

● ته می سه ر خه رهند

رۆمان

● شیرزاد هه سه ن

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی روشنیبیری

*

خاوه نسی ئیمتیاز: شهوکه ت شیخ یه زه دین

سه رنووسه ر: به دران شه هه ده هه بیب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی ئاراس، گه رکه ی خانزاد، هه ولیتر

س. پ. ژماره: ۱

www.araspublisher.com

رۆمان

تەمى سەر خەردەند

شېرزاد ھەسەن

ناوى كىتەپ: تەمى سەر خەردەند - رۆمان

نووسىنى: شېرزاد ھەسەن

بىلاۋكراۋەي ئاراس - ژمارە: ۱۸۲

دەرھىنانى ھۈنەرى ناۋەۋە: بەدران ئەھمەد

دەرھىنانى ھۈنەرىي بەرگ: شىكار ەفان نەقىشەندى

خۆشنىۋىسىي بەرگ: مەھمەد زادە

ۋىتەنى بەرگ: قادىر مىرخان

پىت لىدان: ئاراس ئەكرەم

ھەلەگرى: شېرزاد ەققى ئىسماعىل

ھەلەگرىي كۆمپىۋتەرى: ەزىز ەبدولخالىق

سەرپەرشتىيى كارى چاپخانى: ئاورەھمان مەھمۇد

تېرىژى چاپ: ۲۰۰۰ دانە

چاپى يەكەم - چاپخانى ۋەزارەتى پەرۋەردە، ھەۋلىيەر - ۲۰۰۳

لە كىتەپخانى ەپرىۋەبەرايەتەي گىشتىي رۆشنىبىرى ۋ ھۈنەر لە ھەۋلىيەر ژمارە

(۹۶) ى سالى ۲۰۰۳ ى دراۋەتەي

پیشکشہ بہ:

– پلکہ خہ جی... حہ کایہ تہ کانی ، کہ بہ یہ کہ وہ لہ گورنران

هەر دواى گەڕانەوهم لە غەریبى، لە پاش کۆچ و سەرھەڵگرتنى چەندەھا ساڵ، وێڵ بوونم دەنیو شاخ و کێوان، دەربەدەرىم دەنیو گوند و شاران، چەشنى سەرما و گەرمما، تالئى و سوێرى، هېوا و دڵساردى، سەرکەوتن و نوشوستى... تاکە خەونیکم ئەو دەبوو رۆژتیک بێ و بۆم برەخسى بگەرێمەو مەلەبەندى مندالى، چ بەتاسە و ترس و تاسووقەو گەرامەو، تاسەى ئەو دەوێ گەسەکان مابن و نەمردبن، چش لەو دەوێ گەورەتر و پیرتر بووبن، بەلام خۆزگەم دەخواست جارىکى دیکە لە باوەشیان بگرمەو، لە هەر هەموو خەونەکاندا هەر دەگەرامەو ئەویندەری، من تەنها لەسەر نامە و پۆست کارتەکان دەژیام و دەلەوام، بۆن و دەنگ و ڕەنگى خەلک و خاکم لەناو ئەو چەند دێرانەدا دەبینى کە لەسەر پشستى کارتەکان و رێنوسى پر لە هەلەى نامەکاندا دەمخویندەو و کەچى تا دەهات لەگەڵ تێپەرپوونى رۆژگاردا کال دەبوونەو، من دەمزانى زۆرەى دەنگوباس و خواس و هەوالەکان دڵخۆشکەرە و درۆن، چونکە لە خەيال و خەونەکاندا هەمیشە شتى پێچەوانەم دەبینى؛ کۆست و کارەسات، من بەتەمای شتى گەورە نەبووم، بەلای منەو زۆر سەیر بوو بۆ جارىکى تر گویم لە بانگى کەلەشیرتیک بێ لە گەرد و گولئى بەیانىیەدا، بۆرەى مانگایەک، وەرپى سەگىک، زەرپى کتوپرى نێرەکەرتیک، پر بەهەردوو چاوان خۆر بىنم بەتاقى ئاسمانەو دەدرەوشیتەو، شەوانەش تا خەو دەمباتەو خۆم لەژێر تریفەى زبونی مانگدا بشۆم، من دلتیا بووم کە ئاسمان تەنها لە ولاتى مندا ئەویندە شینە، شینیک کە لە هیچ ئاسمانىکى دیکەدا نەمبینو، لە هەر شوێنیکدا دلم تەنگ بووایە ئەو شەو خۆشەى هاوینم بەیادی خۆم دەهینایەو کە هەزارەها ئەستێرە بەدەم جریو دەدرژانە سەر سینه و سەربەنەم، چەندە سەیر بوو بۆ جارىکى دیکە پر بەهەردوو گوئى لەناو کووچە و کۆلانەکان گویم لە هاتوهارى مندالە چەتوونەکان بێ، قاوو قیژى ژنان، دەمەتەقتى زۆر سادە و پر لە هەلچوونى تۆلاز و پیاوکان، شەرمى کچىکى جحیل بىنم کە لە شەرمى هیچ کچىکى ئەم دونیایە ناچى...

هەمیشە لە دوورەو، لەبەر دیدە و خەيالدا، تەمىک شتەکانى لى تیکەڵ دەکردم... دەترسام لەو دەوێ بگەرێمەو و شتەکان هەر هەموویان گۆراپن، تا فرۆکەخانەکەش هاوڕێکانم دەیان ترساندم و دەیان وت: ئەویندە خوش خەيال مەبە... گەر شتەکانیش نەگۆراپن، تۆ ئەو کورەى جاران نیت و بىننى ئەمڕۆکەت بۆ شتەکان هى دوینى نى، بەلام کەسیان نەیان دەزانى کە لە ناو مندا، لە شوێنیکى پەنھانى رۆحمدا من هەر هەموو کەس و شوێن و زەمان و کوێ رووداوەکانم هەلگر تەو، ئەوان نەیان دەزانى لەناو مندا مندالیک هەبە و هەرگیز گەورە نەبوو و نابێ، بەدریژایى سى سەعات فرین بەئاسمانەو من هەر خولیا و سەرگەرمى خویندەوێ رۆمانە ناوێکەى (کۆستانتین جۆرجیۆ) بووم و خواخوام بوو بگەمە کۆتایى و بزنام پالەوانەکەى چى بەسەردى، لە یەکتیک لە کۆشکەکانى فرۆکەخانەى (بۆدابیست) کرپیوم، ناوونیشانەکەى سەرنجى پاکیشام و بى دوو دلتى خستەم جانتاکەمەو -ئەو پیاوێ بەتەنیا سەفەرى کرد- بەلام کە لە سنوور پەرمەو رۆمانەکم خستەو ناو جانتاکە و لە داروبەرد و مەل و مەردوومەکان پادەمام، لەو هەموو شاخ و داخەى کە بۆ من بۆنى یەکەمین ساتەوختى خەلیقەتى لى دەهات، دلم پر دەبوو لە گریان، ناشزانم بۆچى ئەویندە سکم بەدرەختە تەنیاکانى لا رێگاگان دەسووتا، دەت وت چەند هەتیوێکى رووتى بەر هەتاو و باران، ئەو شاخانەش هەرگیز تۆکمە و بڵند و دامەزراو نەبوون، بۆچى وەها بیکەس دەهاتە بەرچاوم... نازانم... جاران کە هیشتا هەرزە و خوینگەرم بووم وام هەست دەکرد زوورگ و گردۆلکەکان سینه و مەمى رووتى چەند ژنیکى پاکشاوان، دۆل و زەندۆلەکانیش قوولایى تاریک و نەرم و نیانى ئەو لەشە جوانە، هەر قلیشیکى قوول لە خاکدا رۆچوو دەبوو بەدۆلانیکی پر لە گیای تەر و کەسکاییەکی تاریک، درەختەکانیش قزى پەخشى ئەو ژنە پاکشاوانە، رى پى تەلانە لووسەکانیش کە درێژ دەبوونەو هەر کتومت دەتوت قۆل و باسک و قاچى ئەو ژنە شوخانەن، دەکری خەيالەم ئەویندە و خەراپتر و

شەیتانی تر بووبی... وەلێ چی بکەم کە ئەو سروشتەم لێ دەبوو بەسەدەها ئافرەتی رووت و خەوتوو... کەچی ئیستا ئەو سروشتە غەمگین و تەنیا و پەژمورده دەبینم، لەو دەچوو سەدەها پیاوی دلپەق و خەنجەر بەدەست ئەو ژنە زۆر شوخانە ناو خەیاڵی منیان لە شیرین خەودا لەتوکوت کردبێ، لەبەرچاوانم ئەو ژنانە تەپاوتل لە خۆینی کەسکی خۆیان دەگەوزین و... هێدی هێدی شتەکان هەر هەموو لەبەرچاوانم هەلاھەلا دەبوون... شی دەبوونەو... پەرت دەبوون... «با» دەبیردن... دەترسام... زۆر دەترسام شاخەکان وەک ئەوێ لە پەمۆ دروست بووبن رەشابهەک لە ناکاو هەلبکا و پروو و بیابانەکانی دنیا بیانگوێزیتەو و جگە لە دەشتیکی رووت و قاقی هیچی تر بۆ ئیمە جێ نەمیێ، نەمدەویست هیچ شتیێک و دیمەنیێک ببوێرم، بۆ چاوەکانم هەر هەموو شتەکان تازە و سەیر و خەمەین بوون، هەندێک جاریش دلخۆشکەرە، دەمویست دەیهەا چاوی دیکە قەرز بکەم، تاکە شتیێک کە ئەلھام دەکرد و ببوو کەلکەلە ی رۆحی هیلاک و غەریبم... تاکە خولیاہەک کە بەدریژایی ئەو چەند سەعاتە و چەندین سالی مانەوہم لە دەرەوہ کە هەر هەموو خەیاڵی منی داگیر کردبوو: ئەوہبوو کە ئەگەر بێی جارێکی دیکە بگەریمەو مەلەبەندی مندالی، یەکەمین هەوار کە بەدریژایی ئەو هەموو سالانە لەبیرم نەدەچۆوہ: سەر ئەو خەرەندە بوو کە لە مائەکە ی خۆمانەوہ بەسەد هەنگاوی وردی ئەوسام دەگەیشتمە سەر لیوارە پکەکە ی، هەر واشم کرد... چونکە نەمویست هیچ کەسیێک لەو گەرانەوہیە ئاگادار بکەمەوہ، حەزم دەکرد چوونەوہی کتوێرم خورپەہەکی خوش بێ لە دلی کەسوکار، هەر وەک لەناو حکایەت و داستانەکاندا پروودەدا: کورێ هەلەتە و بزر لە ناکاو دیتەوہ مالتی و هەر هەمووان سەرسام دەکا، هێدەمە دەیانگرت و دەم دادەپچرێ، هەرچەندە من دەمزانی کە هیچ شتیێکی ئەوتۆم نییە کەس لە خزم و خوییان سەرسام بکا، جگە لە جانتایەکی چکۆلە ی شان کە پێ بوو لە خەم و تاسە و ئارەزوو... لە قەھر و غوربەت هیچی دیکەم پێ نەبوو، دەت وت رۆحی من وا لەناو ئەو خەرەندەدا عاسی بوو و

بەر لە چوونەوہ بۆ ناو کەسوکار مەرجە ئەو رۆحە هەلدێراوہم بدۆزمەوہ و ئەوسا خۆم بەخزم و خویش پیشان بەدم، رۆحیێکی ساوا کە لەو چەمە بەخوێ و سەرشیستە ی ناو خەرەندەکا دا خنکا، رۆحیێک پێ فیز و هەوای مندالانە کە وەک بزنە شیتەکەم هەلدێرا و هەپروون بەهەپروون بوو، هەر کوتیێکی لەژێر دار و دەوہنیکدا بەجیما... سەدەها شەو خۆم دەدی؛ لە هەموو خەوونەکاندا کە چۆن چۆنی لەسەر لیواری خەرەندەکە رەتم دەبرد و پێم هەلدەخلیسکا و سەرانگرت دەبووم، پروو و قوولایی خەرەندەکە کەللە ی سەرم بەر تاشەبەرەکان دەکەوت و پارچە پارچە دەمردم، ئەو خەرەندە لە هەموو خەوونەکاندا بانگی دەکردم کە تا پێر نەبووم و نەمردووم بێمەوہ و بۆ دواجار لەو ئەفسوون و سیحەرە پێ سام و ترسە ی رابمێنم... هەر واشم کرد، چەندین گەراج و قەمەرەم گۆزی، هەر دەت وت نامەوێ خیانت لەگەڵ یەکەمین مەزلەگای خۆم بکەم، دەمویست وەفادارانە ئەو قەرزە گەورەہیە بەدەمەوہ... چ قەرزیێک؟ نازانم... تا لە خەرەندەکە نزیکتر دەبووینەوہ من غەمگینتر دەبووم، سەیر بوو... لە پەنجەرە ی قەمەرەکەوہ بەهەردو بەری جادەکا دەمروانی و دەیهەا ئەسپی مردووم بینی کە لیترە و لەوێ سەگەل تییان وروکابوون، لەگەڵ گرەگری تیژتیپەری قەمەرەکە لمۆزی خوتناویان لە کەلاکەکان هەلدەگرت و بەترسەوہ لە ئیمەیان دەروانی، لەوہ مێتر بوون بەدەم وەرینەوہ دوامان بکەون، دەت وت ناو دەندە و پەراسووەکانیان کە لە گوشت دامالرابوون کولانە و قەفەزی سەگەکانن، لە هەموو ژیاغدا بەو ژمارە زۆرە ئەسپی مردووم نەبینیوو، لە هیچ فلیمیێکا، لە هیچ رۆمانیێکا... لە هیچ شوێن و ولاتیێکا... دلتنەنگ و نیگەرەان لە شوفیترەکەم پرسی:

«کاکێ شوفیتر ئەو هەموو ئەسپانە بەچی مردوون؟»

کابرا وەک ئەوێ پرسیارەکی منی بەلاوہ سەیریێ تۆزێک راما و لەناو خامۆشی سەرنشپنەکاندا دەنگی لە گوێمدا دەزرنگایەوہ، من تا ئەو حەلە، لیترە و لەوێ، لە قوئەغی دوور و نزیکدا کەلاکی ئەسپەکانم دەبینی و ژان

دەچوو دەلمەوه... دواجار بەتەوسەوه وتی:

«ئەسپ نامری مامۆستا... ئەسپ دەتۆی... بۆ جەواپی سوعالە کەشت
کەس نازانی ئەم دەردە ئەسپە چییە لەو ولاتە می بەلاو بویتەوه!»

هەر ئەوەندە و ئیدی سەرنشینەکانی ناو مایشینە کە لەناو خۆیاندا کەوتنە
دەمەتەقی و غەلبە غەلب... کاکای خۆم لە چ زەمان و سەردەمی کدا شتی وا
بوو... هەر هەمووی غەزەبی خودایە، ئەو نیشانەیە و نۆرە دیتە سەر
ئیمەش... ئەوەندە شتی سەیر و سەمەرە روودەدەن کە دەلیلە ئاخەر زەمان
نزیك بوویتەوه... ئەمەن بیستیتەم بە دەم بای غارەوه هەر چوار پەلی
ئەسپەکان دەشکێن... سەر سەندان و دەم بەیەک دادانیان یەکتە، گواهی
یە کەم جار کوێراییان دادی و هیچ نابین، نا... برا دەردە کە لەو قورسترە
کەس بزانی لە چاوان دەبن یان لە گوێیان... قوربان لە ئاویبە کە ئیمەدا
چەمی کەمان هەیه و لەو تەهی ئیمە هەین و لە باووبایرەوه کەس
نەبیستوو کەم لە ماسی بدات، کەم... بەلێ کەم ئەمسال هەر هەموو
ماسیەکانی ناو ئەو چەمە کوش... نەعوزوبیلا... ئیدی تا دەهات
غەلبە غەلبە کە هەر لە هیچەوه دەبوو بەشەرە قسە و نەدەبایەوه، من لە
خەیاڵی خۆمدا نقوم بووم و دا برام، تاکە شتی کە دەمەدی و دەیتاساندم
مەرگی ئەو هەموو ئەسپە بوو، بەبەرچاومەوه، دەیهەا رەوه ئەسپم دەبینی
کە چۆن بەیە کەوه چوار پەلیان دەشکێ و سەرسەم دەدەن و لمۆزیان لە خۆل و
بەردەلان دەچەقی، پەلەم بوو بگەمە لای ئەو پێچە کە لە خەره‌ندە کە
نزیك دەخستەوه، دەمبوست هەتا زوو دابەزم، بەکای شوقیرەم وت کە
لە هەورازە کە و لەدوا پێچی جادە کە دامبەزێنی، بەمبهری براهە کەوه پتی
وتم کە دەکرێ میوان بەم... سوپاسم کرد، جانتا سووکە لە کەم دا بە شامدا و
خودا حافیزیم لێ کردن، دیاربوو بە سەرسامییەوه ئاوریان لێ دەدامەوه،
پێیان سەیر بوو کە لە جادە کە لام داوه و رووهو خەره‌ندە کە مل دەنێم،
بەههنگاوی سست بەناو بەردەلان و کەرته شاخەکاندا بەپێچ و لوول رێم
دەکرد، دەمێک بوو بەناو خاکبێکی وا بەردەلاندا رێم نەکردبوو، زوو زوو

لەسەنگ دەبووم و خۆم دەخیلی کە قەرەکان دەکرد، نەرمە نەرمە دەمارە
گرژەکانی هەردوو بەلەکم خاوەن دەبوونەوه و پاشان خۆبێیان تی دەپژا، تا لە
خەره‌ندە کە نزیك دەبوومەوه سام دایدەگرتەم و وام مەزەندە دەکرد کە لە
سبحر و ئەفسوونیک نزیك دەکەومەوه، لە خەونه‌کانی مندالی کە لیترە و
لەسەر ئەم خەره‌ندەدا بینیم، بەرد بەبەردیم دەناسییەوه، دەوێن بەدەوهن،
دەرەخت بەدەرەخت، رەوێز بەرەوێز... دار هەنارە زەرەکان، بەر لەوهی بگەمە
سەر لیواری رکی خەره‌ندە کە دەبوو باخی دار هەنارە زەرەکان تێپەرین،
خەره‌ندی کە هەزار خولیا و ترس و ئەفسوون و خەون و ختووری لە
خەیاڵی مندالانە می مندا دەتەقاندەوه، ئەو شۆینە کە لە گەل (شیرین) و
مندالەکانی دیکەدا گەمەمان لێ دەکرد، لە دواي موتالا و وەرپس بوون لە
هەلدانەوهی لاپەرە هەلەشەوه‌کانی کوردی و حیساب و زانیاری دەکەوتینە
دراوندی لاپەرە دەفتەرەکانمان و دروستکردنی (قوش کاغەز) و
هەلدانیان بۆ ئاسمانی سەر خەره‌ندە کە، هەر هەموومان بەیە کەوه قوش
کاغەزەکانمان بۆ حەوا هەلدەدا، دەکەوتنە سەر لەپی (با) و هیدی و نەرمە
نەرمە رووهو قوولایی خەره‌ندە کە تاویک بەرز و تاویک نزم، بەپێچ و لوول
لە ئیمە دوور دەکەوتنەوه، هەندیکیان تا ناو چەمە کە دەگەشتن، بەر
لەوهی بگەنە ناو چەمە کە لە مەودای چاوانمان بزر دەبوون، هەندیکیان
بەسەر دەرەختەکانی قەد پالەکانەوه دەگیرسانەوه، هەمیشە ناوی خۆمان
لەسەر قوش کاغەزەکان دەنووسی، دلی هەر یەک لە منالەکان لە گەل
ناوەکانی خۆمان دەفری، منالانی هەراشتر دەیهەا کۆلارە پەنگاوەرەنگیان
دروست دەکرد و تا دەزووه‌کان دەپچران کۆلارەکانیان بەرز و بەرزتر دەدایە
دەست هەوا... چەندە دلمان بەوه خۆش دەبوو کە سەرمان لە مەلەکانی سەر
خەره‌ند دەشتواند، لەناکاو لە قوش کاغەز و کۆلارەکان نزیك دەبوونەوه و
تێژرەو خۆیان لادەدا، من هەر لەسەر ئەو خەره‌ندە مەر و بزەکانم
دەلەوه‌راند، سالت دوانزە می مانگ چاکترین بژوین و لەوه‌رگا بوو.

هاتمەوه، بەو نیازە می هەر لیترە، لەسەر ئەم خەره‌ندە کە لاوه‌یه‌ک بکرم،

ئەمەيان خەونى دەمىك سالىم بو، وام ھەست دەکرد من بۆ دواجار بەر لەۋەى زۆر پىر بىم و بىرم لەدوا سالىھى كانى تەمەندا لەسەر ئەو خەردەندە بژىم... بەدلى پىاۋىكى نەخۆش و ماندوۋەۋە رېم دەکرد، تا لە گەرەكە كۆنەكەى خۆمان نىزىكتەر دەبوۋمەۋە پىتر دەتاسام و دلىم پەلەپەل لىي دەدا، لىرە و لەۋى ژمارەيەك خانوۋى دارماۋم بىنى، چەندىن كەلاۋەى شان شكاو كە بەحال بەپىتو ۋەستابوون، دەپەھا خانوۋى دىكە كە ھىشتا تۆكمە و بەپىتو ۋەستابوون، لەو ساتە ۋەختەدا كەسىكەم لى ديار نەبوو لىي بىرسىم: ئەرى شۆپنەۋارى ھەسارەكەى (مام پلىنگ) وا لە كۆى؟ ماۋە يان رماۋە؟ دواجار بەپىرس و سۆراغى پىرەمىردىكى كەنەفت كە لەسەر سەكۆى بەرمالەكەى خۆيان دانىشتىبو، توانىم بچمەۋە سەر شۆپنەۋارى بەسەر يەكدى دارماۋى ھەسارەكەمان، دەنىۋ دار و پەردوۋى بەسەر يەكدىدا رۇخواۋ ساقەم دەکرد، ھەر دەت وت ئەۋەيان ھەسارىكى داروخواۋ نىيە، بەلكو رۇخە كاۋل بوۋەكەى خۆمە و گەرد بەگەرد لىي ورد دەمەۋە، بىرم لەو رۇڭگارە زۆر دوور و دىرىنە دەكرەۋە كە پىتر لە خەۋنىكى پىر تەمومىژ و جەنجال دەچوو، خەۋنىك كە زۆر بەزەحمەت و ھىدى ھىدى رۇوداۋەكانىت بىكەۋىتەۋە ياد... ھەسارىك كە دواى سەرھەلگرتنى من و مەرگى باوك و دايكەم؛ براكانم، بى پىرسى من، ۋەك مىراتىك بەپەلە فروشتىبوۋيان، بى ئەۋەى بەشى خوشكە كلۆلەكانى لى بدەن.

چەندىن پايتەختى قەلەبالغى دونىا، چەندىن شار و گوندى رازاۋە و جوان، چەندىن بالخانەى زۆر خۆش و ھەلۋاسراۋ بەناسمانەۋە ئەو ھەسارەى لەبىر من نەبردەۋە. سەدەھا شاخ و كىتو و دەرەندە، گرد و تەلان و لىرەۋار، چىكانى ئەلب، ھىمالايا، رۇوبارى دانوب، تايمز، راین... ئەو خەردەندە و ئاسمان و ئاۋەى لە خەيالى من دەرەندە، دەپەھا كچى قەشەنگ و شەكرە ژنى خولقاۋ لە شلىك و شىر نەيانتوانى شىۋەى شىرىنى (شىرىن)م لە زەپىندا كۆپىر بىكەنەۋە، من مەبەستم نىيە چىپۆكى كۆچ و سەرھەلگرتنى خۆم بۆ ئىۋە بگىرمەۋە، من ھاتوۋمەتەۋە سەپىرى ئەو

قوتابخانە كۆن و نىمچە دارماۋە بىكەم كە سالاۋىك تىپايدا قوتابى بووم و (خىستەى لىكەدان)م ھەر پى لەبەر نەكرا، من ھاتمەۋە تاۋەكو ھەسارە تۆكمە و دامەرزۋەكەى جاران بىيىنمەۋە، ھەسارىك گومانم ھەبوۋ بەفر و باران و ھەتاۋ دابىرژىن، ھەسارىكى بىيات نراۋ لە بەردى شاخان، گومانم ھەبوۋ بوۋمەلەرزەش لىيى بدا بىرمى، كەچى ئەۋەى بىيىم بەتەنەھا بناغەى ھەلەكەىۋى ھەسارەكەۋە كە لە ھەندى شۆپن بىستىك و لە ھەندى شۆپنى دىكە دوو بىست لە زەۋىيەكە بەرز بىۋە، لە گەرەندا بەناۋ ژوورە دارماۋەكاندا دەموىست بزانم من لە كۆى بووم، دىۋەخانەكەى باوكم، ژوورى تارىك و بى پەنجەرەى خوشكەكانم، ھۆدەكەى نەنكەم، ھى براكانم، دەموىست شۆپنى كادىن و گەنجىنە و تەۋىلەكە و ئاۋەستخانەكە بدۆزمەۋە، ئەو ژىر زەمىنەى خاك و خۆل و دار و پەردوۋى بەسەر يەكدىدا رماۋ پىرى كىرەۋە، ئەو شۆپنە زۆر تارىكەى كە كارەبا دەكۆزايەۋە دوو فانۇس رۇوناكى نەدەكرەۋە، كەچى زولەيخا-ى پلىك لەۋى دەنۋوست و دەيخوارد، من تا ئىستا نەمزانى بۆ تا مرد شوى نەكرد، بەدۋاى دار ھەنجىرەكەدا دەگەرەم كە بەتەنەھا دوو بىست لە قەدى براۋى لە زەۋىيەكەۋە ھەلەتۋىبىۋ، بەشەرم و ترسەۋە لە نىك رەگەكەيەۋە چۆيەكى تازەى دەرەكەۋە، گەرەكى بوۋ ۋەك يادگارەكانى من سەرلەنۋى دەنىۋ ھەسارىكى وا خاپووردا سەۋز بىتەۋە و پىم بلى: رۇژانىك تۆ و خوشك و براكانت گورىستان لە من دەبەست و لەژىر سىبەرى گەلا پان و مېرەبانەكانى مندا جۇلانەتان دەكرد، تۆ بۆ دۆزىنەۋەى ھىلەكەيەكى ناۋ ھىلانەكەى باۋەشم مىلى خۆت دەشكاند، ھەر لەژىر سىبەرى مندا باوكت پاش نىۋەرۋانى ھاۋىن و بەھار سەرخەۋىكى دەشكاند و مەلەكانىش نەياندەۋىرا بىجىۋىن، ھەر لىرە بوۋ نەكت تەشى دەرست و دايكەش بەدەم خەمىكى ھەمىشە و پەنھانەۋە دەگىرا... دەمزانى لە ھەنجىرەكەۋە بە دە ھەنگاۋ دەگەمە گەنجىنەكە، دە ھەنگاۋى وردى ئەۋسا، بە بىست ھەنگاۋىش دەگەمە كادىنەكە، بە سى ھەنگاۋىش رۇۋە رۇژەلەت دەگەمە سەر تەنۋورەكە، بە چل ھەنگاۋ

پووه و پوژئاوا تهويله كه بيه، ئه و تهويله يه خۆشترين پوژئاوی من و بزنه شیتی وه یاد دههینامه وه و دهیگریاندم، بهلام من هه نووکه ههنگام گه وره تر بووه و ههچ ئاسه واریکی گه نهجینه و تهويله و ته نووره کهش نابینم، هه ر دهلیتی ئه و ژیا نهی من ده نیو ئه م هه ساره دا جگه له خه و ن و تراویلکه، جگه له درۆیهک ههچی دیکه نه بووه... تلش و پارچه داری قه لاشکه ر، جلی دراو، عه ره بانه ی شکاو، دار و په ردووی به سه ر یه کدیدا پماو، بنمیچی ته پیو، دار و په ردووی په رشویلاو تا ناو په زه کان هاتبوون، دونیایه کی ویران و خاپوور، نه مده زانی وه ئاگام یاخود له خه و دام، ته نه ها شتیک که نه گۆر ابوو خۆر و ئاسمان و ئه و (با) یه بوو که له گه ل هه لکردنی لق و پۆیی دره خته کانی ده شنه وه، نا... هه رگیز ئه و مه ل و مرۆف و ئاژهل و دره خت و خانووانه هه مان ئه و شتانه نه بوون که من له خه و نه کا ئما سه ده ها جار وه کو خۆیان ده مبینینه وه، داته پیینی خانوو و باله خانه یه کی زۆر، شکانی ده یه ها دره خت له ناو قه ده وه، شکانی لق و پۆیی ته وانی تر و نه یشتنی تۆزیک ئه ستوور له سه ر گه لاکان، په ربوونی ئه و هه موو سۆل و پیتاوه کۆن و داړزبوه، جیتمانی ئه و هه موو گاسنه ژهنگدار و ئافه روژه و په نه چه ربوونی ئه و هه موو تراکتورانه و په ککه و تن و مانه وه یان بۆ ماوه یه کی درپژخایه ن له ژیر باران و هه تاو... په نگ بواردوو... داړزابوون، ئه و هه موو سه گه به ره لایانه ی گه ر ببوون و به زه حمه تیک زۆره وه به م و به و ده وهرین، ئه و هه موو مه له مردووانه ی که میش و مه گه ز و میرووله تییان و روکابوون، سووړانه وه ی به رده وامی هه لۆکانی سه ر خه رهند و نرم فرینی قه له ره شه کان ده یترساندم... قاغ قاغ... به دهم رپوه، لیره و له وئ، ساتهم له که لله سه ری مه ر و بز و ئه سپ و هیتستر ده کرد، هه وایه کی بۆگه ن له ناو ئه و گیا و گۆله هه لده ستا و کاس و حۆلی ده کردم، هه ر دوا ی چه ند چرکه یه ک و ئیدی هه ستم ده کرد ئه و بۆنه ناخۆشه له گیانی من هه لده ستی، وام ده زانی منم و بۆگه نم کردوو، چه نده له و ویرانه و کاولکارییه ده چوو که له هه ندی له هه کایه ته کانی نه نکمدا پاله وانه کان کتوپر خۆیان له ناودا ده بینیه وه...

بۆنی خۆین... پیسته ی غاراو... میوه ی گه نیو، به چوارده وری هه ساره که دا پیاسه م ده کرد و لیره و له وئ ئه و مه ردوومانه م ده بیینی که ههچ سۆز و به زه بی و خۆشه ویستی و شکۆ به چاویانه وه دیار نه بوو، زۆر تر سنۆک و خۆپه رست و غه مبار له ژیر که چه جله کانیا ندا ده هاتن و ده چوون، یه که م جارم بوو بزانه که نه گه ر مرۆف ویران و ماندوویی و له ناو که لاهه دا بژی مه حاله بتوانی میهره بان و جوان و ناسک بی، من بۆ ئه و خه لکه پاک و جگه رسۆزی زه مانیک زووتر له ئیستادا ده گه رام، به رده می هه ر خانوویه کی داړوخوا و نیمچه به پیوه وه ستاو زیلاخه بوو، سه گ و پشیله کان له برسانا ته نه که ی زیله کانیا ن به گۆرئ وهر کردبوو، چه ندین دار عه له تریک لار ببوونه وه و ساتهم له وایه ره پچراوه کانیا ن ده کرد و له قاچه کانم ده ئالان، ئه وانه شی که به پیوه ما بوون گلۆپه کانیا ن شکابوون، له جیتی خانوو داړوخوا وه کان چه ندین په شمالي کۆن و هه لاهه لام بیینی که له ده لاهه پینه کرابوون، یه که م جارم بوو ئه و هه موو مناله زۆره ببینم که تا کونی چاویان له قوړ چه قیبوون و وه ک گه وره کان مپرومۆچ و داخدار بوون، شه که ت و ماندوو، ته نیا و بی ده سته لات ده گه رام و ده مویست بپرسم ناخۆ ئه م کاولکارییه خه رابات ی پاش بوومه له رزه یه یان چی... که س نه بوو لیی بپرسم... که س ئه و پووه ی نه دامی، ناچار گه رامه وه ناو کۆنه هه ساره داړماوه که ی خۆمان، نه مده زانی ئه و هه موو په رپو وپاتال و که لویه له داړزبوه چییه که له و ناوه که و تبوون، که سته ک و به ردی گه روژنه، کۆنه بیژنگیکی شکاو، پیتمه ره و خاکه ناسیک که ده سه که کانیا ن گرده بر شکابوون، ده مویست تارمایی ئه و منداله ونبوو به دۆزمه وه که له خۆم بزر ببوو، هه ر ئه و پۆژه لیم بزر بوو که به نه خۆشی منیا ن خسته باوه شی نه نکم و سواری هیستریکیان کردین و له گه ل کاروانیکدا پووه کویتستان، له ناو ته میکدا بزم کرد: له گه رانم به ناو شاره زۆر جه نجاله کانی دونیادا هه ر به دوا ی ئه و منداله ونبوو ده گه رام، بایه ک هه لی کرد و منی گه رانده وه ئه و به یانی و ئیوارانه ی له شاخه کانه وه شنه یه کی پاک و بۆنخۆش هه وشه و ژووره کانی

پێ دەکرد لە بۆنی گياوگۆلی کویتستانان، هه‌ميشه بۆنی هه‌وای به‌يانيان جيا‌بوو له‌ ئێواران... شه‌وانيش به‌بۆنی ره‌شه‌ره‌يحانه مه‌ست ده‌بووم، ئه‌و بۆنه‌ی له‌ سینه و به‌رۆکی زوله‌بخای پوورم ده‌هاته‌ ده‌رێ که تاکه‌ شتیکی زیندوو بوو له‌ گه‌ڵ خۆی ده‌بیرده‌ ژێر زه‌مینه‌که، له‌ بۆنی باوکه‌ ده‌گه‌رام؛ بۆنی که بۆ هه‌ميشه پیتی نامۆ بووم، له‌ بۆنی دایکه‌ ده‌گه‌رام که هه‌ميشه بۆنی قه‌ره‌نفول له‌ گوند و شاره‌کانی دونه‌یادا ئه‌وی بێر ده‌هێنامه‌وه، له‌ هه‌ناسه‌پرکێ و قسه‌ پچر پچره‌کانی نه‌نکم ده‌گه‌رام که به‌ده‌م هه‌کایه‌ته‌کانی عیشقه‌وه له‌ ده‌ورم بلāوده‌بوو و ده‌بخسته‌ ناو تانپۆی چیرۆکه‌کانی، بۆنی برا سپله‌ و دل‌ره‌قه‌کانم، خوشکه‌ زۆر شه‌رمه‌کانم، بۆنی پوره‌کانم که سال‌ دوانزه‌ی مانگ بۆنی گيا‌به‌ند و پونگ و نه‌عنا‌عیان لێ ده‌هات... بۆنی کانێ سارد، په‌نگی گر له‌ ده‌می ته‌نووره‌که‌وه و قرجه‌ قرچی سووتانی خیرای چل و چێو، چوومه‌وه سه‌ر بیره‌که که ئه‌وه‌نده زبلی تی ژا‌بوو پێ ببۆه، هه‌موو جارێک سه‌رم به‌سه‌ر زارکی بیره‌که‌دا شۆر ده‌کرده‌وه و گوێم له‌ چرپه‌ چرپ و قریبه‌ی تیکه‌ل ده‌بوو که له‌ گوێمدا ده‌زن‌گایه‌وه، دایکه‌ ده‌ی وت: مālێ جنۆکان وا له‌وێ، هه‌ميشه ده‌ولکه‌که‌م شۆر ده‌کرده‌وه و ئاوم هه‌ل‌دینجا به‌و ئومێده‌ی رۆژتیکیان بێچووه‌ جنۆکه‌یه‌ک له‌ناو ده‌ولکه‌که‌ بدۆزمه‌وه، بیکه‌م به‌خوشکی خۆم گه‌ر مێیینه‌ بوو، به‌برا گه‌ر نێرینه‌ بوو، باوکه‌ هه‌ميشه هه‌ره‌شه‌ی ئه‌وه‌ی لێ ده‌کردم گه‌ر که‌للەیی و توورپه‌ی لێم سه‌ره‌ونخون هه‌لمده‌داته‌ ناو بیره‌که، ئه‌و هه‌ميشه له‌ هیچه‌ که‌للەیی ده‌بوو، من هه‌ميشه به‌غیلیل به‌ورده‌ جنۆکه‌کانی ناو بیره‌که‌ ده‌برد، وام هه‌ست ده‌کرد که ئه‌وان زاده‌ی ئاون و له‌ من به‌خته‌وه‌رتن، هه‌ر به‌مه‌زنده‌ چوومه‌وه سه‌ر خاکی ته‌ویله‌ی رماو، له‌ پاشماوه‌ی قشیل ده‌گه‌رام، له‌ خوشت‌ترین وڵاتانی دونه‌یا ده‌چومه‌ گونده‌ دووره‌کان و ده‌که‌وتمه‌ دوا‌ی مه‌ر و بزنه‌کان تاوه‌کو بۆنی پشقل بکه‌م که من پێ به‌دل ئاره‌زووم ده‌کرد، بۆنی قه‌رسه‌قول، بۆنی خوری مه‌ر و تیسکی بز و ئه‌و کاته‌ی بۆیه‌که‌مین جار باران لێی ده‌دا، له‌و گه‌رانه‌مدا ئه‌و بۆنه‌ کتوپر که‌للەمی پێ کرد و له‌ رۆحمدا

غوریه‌تیکێ قوول ده‌بگیراندم و ده‌بیرده‌مه‌وه ئه‌و رۆژانه‌ی که شوانتیکێ زۆر چکۆله‌ بووم، وه‌ک که‌سێک به‌ده‌م خه‌وه‌وه رێ بکات و ساقه‌ له‌ دارویه‌رد بکات بێ ئه‌وه‌ی له‌په‌و روو بکه‌وێ هه‌ر هه‌موو کووچه‌ و کۆڵانه‌کانم پشکنی، هه‌ر له‌ خۆمه‌وه به‌که‌مێک ترس و شه‌رم و گومانه‌وه ده‌ستم هه‌ل‌ده‌پری و سلاوم له‌و خه‌لکه‌ ده‌کرد که له‌وه‌ ده‌چوو تازه‌ به‌تازه‌ وه‌ک من هاتینه‌وه و که‌لاوه‌ و خانووه‌ رماوه‌کانیان بخه‌نه‌وه سه‌رپێ، به‌ده‌م نووشتانه‌وه و هه‌ستانه‌وه، پاچ وه‌شاندن، قورگرتنه‌وه، ئاره‌قه‌ سپینه‌وه، به‌ده‌م کوفر و جوتنه‌وه، سکالاو گله‌یی، نه‌فرت کردن له‌ شه‌یتان... به‌ده‌م هیلاکی راکیش راکیشی هه‌سیر و کاربته‌ و شه‌قله‌وه زۆر گران ده‌جوولان و گرانت‌ر وه‌لامی سلاوی شه‌رمانه‌ی منیان ده‌دایه‌وه، له‌ سه‌روسیمام، له‌ جلوهرگم، له‌ پێلاوه‌کانم راده‌مان، ده‌یانزانی من جگه‌ له‌ غه‌ریبه‌یه‌ک هیچی دیکه‌ نیم، دل‌نیا‌بووم که‌س رۆچی بریندار و کلۆلم نابینێ، رۆچی مندالێک که به‌ر له‌وه‌ی ئێره‌ بێی به‌دار و په‌ردوی به‌سه‌ریه‌کدیدا رماو له‌م ئاسمانه‌ ته‌ره‌ بوو، رۆچی شوانتیک که له‌گه‌ڵ هه‌ل‌دێرانی بزنه‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌ی بۆ ناو ئه‌و خه‌ره‌نده؛ رۆچی منیش هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، رۆچی قوتابییه‌کی ترسنۆک و شه‌رم‌ن که به‌ر له‌وه‌ی گه‌وره‌ بێ و له‌ داستانه‌ مه‌زنه‌کانی عیشق و لێک داب‌ران تی بگات ئه‌م له‌ (شیرین) داب‌را... خودا هاوار هه‌ر ده‌ت وت بوومه‌له‌رزیه‌ک له‌و شارۆچکه‌یه‌ی داوه‌ و خاپووری کردووه، هه‌ر که‌سه و به‌په‌له‌په‌ل ده‌یه‌وێ که‌لاوه‌ رماوه‌که‌ی خۆی بخاته‌وه سه‌رپێ، من هاتبوومه‌وه ناو ئه‌و وێرانه‌یه‌ تا بگه‌رێمه‌وه بۆ ئه‌و به‌یانیه‌ی من بۆیه‌که‌جاری ئه‌و هه‌سه‌رم به‌جێ هێشت، له‌ باوه‌شی نه‌نکمه‌ به‌جووته‌ سواری هێسترتیکیان کردین و رووه‌ کویتستان به‌رتیان کردین، ئیدی من خه‌ونم بوو بۆ جارێکی دیکه‌ بگه‌رێمه‌وه سه‌ر ئه‌و خه‌ره‌نده‌ که به‌قه‌د رۆچی من قوول و ترسناک و په‌نه‌ان ده‌نوێنێ، بگه‌رێمه‌وه ناو هه‌سارێک تۆکمه‌ و به‌پێوه‌ وه‌ستاو، که‌چی له‌ رۆچی په‌ژموورده‌ و غه‌ریبی من کا‌ولتر... گه‌لێ گه‌لێ خاپوورتر، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو سالانه‌ کۆڵانه‌کان

دَلرەقانه خىيانەتبان لىڭ كىردىم، ھېچ كۆلەننىڭ ئەۋەندە فراۋان و مېھرىبان نەبوۋ دەستىم بىگىرىۋ مېتاتەۋە بەر شاتوۋەكە... بەر دەرگاي مالى (شېرىن)، ئەۋ دەرگا دارىنەى ھەمىشە سەرسامى دەكرىم بەۋىنەى دوو تاۋسى ھەلگۆلراۋ لە دامىنەكەى، رامانم بەدىار ئەۋ دوو تاۋسەۋە جوانترىن و منالانەترىن بىيانوۋ بوۋ بۆ ئەۋەى لە بەر ئەۋ دەرگايە بوەستىم و شېرىن دەرېكەۋى، دەمىست بگەرىتمەۋە ئەۋ بەيانىيەى بەدەم رېۋە، بەسەر ھېستىرى چەموۋشەۋە، بۆ شېرىن دەگەرپام و نەمدەبىنى... يەكەمىن ئەۋىنى من... نا من لەۋە گىلتىر بوۋم ئەۋىن بىفامم و تىبى بگەم، يەكەمىن سۆزى من... يان گىرۆدەبوۋن... ھۆگرى و ئولفەتتىك... يان چى...؟ نازانم... نا من گومان لە خۆم دەكەم... بەلام بۆ بەتەنھا لەۋ گەرەكەدا: لەۋ قوتابخانەيەدا... لەۋ شارۆچكەيەدا من بەتەنھا دىلم بەۋ خۆش بوۋ... بۆچ بەتەنھا شەرمم لەۋ دەكرىد و كە دەرەكەۋت ھەمو گىيانم دەرەزى، لەۋ بەيانىيە زۆر زوۋەدا ھەرۋەك دوو عاشقى چكۆلە و گوناھبار لىكيان كردين، لەۋ باۋەشى ئەۋ دەرېان ھىتام و... ۋەك ھەر عاشقىكى ناۋمىد و دلسارد لەناۋ پىتخەفدا كەۋتم، گەرمىيان و كوئىستانىيان پىڭ كىردىم، چەندىن داۋودەرمان و ھەكىم، چەندىن جار لەگەل گرىبان و داد و فىغانى نەنكم و داىكم و خوشكەكانم و پوۋرەكانم لە مەرگ وەئاگا دەھاتم... ھەموۋ جارىكىش كە چاۋم دەكرىدەۋە (شېرىن) م نەدەدى دەۋورامەۋە... لە داخانا ھەناسەم لە خۆم دەپرى و خۆم دەكرىد بەمردوۋ... ناخ من چەندە تاسەى ئەۋم دەكرىد... چەندە نەخۆشى بىنىنى ئەۋ بوۋم... كەسەش نەيدەزانى... ھېچ كەس...

چەندە سەيرە دۋاى سالاننىكى زۆر بگەرىتتەۋە تا بزائىت ئاخۆ خەيالىكى كۆنى خۆت، خەۋنىكى بابر دوو، ھەزىكى زۆر دىرىنت... سۆزىكت لە كوئى دۆراندوۋە و چى بەسەر ھاتوۋە؟ بەنىۋ كۆلەنە تەنگەبەرەكاندا دەگەرپام و ساتمەم لە داروبەرد دەكرىد، لە دەرگايەكى نەخشەدار بەدوۋ تاۋسى پەرۋبال كراۋە دەگەرپام... بۆ شاتوۋىەكى پىر لە بەردەمى دەرگاۋە... زۆر گەرپام... نە دەرگاۋەم دۆزىيەۋە و نە شاتوۋە

زەبەللا ھەكە كە من وام مەزەندە دەكرىد گەۋرەترىن شاتوۋى دونىا بىڭ، زۆرىەى نېۋەرۋانى ھاۋىن شېرىن جامىك شاتوۋى دەدامى تا من دەست و دەم و لىۋى خۆم لە خۇيىناۋى شاتوۋدا سوۋر بگەم و ئەۋىش قاقا پىتېكەنى و خۆشى لەۋە بىڭ كە من نەۋسنترىن منالى گەرەكم... نا... وا نەبوۋ... من خۆم ئەۋەندە چلېس نەبوۋم؛ بەس من نەك خۇيى شاتوۋ... من نامادەبوۋم خۆم لە قور ھەلېكىشم تا ئەۋ خەنى بىڭ...

مەھال بوۋ بچمەۋە سەر مالىكەيان، نەشمەزانى لەۋە تى بگەم كە شاتوۋىەك بەۋ قەدە ئەستورەۋە، بەۋ ھەموۋ رەگ و پىشالەۋە كە دەيان وت چۆتەۋە سەر خەرنەكەش... چۆن چۆنى ھەلتەكىۋە؟ تۆبلىي ھەر ھەموۋ ئەۋ چىرۆكەى من خەۋنىكى پىر لە خۆشى و ناخۆشى خۆم بىڭ، خەيالىكى درۆ كە دوۋرى چەندىن سال لە خەلگ و خاك پىي خولقاندىم، من ئەۋساش، لەۋ تەمەنەدا، بەۋ سالە كەمانەۋە دەمزانى لە ھەر كۆلەننىكا ستوۋنىكى كورتهبالا و درەشاۋە و نوۋرانى بىنىم، ستوۋنىك لە ھەتاۋ و سىبەرى شىنباۋ كە ھىدى ھىدى دەۋو بەرەنگامە... ئىدى دەمزانى شېرىن وا لەۋىيە و گەمان دەكات، ھەر ئەۋسا كە لەگەل نەنكم بەسەر ھىستىرەكەۋە دەرەنگىنەۋە تەمىك داكشا و بەسەر ھەموۋ شاخەكان و خەرنەد و مالىكانى ئىمەدا، لەۋ بەيانىيەدا لى نەدەگەرپام ئەۋ ستوۋنى نوۋرە، شەبەنگى رەنگاۋرەنگى ئەۋ كچى ھەتاۋە بىنىم، بىسكەى چاۋانى كە ۋەك دوو گەۋھەرى رەش دەرەۋشانەۋە، دوو چاۋى رەش دەرەۋشانەۋە تا لەۋ كچى ھەتاۋە نىك بىمەۋە و دلىابم لەۋەى ئەۋ بوۋنەۋەرە چكۆلەيە شېرىن-ى ھاۋپۆلە... بەشەرمى منالىكى سۈلگەرەۋە پىم دەۋت:

«چۆنىت؟»

لەۋ رۆجە روۋناكەۋە زىنگانەۋەيەك لە ترس و شەرم ھەۋاى چۈرەدەۋرمى دەخستە سەر گىژەلوۋكە، ترس و شەرمىك لەۋ رۆج لەبەرە زۆر تەنكەۋە شېرىزى دەكرىد و دەى وت:

«ۋى... فەرھاد... برۆ بەۋلاۋە... داىكە دەلى لە كورپان نىك نەبىتەۋە!».

«شیرین... ھۆ ھۆ شیرین»

«هۆ... فەرهاد... هۆ... هۆوو... واو... واو واو...!»

22

21

«تینوومہ!»

فووم له گولاهه که ی ناو نه شهکه و ته که ده کرد و له چل و چپو و گهره پاکم ده کرده وه، بهه دروو دهست گولتیک ناوم بو راده گرت، نه ویش وهک پشیلویه کی گوربه زمانی ده رده کیتشا و بهر ناو و په نجه کانی من ده که و تن، زمانی ته پری ده لسته وه، من له و دیمه نه راده مام خه نی ده بووم، ختو که م ده هاتن، چ خوشبه ختییه ک بوو که دهمدی تینو پتی دهشکا و شوکرانه بثر له منی کلول راده ما و خه نده به کی خوار له گوشه ی لا لیوییه وه داده که و ت و وهک خوناو ده رزایه ناو گولاهه که و روچی ناو هه که ی شیرزه ده کرد، له

ته کما له سهر بهردیك دادنهشت و له دلۆپه تكاوهكانی زاركی
ئه شكهوته كه رادهما و تا ماندوو دهبوو دهپژماردن، پاشان زمانی دهردههینا
تا دلۆپهكان بتكینه سهر زمانی، خهنی دهبوو... دهی وت:

«تامی بهردی لی دئی»

كه سهرما پیستی گرژ دهکردین دههاتینه دهری و خۆمان دههاده بهر تینی
نهشته بهخشی خۆرهتاو، ئیدی گهرم دادههاتین و دهچوینهوه ژیر سیبهه
ناریکی داربهپرووهكان... خودایه هاوار... شیرین چهنده له پهری ناو
حهکایهتهکانی نهنکم دهچوو، ئهو پهیریانهی شهوان بهماچیک خهویان لی
دهکهوت و بهیانینیش بهماچیک وهئاگا دههاتن، كه ئاوهی دهمدی، كه
دهبوو بهپرتویك له نوور... لیتی دوور دهکهوتمهوه، لهژیر سیبهه و تاودا
کتومت لهو پهیریبه دهچوو كه نهنکم وهسفی دهکرد و بهدرۆ بی یان راست
من ههموو ئهو وهسفه دهگهمن و شیرینانهم دهخسته پال شیرین، ههموو
شهویك له دواي حهکایهتی «پهیریبهکی تۆراو» ئامۆژگاری دهکردم كه ئهگهر
پهیریبهکی وا هاته خهونم ههرگیز خۆم نهقام نهکهم و بکهومه دواي،
دهیترساندیم كه ئهگهر پهیریبهکی وا فربوی دام ئیدی جاریکی دیکه من ئهم
ماله نادۆزمهوه و تا ئهبهدیش دهبه کۆیلهی پهیریبهکی پهروبال کراو... خوا
لیبی داخدار و له بهههشت دهرکراو، من دهمویست پیتی بلیم:

«نهنی گیان... ئهو پهیریبهی تۆ وهسفی دهکهیت چهنده له شیرین-ی
دراوسیمان دهچی!»

ئهو پتر زهندهقی دهبردم:

«منال مهبه و مهکهوه دواي... وا مهزانه خهونه و لیتی وهئاگادیتی... گهر
یهکجار بکهویتیه دواي تارمایی ئهو پهیریبه و فربو بخۆی... ئیدی له
توخمی ئادهمیان دهتۆرتی!»

وازی له ترس و تۆقاندنم دههینا و بهزهیی و سۆزی دهجوولاندیم:

«تۆ نهنتی خۆت بۆ کئی جی دیتی؟ من ئیدی حهکایهت بۆ کئی
بگیتهمهوه، تۆ پیره باوکت بۆ پهیریبهکی نهزان جی دیتی، كه دوو پۆژ و

نیوی ماوه و دهری و ئهو ههموو مال و میراته بۆ کئی بی؟ کئی مهی و بزنی
و مانگاگانی بهخپو بکا؟ ئهی خوشکه دلشکاوهکانت؟ برا خاسهکانت؟
پووره دلستۆزهکانت؟ ئهی دایکت... دایکی ههمیشه کلتۆل و گرینۆکت... خۆ
بهو خوی و له بانی سهری ههر ههموومان له دواي تۆ بهسک دهدهین و
دهمین!»

ئهو دهیترساندیم و کهچی ههموو شهویك پهیریبهک دههاته خهونم، منیش
دهبووم بهکۆره کهچهلی ناو حهکایهتهکانی نهنکم، له ناکاو پهیریبهکه
شیوهی شیرینی وهردهگرت و ئیدی من گیرۆده دهبووم، لهو خهونانهشدا
ترسهکانی نهنکم لی نهدهگهرا منی بابردهله و جیقن لهو پهریزادهیه نزیک
بهمهوه و ماچیکی بکهیم، خودا نهنکم بگری... ههزار جار... له
حهکایهتهکانی ئهو دا که کۆره کهچهل پهریزادهکی ماچ دهکرد و سهری چاک
دهبووه و قژی دههاتهوه، ههر له دواي ئهو ماچهوه بوو كه ئیدی کۆره
کهچهل دهبوو بهپادشای شاری پهیریبهکان و جوانترینیانی له خۆی ماره
دهکرد، بهشکو و شانازییهوه دهستی له تاجه چکۆلهکی سهر سهری دهدا
که ههر ههمووی گهوههر ریژ... چهنده سهیره... چهنده لهوه دهچی من
ئیسستاکهم درپژکراوهی خهونیک بی لهو خهونانهی تیایدا تا ئهبهد بزر
بوویم، لهوه دهچی ههر ههمان سزایی... سزای ئهوهی بهگویی نهنکم
نهکردوو و له خهونیکمدا کهوتبیتمه دواي پهریزادهیهکی فربوودهر، ههر
بۆیه هاتومهتهوه سهر شارۆچکهیهکی ویران... بهناو قوردا ری دهکهم و
ناگهمه هیچ شوینیک، نه کهس دناسم و نه کهس دهناسی، کوان خوشک
و براکام؟ کوا گۆری دایک و باوکم؟ له کوی بوو نهنکمان ناشت؟ کوانی
حهساری بهپیتوه وهستاوی باوکم؟ کوا شاتووکهی بهردهمی مالی شیرین،
دهرگای نهخشهدار بهدوو تاوسی رهنگین؟ خۆ من نهکهوتمه دواي پهیریبهکی
هیچ کام له خهونهکان، خۆ من نهبووم بهو فرهادهی ناو حهکایهتهکهی
نهنکم؛ فرهادی سهنگ تاش، فرهادی کۆکن... شیت و شهیدای
شیرین-ی ئهرمه... خۆ من له خهودا نهمدی شیوهی شیرین-ی

دولبه رېک... کچېکې جوان پهری په بیکه رېک...
 هات له گهل فهرهاد... بهر یونه یاری
 به دلېکې خوش... به کامگاری
 نه نگوستیله ی خوی به خشې به فهرهاد
 فهرهادیش هی خوی پی دا... نه میش بوو دلشاد
 فهرهاد لیبی پرسی نه یه ری رهفتار
 توناوت چیه... زوو بیلې هاوار
 گوتی: هو فهرهاد مبه دل غه مگین
 ناسراوه نوم: گیانه به شیرین
 نه گهر نازانی شوین و مه کانم
 له نریک نه لوه... له تاقه و سانم
 له خه وی شیرین کاتې که هه لسا
 عه قل و شعوری له سهردا نه ما
 نه نگوستیله ی شیرین-ی نه رمن
 له په نجه ی دابوو: فهرادی کوکن...

به دهم رېوه نه و شيعره م هاته وه ياد، نه و شه واندهش که نه نکم تا ده خه وتم
 وازی نه ده هینا تا دوو بهیتی تازه ی پی نه زهر ده کردم، گهر نه و شيعره
 نارېکه نه بوایه، گهر نه نگوستیله که ی نه نکم نه بوایه که کردیوومه په نجه
 توته ی دهستی چه پم و هه رگیز دل نه ده هات بزری بکه م: پروام نه ده کرد که
 من ژيانېک ژیاوم وهک گرانه تا، ژيانېک که خوم تیايدا ون بووم چ جای
 نه نگوستیله، دهیه ها کچی شوخ و شنگ له و رپی سه فهر و مانه وهیه مدا
 حه زیان لی ده کرد و بی شهرمانه داویان لی ده کردم... جوانترین یادگاری
 نه نکم بوو، هه ر کئی دهیدی حه زی له و تقیمه شینه ی ده کردم... هه رگیز دل نه
 نه ده هات بیبه خشم، بیرمه ده ی وت: له چاو و زار ده تپاریزی، بیرمه ده ی
 وت: هه ر که دلته نگ بویت... سی جارن له په نجه تا بای ده... خه م و

که دهر له دلته دهرده چی... به دهم رېوه، به دهم خولا دان له قورچلپاوی ناو
 کو لانه کانه وه، زور له سه رخو و هیتاش سی جارن نه نگوستیله که م بادا،
 وهلی مه حال بوو فرمی سکم پی رابگیرایه... بی باک له خه لکی پیاده و
 سوار هوو هوو ده گریام... حه زم ده کرد رېوارېک بموه ستینې و بپرسیت:

«کابرا چی بووه... بۆ ده گریت؟»

که س نه بوو...

حه زم ده کرد پیاوېک خاکه ناسه که ی فری بدا و له ناو قور بیتته ده ری و
 پیتم بلتی:

«له کوپوه بۆ کوئی؟»

که س نه بوو...

ژنیک ببی به خوشکم و به چریه وه میرد یان برا که ی له گریانم ناگادار
 بکاته وه...

که س نه بوو...

کچیک بویری به جامه ناوېک میهر بنوینې...

که سیک... هه ر که سیک خولقی نان و دویه کم بکات... که س نه بوو...
 ده مدی... هه ندیکیان به دزیسه وه توشه به ره که یان ده کرده وه و پاروویان
 ده گلاند... ته مهنی خوم ده فروشت و خولقم بکه ن... که س نه بوو...

خودا هاوار... نه نگوستیله بادانه که ش هه ر دادم نادات، چه نده به دگومانم
 له و گه رانه وهیه م، چه نده ته نیا و رسوام، نه وه نده ته نیا که ئیدی شهرم له
 خوم بکه م، که مه کی بترسیم... زوو زوو ناوری چه پ و راستی خوم
 ده دایه وه، به و قاته جله گرانبه هایه ی به رمه وه که له شاموای نه سل بوو،
 به چاویلکه ی چوارچیوه زیوینه وه، به جووتیک پیتلاوی ئیتالییه وه هه ر له و
 به گزاده یه ده چوم که پیشتروالکهر بووبی، که چی وهک له حه کایه ته کانی
 نه نکمدا پروده دا، کچی پادشا هه ر له بهر به زهی و دلنه رمی خوی میهر
 ده نوینې و سوالکهر که ماچ دهکا و ده بی به به گزاده یه کی خاوپن، به لام نا...
 ده نیو نه و ویرانه یه دا من ته ربق ده بوومه وه، به و جله خاوپنه وه چه نده بی

باک و پڕ هه‌واو فیز دەر دکه‌وتم... چەند گەلۆر و کەمته‌رخەم، و هه‌ها شەرمم له‌ خۆم ده‌کرد که له‌ پڕی رۆشیتندا خۆم له‌ دیواره‌ نیمچه‌ پڕ و خواوه‌کان ده‌خشان، له‌ ناو ئەو دار و پەردوو هەدا، دەنیو کاولکاری شارۆچکە یە کدا چەندە له‌ پاشایەکی بێ خەم و دلێرەق دەچووم که جگه‌ له‌ تیرامان له‌و تیکرمانه‌ هه‌یچی دیکه‌ی پێ ناکرێ، پاشاییک که بێزی نایەت دەسته‌کانی خۆی پیس بکات، ئاماده‌ نییه‌ بۆ هه‌لگرتنه‌وه‌ی خشتییک، وه‌شاندنی پاچیک که‌مه‌کی بنووشتیته‌وه‌، که‌ریکی چوارپه‌ل شکاو له‌ ژێر قورسایێ باره‌داریکدا راست بکاته‌وه‌ سەر پیتیان، له‌ شکۆی خۆی بێته‌ خوار و جامه‌ ئاوێک بکا به‌ دەم پیره‌مێردیکه‌وه‌ که هه‌ردوو ده‌ستی له‌رزۆکی له‌ قور چەقیون، به‌ ده‌سته‌سره‌ پاکه‌کی خۆی ئاره‌قه‌ی گه‌رمی ته‌ویلی هه‌ریه‌کیکیان بسپرتنه‌وه‌، ده‌ترسام ئەو هه‌موو پیاوه‌ نیوه‌ رۆوته‌ په‌لامارم بدن و جله‌کانی به‌رم دابکه‌ن، ئەو هه‌موو گەنجە پێ خواسه‌ که تا کونی چاوه‌کانیان له‌ قور مه‌یی بوون وه‌ک قوربانی هه‌ر چوار په‌لم به‌سته‌نه‌وه‌ و سه‌عات و ئەنگوستیله‌ و پیتاوه‌کانم له‌ به‌ر دابکه‌ن، مێردمنداله‌کانیش گیرفانه‌کانم هه‌لبته‌کێن، ژنه‌ شه‌روال له‌ به‌ره‌کانیش وه‌ک ده‌عه‌جانی سه‌یربان ده‌کردم، له‌ جوانی زۆر فه‌رامۆشکراو و کوژراوی ئەو کچانه‌ ورد ده‌بوومه‌وه‌ که په‌نگه‌ له‌ دوا‌ی یه‌ک حه‌مامی گه‌رم بینه‌وه‌ به‌و کچه‌ قه‌شه‌نگانه‌ی له‌ سینه‌مادا منیان سه‌رسام ده‌کرد، به‌لام هه‌زار حه‌یف و مه‌خابن که هه‌نووه‌که سه‌رتاپای به‌رگیان هه‌مدیس قورولیته‌ بوو، که‌سیانم نه‌ده‌ناسی... نه‌شمده‌وێرا پیتیان بلیتم: ئا خه‌لکینه‌ ماندوو نه‌بن... کورگه‌ل... کچینه‌ له‌ ناو ئەو قوربه‌ وه‌رنه‌ ده‌ری و که‌مه‌کی پشوو بدن... هۆ خالۆ... حه‌ز ده‌که‌م له‌م پاکه‌ته‌ی من جگه‌ره‌یه‌ک بکێشی... ده‌مویست بیانکه‌م به‌ خال و مام و چایه‌ک به‌یه‌که‌وه‌ بخوێنه‌وه‌... نه‌مده‌وێرا به‌که‌سیان بلیتم ده‌ست له‌ پاچ و پیمه‌ره‌ و خاکه‌ناس هه‌لبگرن و ئەو ئاره‌قه‌یه‌ بسرنه‌وه‌، مالنچ و ته‌شوو ده‌کانی ده‌ستان فری بدن و گوێ له‌ حه‌کایه‌تی سه‌رگه‌ردانی و ویلبوونی من بگرن... گوێ له‌ چیرۆکی تاسه‌ و تلانه‌وه‌م بۆ دیدنه‌ی تیره‌ و ئیوه‌...

به‌درێژایی ئەو کۆلانه‌ هه‌یج ده‌رگایه‌ک به‌ پێوه‌ نه‌ما بوو که من به‌هه‌ردوو ده‌ست، وه‌ک لێقه‌وماوێک، بیکوتم تا لیمی بکه‌نه‌وه‌ و داوا‌ی قومێک ئاو بکه‌م، نه‌ده‌کرا ئەو هه‌موو خه‌لکه‌ تووربه‌ و مالتوێرانه‌ له‌ کار بکه‌م و پیتیان بلیتم:

«من فه‌ره‌ادم... شوانه‌ چکۆله‌ی په‌نج بابردوو... عومر به‌خه‌سار، قوتابییه‌ ته‌مه‌له‌که‌ی جارن که هه‌میشه‌ له‌ سه‌ر ئەزه‌رنه‌کردنی خشته‌ی لێکدان و سه‌رو ده‌کان هه‌موو رۆژ دارکاری ده‌کرا!»

نا... نه‌ده‌کرا مام و خال و پووره‌کانم بناسمه‌وه‌، هاوسی و هاوپۆله‌کانی خۆم... ئاخۆ چەندیان ماون و چەندیان مردوون؟ ده‌ت وت وام ده‌نیو خه‌ونیکی ترسناک که تیایدا که‌وتومه‌ته‌ ناو ته‌لیسمیک و لێی ده‌رنانچم، وام ده‌نیو پێچ و لوولی حه‌کایه‌ته‌ سیحراوییه‌کانی نه‌نکم، توونی بابا، وێل ده‌نیو گۆبه‌نده‌کانی پێشه‌اتوو له‌ حه‌کایه‌تی (چل تووتی) دا، نه‌مده‌زانی ئیستام خه‌ون و خه‌یال و درۆیه‌ یان دوینی... نوومی ئەو پرسیار و گومان و خه‌یالاتانه‌ بووم که خۆم بینی تا هه‌ردوو ئەژنویان له‌ قور چه‌قیوم و تا دی هه‌نگاوم له‌ دوو نایه‌ و گرانتەر پێ ده‌که‌م، به‌هه‌ردوو ده‌ست له‌نیو ئەو قوربه‌ زیلاقه‌یه‌ سه‌ولم لێ ده‌دا، ته‌کانم ده‌دا، هه‌روه‌ک له‌ خه‌ونه‌کان پووده‌دا به‌زه‌حمه‌تیکی زۆره‌وه‌ هه‌نگاوم ده‌نا، پره‌م لێ بڕا و دلّم خیراتر لێی ده‌دا و خوینی ده‌نارد بۆ هه‌ردوو به‌له‌کم تا بتوانم له‌و قوربه‌ خه‌سته‌ که هه‌ر ده‌ت وت بۆ من گیراوه‌ته‌وه‌... بێمه‌ ده‌ری، تاکیک پیتاوم لێ به‌جی ما، زه‌حمه‌ت بوو بنووشتییه‌وه‌ و پیتاوه‌که‌ بدۆزمه‌وه‌، هه‌ر ده‌ت وت له‌ قورچه‌قینی من بۆ ئەو مه‌ردوو مانه‌ی خۆیان له‌ قور چه‌قیوون و به‌هه‌ردوو پێ ده‌یانیشیلا دیه‌نیکی زۆر ئاسایی بێ، که‌سیکم نه‌دی خۆی سه‌غله‌ت بکا و له‌و قوربه‌ ده‌رم بیتی، ناچار هه‌نگاوی گرانم ده‌نا و بێ باک و گیتل له‌و په‌نجه‌ره‌ دوورانه‌م ده‌روانی که هه‌ر ده‌ت وت به‌سیحری موعجیزه‌یه‌ک، به‌دوعای جادووگه‌ریک وان به‌ئاسمانه‌وه‌ و ناکه‌ون، ئەو ده‌رگایانه‌ی که هه‌مدیس سی چوار خشت له‌ پاییندا راگیرێ کردبوون، ئەو شه‌قله‌ و

کاریتانهی بهحه واره هه لئو اسرابوون، سینهم پر بوو له بۆنی قور، خه ونم به وه وه ددهی که نه وهی ده بیینم جگه له خه ون هیچی دیکه نه بی... مۆته که به که کتوپر لپی وه ناگا بیم، خۆزگه م ده خواست له ناو قوره که بیمه ده ری و له کۆتایی نه و کۆلانه ته نگه به رده که هه ره هه مووی به قور گیرابوو په نجه رهیه کی لی بکرتته وه، ده رگایه ک بکرتته وه و کۆلان پر بیتته وه له ژن و پیای ئاسووده و ئارام، دراوسیتی میهره بان، چاک و چۆنی گهرم، هاو پتیانی چه توون که هه میسه به دهم قریوه و خه نینه وه کلکی هیستر و که ره کانیا ن راده کیشا، پر بیتته وه له هه راوه وریا، قاووقیش، هاواری دایک نه و کاتهی دهیه وی کوره بیژمۆته کهی بیتته وه ژووری، ده نگه دهنگ و ئاوه دانی، هه یاوه وی دهف ژه نان، هه ره هه مو نه و که سانهی لیتره، به منالی، بزرم کردن، زاق و زریقی زارۆله کان، ورشه ورشی گه لاکانی شاتوه کهی به رمالی شیرین، قاقای لاو و تۆلازه کان له سه ره ریگا و سه ری کۆلان، قریوهی شهرمن و خنکای کچه عازه به کانی به رده رگا، وه پینی سه گییک، زه پینی نیتره که رییک و تریقانه وهی کۆلانییک له منال، زریکهی کورپژگه به که به دهم گوئی راکیشانه وه نه و وه ختهی باوکی له هیچه که لله بی ده بی و به شه پازلله به که دهم و لووتی له خوئی سه ره ریگا که ده چه قینتی، ره وتی خیرای ره وه ژنییک که به دهم دادو فیغانه وه ره وه گهرم کردنی پرسه به که ده رۆن، هاتنه وهی ژنه ره وه نه ده کان له ماست فروشتنی... دواجار له قور ده رچوونی من و کردنه وهی ده رگای مالی شیرین و... سه رسام بوونی دایکی و... وه پیرۆ... وه پیرۆ... به لām نا... تازه مه حاله له ناو نه و ویرانه یه دا چکۆله ترین خه ونی من بیتته دی، باریکتر له ده زوو ریگه به که بو خه یالی من هه بی، له ناو قوره که وه ده رچووم که و تمه سه ره ریبه کی به رده لāن، بی باکتر له جارن ریم ده کرد و تۆز و خوئم لی ده نیشت و ورتکه قورم لی ده که وته خواری، که چی نه په نجه رهیه ک بهحه واره، نه ده رگایه ک به سه ره خا که وه: له من نه کرایه وه، نه ژنییک... نه پیاییک هه بوو میهر بنوینی و جامییک ئای ساردم بداتی... چ خه ونیکی ناخۆشه خودا...

ماندوو بووم... چی له و ناخۆشته به گه ریته وه مه لبه ندی مندالی و هه واری کۆنی خوئ... که چی جگه له بۆنی مه رگ و خاپووریوون هیچی دیکه به دی نه که یته... چ وه حشه تناکه به درێژایی کۆلانییک دره ختییک نه بی له ژیر سیبه ریدا خوئ له قور پاک بکه یته وه و هه ناسه به کی هه وانه وه بده یته، یان له ژیر سیبه ری دیواریکی به رزدا سه رخه وییک بشکینتی، کانیه ک نه مابی شلپییک ئا و به دهم و چاوت دابه کیته و قاچ و قوئل فیینک بکه یته وه... چ ونبوونییکه که سییک نه بی پیت بلتی:

«ئا کابرا... فهرموو لاده... کۆتکه دۆیه ک... جامه ماستاویک».

یه کیکی دیکه لیت بپرسی:

«نهری ناکری گهره مان کهی؟ خو جگه له نان و پیاز و ته ماته ش هیچی دیکه مان نییه...»

یه کیکی دیکه هه لیداتی:

«جا قوریان میوانی ناوهخت گله بی له سه ره خۆیه تی!»

ئا... چه نه ده له میوانیکی ناوهخت ده چم، چه نه ده بد و ناشیرین و ئیسک گرانم، نه وان چه نه ده چلکن و قوراوی و من چه نه ده پۆشته و په رداخ و پاک دیارم، ده مویست له شهرمانا هه تا زوو نه و خه لکه له قور چه قیوه جی به ییلم و بگه مه (ئه شکه وتی دیوان) که سال دوانزه ی مانگ دلۆپه ی ده کرد، نسرم و تاریک خو می تیا ون بکه م، به یادی جارن خو م به گیا و گۆله ته ره که ی پاک بکه مه وه، نه وساش که دلām له باوکه و دایکه و مامۆستا و هاو پۆله کانم و شوانه کانی هاو ریم ده تۆرا خو م له ئه شکه وته که ده شارده وه، نه نکم هه میسه ده ی وت که گوايه پیغه مبه ران له ناو ئه شکه وته کان ژیاون و هه ره له ویشدا وه حیا ن بو هاتوو، به دهم ریوه ده گریام و له زه تم له و فرمی سکانه ی خو م ده کرد که کهس نه یده بیینی، وه ک نه وه ی به و فرمی سکانه گونا هیتی گه وه به شو مه وه... گونا هیتی که زۆر دل نیام نه مکردوو، به خو مم ده وت:

«کابرا تو چیت داوه له ناوه دانی و روونکی... تا زوو به گه ریوه ناو

تاریکی نه شکه و ته کان، چیت داوه له پروناکی رۆژتیک که جگه له کاولکاری و دلرهقی هیچی دیکهی تیا نابینی!

دهرۆیشتم و جگه له تهقهی پاچ و پیمه ره که بهر بهردهکان دهکوت گویم له هیچی دیکه نه بوو، له خرچه خرچی خاکه ناس که له قور دهچهقی... هه ناسه برکتی و هانکه هانکی بی برانه وه، بهدهم پتوه ساقهم له بهردی نه قارکراو و تۆپه له گل و خشت و تلیسی رژاوی کا و کاربته و شهقله و قیسپ و تانوک و هه سیر و ته نه که و چروو دهکرد، به ترسه وه ئاورم دهدايه وه، هه ر دهت وت سال و مانگ و رۆژهکان ئه وه له تکه قورانه و شک بوونه ته وه و بهدهم پتوه لیم دهکون، شکابوومه وه به سهر سۆزیکي ساوا و ساده و دیرین که هه نووکه له دلما زۆر پیر بووه و نایناسمه وه، دیسانه وه ناتوانم بیرسم مائی شیرین وا له کوئ، له سه عاته که می چه کم دهروانم و دهه وه ئی بزائم رۆژ چ وهخته... سهیره... تۆپه لیک قور گرتویه تی و که پاکي دهکمه وه ده بینم چرکه ژمیتره که می له سهر دوانزه وه ستاوه، له دوورترین دورگه، له سهر بلندترین ترۆپکی چیاکان، ده نیو فۆرکه و پاپۆر و شه مه نده فهری پر له خه لکی بیانیی و نه ناس، ده نیو ئه و شاره جه نجالانه ی که کهس ئاورت لی ناداته وه... ئاواهی و وهک هه نووکه ته نیایی نه یکرۆشتووم، بیکه سی غه مگینی نه کردووم، ئاواته خواز بووم له وه سهری کوژان که سییک ده ربکه وه ئی و باوه شم بۆ بکاته وه و له شی مانده ووم به پتوه رابگرئ و فهرمووی بن هه یوانتیک، ژیر سیبه ری دره ختیک، بن دیوارتیکي رماوم لی بکا...

نه بوو... نه بوو... نه بوو چهنده ئه م شارۆچکه به له شارۆچکه خاپووره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم دهچئ، ئه و رینگایه ش که وێلی کردووم، هه ر ده لیتی ئه و رینگایه به پاله وانه چکۆله ده باته وه سهر ریتی کوشتنی ئه و دیوه ی به ری پرووباری له ئاواپی گرتووه و خه ربکه مه ی و ماسی و مه ل و مرۆف به یه که وه به خنکین... چ درۆیه کی گه وربه و که له حه کایه ته که دا پاله وانه چکۆله دپه که می ده کوشت و به ری پرووباری ده کرده وه و ئاواپی تیر

ئاو ده کرد و... به رد و داریش تینویتی ده شکا، ریتی پاله وانی دیوکوژ گولپژ ده کرا... که چی ریتی من جگه له درک و دال و له قور چه قین هیچی دیکه نه بوو، چ درۆیه کی گه وربه بوو که به که مین کهس خانه چکۆله ی دولبه ری به شکو و شانازییه وه ماچی ده کا، تۆ بلتی ئه و رابردووه هه ر هه مسووی بووی به و تۆز و بایه ی لیره و له وئ، له ناو ئه و شارۆچکه کاوله دا، ده بی به گه رده لوول و خه لکی له یه کدی بز ده کا، تۆزوبایه ک پرووه ئاسمان هه لیکشی و چل و چیتو و گه لا و هه ناسه ی هه ر هه مووان تا نیوان ئه ستیره کان ببا و پاشان په رتوبلاو و بزریان بکا، چ تۆزوبایه ک... چ گه رده لوولیک... له خۆم ده پرسی ئه م رینگا قوراوییه ده مه نه وه کوئ؟ ئه مه یان چ کات و شویتیکه که نایه مه وه سه ربان و ویلبونم مسۆگه ره، چ وه ختیکه و چ وه رتیکه که که وتۆته ده ره وه ی زه مه ن و وه ستانی سه عاته که می دهستم و... چۆن چۆنی رتیز له خولانه وه ی زه و ناگرئ به ده وری خۆردا؟ درتیبوونه وه ی مه وداکان و یادگار هکان... چ خه یالیکه که وه ک به ردیک له ناو که لله مدا جیگیره و بۆم له ق ناگرئ و... نامگویتیه ته وه سه رده میک که من تیایدا مندالیکي ده م پر له گرین و خه نین بووم... بۆچی هه موو شته کان به ویلبوننی من تا ئه به د وێل بوون؟ ئه وه نده وروکاس و سه رلیتشیواو بووم نه ده چوومه وه سهر ئه و رینگایه ی ده مباته وه ناو ئه شکه وته که، ده مزانی گه ر مه زاری (چاکی په رۆ) بدۆزمه وه، له ویتوه به هه ورازیکي پر له که ند و کوپ سهرده که وم تا ده گه مه ره وه زه شاخیک که ده یان وت دیوتیک به فووی خۆی کوناوده ری کردووه، ئیدی له ویتوه به شه ست قالدرمه ی به ردیندا غل ده بوومه وه و ده گیشتمه ئه شکه وته که، کتوپر و بۆیه که م جار خودا خه یالی منی خوینده وه، وه ک ئه وه ی هه موو جار له حه کایه ته کانی نه نکم پرووی ده دا، هه میشه که من و پاله وانه که می ون ده کرد، ده یزانی وه پس و بیتارم و خه ربکه له قه هری ویلبوننی پاله وانه چکۆله چاوانم پر ده بن له فرمیسک، خه ربکه هه ناسه م سوار ده بی، ده یزانی که سهری لووتم ئاره قه ی کرد و لیوم که وته ته ته له و که هه ردوو په ره ی گویتیه کانم سوور هه لده گه ران... ده یزانی

گەر فریای من و پالەوانەکه نەکه‌وی بەخەمه‌وه ده‌خه‌وین و له شۆیتێکدا
 حەکایەتەکه ده‌مری... ده‌ی وت رۆڵه ئه‌ها خودا چەند به‌به‌زه‌بیه و چۆن
 خه‌یالی پالەوانه‌که‌ی ده‌بینی... ئه‌وسا نه‌مده‌زانی... به‌لام که لێره وێڵ
 بووم... هه‌نوکه تی ده‌گه‌م ئه‌وه نه‌نکم بوو خه‌یالی منی ده‌خوێنده‌وه و هه‌ک
 داشی دامه‌ پالەوانه‌که‌ی ده‌جوولاند، هه‌ستم کرد ئه‌وه نه‌نکم بوو له قوربه‌که
 ده‌ری هێنام و له ناکاو له پێچیکێ رکدا رووه ده‌سته راست کۆلانیکی
 ته‌نگه‌به‌ر منی گه‌بانه‌ سەر مه‌زاره‌که‌ی «چاکی په‌رۆ»... سه‌یره... له دوا‌ی
 ئه‌و هه‌موو خه‌راباته دوا‌جار گه‌بشتمه‌ شۆیتیک وه‌کو خۆی مابۆوه، ئه‌و
 مردووه‌ی ناو گۆرهبه‌که هه‌ر که‌سیک بێ: چ دز و چه‌ته، پیر و پیاوچاک...
 به‌چرپه‌وه پیتی ده‌وتم که له هه‌موو ئه‌و پیاوانه‌ زیندووتره‌ که پاچ و پیمه‌ره
 ده‌وه‌شین، به‌لگه‌ش نه‌رمانی ئه‌و گومه‌زه‌یه وا به‌سه‌ر سه‌ربه‌وه... بۆنی
 بخورد و گولاه‌مان ئه‌و ترس و سامه‌ی پێ نه‌به‌خشیم که به‌مندالی
 هه‌ستم پێ کرد... ته‌نها ئه‌وه‌بوو له بۆنی قوربه‌که‌ی که‌م کرده‌وه، به‌ده‌م باوه
 په‌رۆ سپی و سه‌وزه‌کان ده‌شانه‌وه و گویم له وژه‌وژیکێ غه‌مگین بوو، وه‌ها
 غه‌مگین که خامۆشم بکا، له‌ناو چۆرمه‌که‌دا توانیم که‌مێک له‌و قوربه‌که
 خۆم داته‌کینم که به‌پانتۆڵ و چاکه‌ته‌که‌وه وشک ببۆوه، به‌تاکیک پیتا‌و له
 شیتیکێ به‌له‌سه و هار و هه‌له‌ته ده‌چووم که له ترسی مندالانی چه‌توون
 ئه‌و مه‌زاره‌ی کردبێ به‌په‌ناگه، سێ مۆم کز ده‌سووتان و ته‌نها بنکیان
 مابوون، به‌لام هیلاکی ئه‌وه‌بوون به‌ده‌م باوه نه‌کوژینه‌وه، له هه‌وا‌ی ناو
 مه‌زاره‌که و سووتانی سێ مۆم بۆنی جیما‌وی چەند ئاده‌میه‌که‌م ده‌کرد که
 له‌وه ده‌چوو، یان خه‌یالی خۆم بێ، چەند ژنیکی دهم پر له‌ها‌وار و ناله‌ و
 نزا‌ بووین، جگه‌ له‌ من و رۆحی (چاکی په‌رۆ) که‌سیکی دیکه‌ی لێ نه‌بوو،
 شووره‌که‌ی به‌دیوی رۆژه‌لاتدا رما‌بوو، که‌سیک له‌ ترسی خودا به‌رد و
 خشتیکێ زۆری به‌سه‌ربه‌کیدا که‌له‌که کردبوو، ده‌مویست پانتۆله‌که
 دابه‌کنم و به‌ئا‌وی کووپه‌که قاچ و قولم بشۆم... نه‌موترا... ترسام له‌وه‌ی
 چەند ژن و کچیک بۆ نزا و پارانه‌وه و په‌رۆه‌لواسین بێن و منی نیوه

رووت ببین و سل بکه‌نه‌وه، خشه‌خشی سۆلیک له‌ودیو شووره‌که‌وه ده‌هاته
 به‌رگویم، دلم داخو‌ریا و خۆم نه‌وی کرد، چرپه‌چرپیکێ خنکاو و به‌دوا‌بیدا
 خامۆشی، چەنده‌ها جار که دلم له‌ باوکه ده‌تۆرا ئه‌و کاته‌ی فه‌لاقه‌ی
 ده‌کردم، یان له‌ مامۆستای ماتاتیکی که له‌سه‌ر خشته‌ی لیکدان هه‌ردوو
 ناوله‌پمی سوور ده‌کرده‌وه... ده‌هاته‌ ئێره یان ئه‌شکه‌وته‌که‌ی دیوان، له‌ژیر
 سیبه‌ری پر له‌ سام و سه‌نگینی شووره‌ی ئه‌م مه‌زاره‌ ده‌گریام و دو‌عام ده‌کرد
 که خودا یا من یان ئه‌وان بکوژێ، له‌عه‌با و ته‌شک و تیریزی کراس و
 که‌وا‌ی ئه‌و کچ و ژنانه‌ ورد ده‌بوومه‌وه که خۆیان له‌ کیله‌کان هه‌لده‌سوو،
 باسکیان تی وهر‌دێنان... به‌یه‌که‌وه و به‌قه‌هره‌وه وه‌ک گورگی بریندار
 ده‌یانلو‌وراند:

«خودایه... ئاه‌ونزوله‌م بگاته به‌ر قاپی توو... خودایه... مرارم حاصل
 که‌ی... سه‌گی به‌ر قاپی چاک و پیره‌کانی تۆم و ئاومیدم مه‌که».

هه‌مان دره‌خته‌که‌ی جارانه، پتر بالای کردووه، ئه‌و دره‌خته‌ی پیاوه
 پیره‌کانیش نه‌یانده‌زانی ناوی چیه‌، خۆزگه‌م ده‌خواست شاتووه‌که‌ی
 به‌رده‌می مالی شیرین، دار هه‌نجیره‌که‌ی ئیمه‌ش ئا‌وا‌هی شنه‌شن به‌رووی
 ئاسماندا وه‌ستابان، وه‌ک زه‌مانی زوو به‌قه‌د گه‌لا‌کانی په‌رۆی سپی و
 که‌سکی تی ئالا‌وه، تیلمه و پارچه‌ی زراو و باریکی جو‌ره‌ها په‌رۆی کۆن و
 نوێ: قه‌دیقه، قه‌ستۆر، کو‌ده‌ری، ماده‌م، حه‌وت رهنگ، جه‌رسه، مارۆکه،
 لیتۆ، که‌تان، خه‌زنه، ئه‌تله‌س، چیت، که‌رنه‌ک، تافته، ئا‌گراران،
 جورجیت... هه‌ر هه‌مووشی بێ جیا‌وا‌زی له‌گه‌ڵ گه‌لا‌کان که‌وتبوونه ژیر
 بارانی رېقنه‌ چۆله‌که... ئه‌و پارچه‌ قوماشه‌ زراو و باریکانه‌ ده‌یه‌ها ژنی
 خانومانی بیر ده‌هینامه‌وه: (له‌علی خان): چ ژنیکی مه‌ند و له‌سه‌رخۆ،
 شاعیر و به‌یتبێژ، لا‌وانه‌وه‌ی له‌سه‌ر مردووه‌کان به‌ردی ده‌توانده‌وه،
 (خاپیرو‌ز) که وه‌ک پیا‌وان ته‌زی‌حی با‌ده‌دا، (خانا شیخه‌ به‌گی) که
 هه‌رگیز نه‌یده‌زانی عه‌با‌ی ر‌ه‌ش چیه‌ و هه‌میشه‌ش عه‌با‌ی ژنه‌کانی دیکه‌ی
 له‌ پرسه‌کان ده‌دزی و ده‌یدران‌دن، ژنیکی زۆر بل‌ند و چوارشانه و سوور و

سپی، (پلکه هه یاس) که هه میسه پیلای پیوانه ی له پی ده کرد، ژنیکی به سام و هه بیته و نوورونه زهر، هه نه و بو نه بهیشت چیدیکه (پلکه کامیلا) کچانی گهره که خه ته نه بکا، (عهیشی خان) که له بهر چاوی پیوان خوی داویشته کانی فه قیبان و غوسلی له خو ده رده کرد. (دورپی): خانم چکۆله که هه رگیز له بنیشت جوین نه ده کهوت، (هه لیمه) خانی دهف ژهن... به لام نه و پارچه قوماشانه دهیه ها ژنی دهم پر له هاوار و ناله ی بیر دههینامه وه که به رده وام دهاته نه ئیره و تهقه لالیان بو و رده بهردی خپ و پان به هه ردو و کیله چه وره که وه بنووسیتن، به دهم نزا و پارانه وه... به دهم گریان وه داوای میردی خاس و مندالی سهر به رزقیان ده کرد، گه پانه وه ی کوپ و برا له سه فهر و جهنگ، گهر ورده به رده کان به کیله کانه وه نه نووسابان ده بو به شبن و شه پور و گریه و زاری، که راگیر ده بوون خه نینی خنکاو و ئوخژن به دلیاندا ده هات و به بریسکه بریسکی چاوان لیکی راده مان، هه مان جۆلانه که به دره خته که وه هه لیه سترابو، هه ژنیکی مندالیکی له خودا بوستایه به ردیکی تی ده هاویشته، له گه ل هه ژانی جۆلانه که کسپه یه که له دلی ژنه وه برووسکه ی ده کرد و تا ناو ره حمی نه ده وه ستا... ژنانی دیکه پییان دهوت:

«مزگیتی بی... به داک و باب گهره بی!»

هه لیره بو وه مندالیکی چلمن و چکۆله و جیقن ده که وتمه ژیر ده ست و پیی نه و ژنانه ی تیک ده قژقژان، به ده وری مه زاره که دا دهیه ها جار خولیان ده خوارده وه، گویم له دوعا و ورته ورتیان ده گرت که به سهر سه ری مندا ده رژان، به دهم لیوه له رزه وه حالیان لی ده هات، قژ بژ و چاو له مۆله ق، نیگای پر له ترس و شهرم و نزای نه و روخسارانه ی تاو یک گرژ و تاو یک ده کشان، قولپی گریان له ترسی گونا هیک که نه یان کردوه، ئاهوچه سه رته، درکاندنی رسته یه که که بونی شه هوه تی تۆله ی لی بی، دوعای مه رگ خواستن و ژیان خواستن، کوشتنی دوعایه کی په نهان له دلدا که ده بو هه ر به ته نه ها خودا و چاکی په رۆ بیزانن، له گه ل خولانه وه یان به ده وری مه زاردا

من به بونی ژنه کان گیش ده بووم که له هه وادا جی ده ما و تیکه ل به بونی بخورد و گولا و و میخه ک و قه رنفول ده بو، دهمدی کچه کان سینه و به رۆک له و کیله ره قه هه لده سوون و به ناله یه که وه دوعایان ده کرد که من تا ماوم له یادم ناچی، من نه و ناله یه م ته نه ها له و کچانه بیست که ئیستا تی ده گم شهرم و حه یا کوشتبوونی، هه ناسه برکی و رهنگ هه لیزرکان و ئاخ و نالینی نه وان، بوورانه وه ی کتوپر و په ل کوتانیا منی سه رسام ده کرد، هه ندیک له و کچ و ژنانه بهر له وه ی له ده رگای کراوه ی مه زاره که بیته ژووری یه که ته خته ده که وتن و له هوش خویان ده جوون، هه ر چوار په لیان وه که ته خته دار نه ده جوولان، رهنگ زهر و نیوه مردو و که فیکی سپی له هه ردو و گوشه ی به سه ر یه کدی قرساوی دهم و لیویاندا بلقی ده کرد، چاویان ورده گه را و سپینه یان وه ده ر ده کهوت، ژنانی دیکه به په له جامیان له کوپه که هه لدینا و وه که نه وه ی نانی تیری پرشین ده موچاوی نه و کچ و ژنه نیوه مردو وانه یان ته ر ده کرد... تاکه که سی که نه کم بو که ژور دلیرانه ده چوه سهر مه زاره که، هه یچ پارچه په رۆیه کی به دره خته که وه هه لده وه اسی، هه یچ به ردیکی به کیله که وه نه ده نووساند، نیرانه و به ده نگیتی گری و پیر سلاوی له (چاکی په رۆ) ده کرد، هه ر به پیته فاتیحه یه کی ده خوتند و ورته ورتیک له دهمی بی ددانییه وه ده کهوته به رپییان، من له گه لی ده هاتم تا به یه که وه دوعا بکه یین هه تا زوه خوا گه وره م بکا، هه تا زوه بالا بکه م و بازووم نه ستوورتر بی، تا رۆژ و مانگ و ساله کانم بو کورت ببنه وه، ببه نه و شوانه ی که دوا جار یان ده بی به شاعیر یاخود به عاشق، وه که له حه کایه ته کانی نه کم رووده دا، ببه نه و فه رهاد-هی کیوی بیستوون کون ده کا و رووباریک به دیاری بو ئاواپی خنکاو دینتی... دوا جار به دیداری شیرین شاد ده بی، هه مو جار که ده یو بست مه زاره که جی بیلین چمکی فه قیانه که یم ده گرت و لیی ده پارامه وه که سی چوار دوعای به په له ی دیکه م بو بکا، چونکه دایکم ده ی وت:

«جیقن سال به سال له بری نه وه ی گهره تر بیت... ده چی به ناخی نه رزدا...»

هه دهلیتی لیت دهگرنه و!

وهلی له و دهیه ها خه ونه خوشه ی نه نکم له پوچما دهیچاند، یه کیکیان نه هاته دی... هه نوکه تی دهگه م چ درویه کی گه ورهیه... چ نهفسانه یه کی هیچه گه وره بوون... پوژانی ته مهن گوزه شتن و من جگه له شوانیکی دۆراو، شاعیریکی بی به هره، هیچم لی دهرنه چوو، چ ریواریکی دهستخه پو بووم، چ گه ریبه یه کی مایه پوچ، چ فه رهادیکی دۆراو که نه شیرین بو به دلخوازی، نه ئای بو ئای هانی، دواچار له م سه فهره درپژدها هاتومه ته وه سهر که لایه یه کی پو وخوا... شاروچکه یه کی دارماو، چهند له و نه سپه دهچم که له تاوی غاردا سه رسم بدا و هه ر چوار په لی بشکین... دهگریام و... حهزم دهکرد زوو گه وره بم، دهخواست له چیا و پووباره کان بپه رمه وه، که بالق بووم هه موو خه ونم نه وه بوو له خیل ته وه لالابم، نه وه خته... سه رده می شه رم کردنم بوو له گه وره نه بوون، به غیلیم به گوله گهنم دهبرد که چۆن به تاوه بارانیک بالا دهگری، به کارژوله که چۆن له دامینی دایکی ده که ویتته خواری و یه کراست هه لدهستیتته وه سهر پاشووان، حهزم دهکرد گه وره بم و تا زوو پیم بگاته ئاوزهنگی و سواری یه کییک له نه سپه کانی باوک بم و بفرم بو ناو حه کایه ته کانی نه نکم، بو نه و ئاسمان و شارانه ی نه م بومی وه سف دهکردن، به دزی نه نکمه وه ده هاتمه وه سهر نه م مه زاره و هۆن هۆن دهگریام... خودایه تو بو رقت له منه و ناهیلی گه وره تر بم؟ بو ده بی تا ماوم چکۆله و جیقن بم؟ ده مویست خو م پیشه نگ و سه رقافله چی کاروان بم، به دزی باوکمه وه جگه ره م ده کیشا و ته زبیم هه لده گلوفی... گهنده مووه کانی سهر لچم ده تاشی تا چی زوو تووکن بم... وام مه زهنده ده کرد جگه ره و ته زبیم و ده ست برن بو مووس گه وره تر دهکا، ناخ چ درویه کی شاخداره گه وره بوون... پوژ و مانگ و سالانی هه پروون به هه پروون، له سهر نه م مه زاره به ره نه سکم هه لدها و ده پارامه وه: خودا که ی بی و زوو گه وره بم... پووه و شاره زور دووره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم سه فهر بکه م، نه و شارانه ی پرن له باخ و بیستان و

پووبار و ژنی میهره بان و باوکی میهرخاس و دایک و خوشکی جگه رسۆز، هاوپی به وه فا... له باخان میوه بخۆم و له پووباره کان مه له بکه م و هه ر شه وه و له سهر رانی خوشکیکی دلنه رم بخره وم، گه وره بیم و حهزم لی بکه ن کچه نه بالق و ساویلکه کان... نه نکم ده ی وت په له ی چیته پۆله هه ر گه وره ده بیته... که له گه ت به قه ده نه سپینداریک، سمیلت گووگره ده بی و شاره وشار ولاتان ده گه پی... هه زاران دل و ده رگا و په نجه رت به پروودا ده کرتنه وه... پۆله ی شیرینم مه گری بو گه وره بوون... پوژیک دی په شیمان بیته وه له و خوژگه یه ت... چ مه رگه ساته چ عومریکی به هه ده ر چوو بوو من ژيام... خودا بتگری نه نی... کوا نه و ده رگا و دل و په نجه رانه ی ده بوایه به پرووی مندا بکرتنه وه... کوانی؟ که سیک ده ست هه لئاویری سلاویک له منی مال به کۆل بکا... خیر هاتن یان مالتا واییم لی بکا... «نه که س دی و... نه که س ده روا... هیچ شتیک له م ناوه پوو نادا...» چ بیزاری و مرده نیسه گه وره بوون نه و کاته ی پوخت به ر له خو ت ده فری و ده گاته وه کۆنه هه واری خالی و... مالی چۆل و... شاری خه رابات... خودا بتگری نه نی... کوا پوخساری شیرین-ی نه رمه ن؟ من له بری ئا و بو ئای... هه ر دهلیتی مه مله که تیکی کاول و مه رگم له گه ل خو م هیئا، هه ر دهلیتی منم ئیره م خاپوور کردوو و... ئاماده نیم به ردیک بخره مه وه سهر به ردیک، چهنده ترسنۆکم... هه ر دهلیتی منداله به زیو و شه رمنه که ی جارنم و نه و مه زاره م کردوو به په ناگه... چ شه رمه به دوا ی تاریکی نه شکه وتیکدا ده گه ریم تا خو می تیا حه شار بده م... چ تراویلکه یه ک بوو ژینی من... سه فهری من... عیشقی من... چ گریان و دۆران و ده رده سه ربیه ک... چهنده راسته... چهنده راست بوو که ده ت وت:

«پوژیک دی په شیمان بیته وه له گه وره بوون!»

خودا بتگری نه نی گیان... حه کایه ته کانی تو بوون که ملی منیان شکاند، تا نه مپۆکه و تا نه به د منیان فریو دا، یه که مین حه کایه تی عیشق و سه فهری تو که له ی منی پر له خه یال کرد و... هه تا هه تابه ده ستخه پۆی

کردم، چیرۆکی پر له هیوا و نائومییدی و خوشی و ههسره ته کانی عیشق و ئهفین... به و ته مه نه ساوايه وه دوو چاری شتیکت کردم که خویشم نه مده زانی ناوی چی لی بنیتم... گوناھی تو بوو میشکه چکۆله که ی منت پر کرد له هه کایهت و ئهفسانه و داستانه کان، شه وانیش هه به خه ون ده چوومه وه ناو ئه و مهمله که تانه ی تو دروستت ده کردن... چهنده منت ژیانده له گه ل چیرۆکی شیرین و فره هاد، لاس و خه زال، خه ج و سیامه ند، خورشید و خاوه ر، له یلا و مه جنوون، مه م و زین، کوره که چه ل و کچی پادشا، وه ها هه کایه ته کانت ده گپرایه وه خۆم لی ده بوو به فره هاد، لاس، سیامه ند، مه جنوون، مه م... ده بووم به پاله وانی نه به زیوی هه ره موو داستانه کانت... ئیدی خه ونم دده ی زوو گه وره ب و بالا بکه م... هه ر توش بووی نه نی فیرت کردم گه ر به وئ هه ر مانگه و قولانجیک دریژتیریم وا چاکه رۆژانه خۆم به لقیکه ئه ستووری دار هه نجیره که شۆر بکه مه وه... که چی هه ر خۆت دت وت:

«واز لم خه یاله خه رپانه بیتنه رۆله گیان!»

ده تترساندم له عیشق و سه فهر و گه وره بوون و گیرۆده بوون...

هه موو جاریک که چیرۆکه کانی ده گپرایه وه هۆن هۆن ده گریا.

من ده مپرسی:

«نه نی بۆج له کۆتایی هه ر هه کایه تیک ئه وه نه ده گریت...!»

هه ر ئه وه نه ده ی ده وت که عیشق جگه له گیرۆده بوون و ده رده دل هیچی

دیکه نییه... ده مپرسی:

«نه نی گیرۆده بوون چیه!»

نه یده زانی چۆن که لله پووتیکه ی وه ک من حاللی بکا... دوا ی ده یه ها جار

له پرسیار کردن وتی:

«وه کو ئه وه وایه بزنه شته که ی تو له راسته ری لاهدا و بگاته سه ر

هه له مووتیک، شوینیکی زۆر عاسی، وه ها گیرۆده بی که نه توانی

بگه رپته وه ناو میگه له که ت، خۆ نه گه ر بشیه وئ به جوتلی و به واته پیتیشی

بکه ویتنه ناو خه رهنده که و هه لدیری».

من بیرمه جاریکیان بزنیکیان که وته شوینیکی وا عاسی که به هه ر هه موو ئاواپی پیمان قورتار نه کرا... ئیدی به نیو داروبه ردی ئه و خه رهنده دا هه لدیرا و لاشه که یان نه دۆزییه وه.

دیسانه ده مپرسی:

«نه نی گیان... عیشق و گیرۆده بوون و عاسی بوونی بزنه شیت که ی وه کو یه کن؟».

ده ی وت:

«با... که سی عاشق، چ پیاوی و چ ژن، وه ک بزنه شته که ی تو وایه... جاری وا هیه هیه گیایه ک له سه ر دوندیک، کۆتایی کویره پیه ک فریوی ده دا، ده کری تو بزنه که بیت و هه موو ده وریه رت سه وزه گیایی، میرگی ته روپ، که چی ته معای چله گیایه کی له عنه تی له جیگه یه کی زۆر عاسی بتبات، تو ره نگه بزانیته ئه و ریگایه ی ده تباته سه ر ئه و دوند و هه له مووته کویره ری بی، له و سه ره وه ری هاتنه وه ت نه بی، ده گه یته چله گیایه که و ده می بۆ ده بیت، له خوارته وه خه رهند و هه لدیریکی هه زار به هه زاره و چاوه رپت ده کات... به لام تو تا ده گه یته به مه رامی خۆت چاوت هیچ نابینی... چونکه هه ز و ته معاه که کویرت ده کن... ئیدی خۆ له وانه یه هه لدیری...!»

به فیزی منالیکه وه که بزن نییه و شوانی میگه لیکه ده موت:

«به لام نه نی... من ده زانم ئه وه هه لدیر و هه له مووته... به س بزنه که نازانی».

سه رمی ده خسته کۆشی و دوو چه پۆکی دایکانه ی پیندا ده کیشام و ده ی وت:

«ئێ... خۆ ده زانم تو له بزنه که ت عاقلتری... به لام ئه ی له خۆت ناپرسی ئه و بزنه هاره ی تو بۆچی له راسته ری لاهدا و ئه و هه موو سه وزه گیایه به جی دیلتی و ملی خۆی بۆ چله گیایه ک ده شکیتن که له سه ر به ردیک

رواوه؟!»

که من ده موت:

«نه... نایز انم!».

نه نکم به لاقرتیوه دهی وت:

«چونکه کویرایی داهاتووه!».

خاموش ده بووم و بیرم له وه ده کرده وه ناخو چیم لی دی گهر بزنه شیتته که ی من یو چله گیایه ک خوی بکوژی، بی توقره که بزن و مه ره کانم راده دا هه میشه له وه ده ترسام له سهر هه له موو تیک خوی عاسی بکا و هه لدری، ناخر له هه موو مه و بزنه کانی دیکه پتر من نه و بزنه م خوش دهویست، نه و بزنه ی زور جارار ده که و قه دوی... له گه ل خوی ده بیردم، فیری ده کردم چون له راسته ری لادهم و خوم بدهمه ده ست کویره ریگاگان، باو کم و دایکم و نه نکم، خوشک و برا و پوره کانم، شوانه کانی دیکه، هاویوله کانم دهیان وت:

«نه و هه یوانه له بزن ناچی... هه بی و نه بی رۆحی شهیتانیتی و تپدا!».

چهن دین جار ویستیان بیکه نه به قوربانی و قورتاریان بی، باوکه دلره قانه له بهر چاوی من هه ردوو پیی گه ورۆنه ی له سهر پاشووه کانی داده نا و چه قۆکه ی له گه ردنی هه لده سوو، من وه ها به دل و کول ده گریام که نه نکم سکی پیتم بسووتی... ئیدی هه ر جاره و به بیانوویه ک چه قۆکه ی به باو کم فری ددها... ناخر هه ر که له دایک بوو خوم له خویناو پاکم کرده وه، هه ر که بوو هه ستایه وه سهر چوارپه لان، دوو سی جارار ره تی برد، گیژ و چکو له به لادا ده که وت، دهستم ده دایه به رسکی و راست ده بووه، به سی چوار خو رواه شانندن خوی له خویناوی سکی دایک پاک کرده وه و تپی ته قاند، به دهم بای غاره وه سی چوار جار که وت و له خو ل و توژ گه وزی و هه ستایه وه، من رۆژ به رۆژ دهستم له تیسکه کانی ددها و ده مدی چون له موویه کی زور نه رمه وه زبر و لوول ده بوو، چون چاوه کانی رهنگ و

رووناکیان تی ده رزا، سمه کانی ره ق ده بوون، مانگ به مانگ قارینه که ی له گویمدا ده گۆرا. چون له کاربله یه که وه بوو به جوشتیر من بیرم نایه له که یه وه باو کم منی خسته دوی مه و بزنه کانی، له وه ده چی هه ر که پیتم گرتووه و که مه کی فهاقه بوویم منیان کردووه به شوانه بچکو له ی نه و خپله ی خومان، زوو زوو نه نکم دلی خوش ده کردم... هه میشه له وم ده بیست که شوانه کان یان عاشقی گه وره یان لی درده چی یاخود ده بنه شاعیر... ده میرسی:

«بوچی وایه نه نی؟»

دهی وت: «شوانه کان هه میشه به ته نیان، چ له بیابان بن و چ له ناو شاخ و داخان، نه وان وه کومه پیس نابن، دوورن له درو و ده له سه و فروفیل، شوان کوری ناو و گله... یه که م که سه خوری لی هه لدی و... لی ناو ده بی، له زمانی هه یوانه کانی خوی حالی ده بی...».

هه موو جارار، شه وانه دوی گپرا نه وه ی هه کایه ته کانی عیشق و گیرده بوون به قه هر تکه وه دهی وت:

«... که حجیل بووم چهنده هه زم ده کرد شوو به شوانیک بکه م... خوا نه یکرد».

پاشان دوش داده ما و تاس ده بیرده وه، چاوانی پر ده بوون له ته می خه م و گریان و دوو تنوک فرمی سک ده رزانه سهر کولمه چاله کانی... هیچی دیکه ی نه ده وت... ده مویت بزانه نه و که باشترین هه کایه ته خوانی چیرۆکه کانی عیشقه به حه زلیکردن شووی به با پیره م کردووه... دهی وت:

«به رپته وه رۆله... له دوی مردوان قسه ی خیر باشتره... با پیرت پیاو تکی خه راپ نه بوو».

که له ی چکو له و پووتی من به و وه لامه نابه دل به حال جیگه ی گومانیتی مندالانه ی لی ده بووه، گومان له نه نکم که عیشقیکی دژاو وای لی کردی وه ها به چیژ و تاسووقه وه نه و هه موو هه کایه تانه ی عیشق و نه یینی ره وان بی و وه ک ده فته ره له دلیا هه لیانی گرتی، هه ر شه ویکیش به جو ریک بیگی رپته وه که من سه رسام و که مه ندکیشی ناو تانویزی

چیرۆکه کانی بکا... لهو تهون و تهیمانه بنالیم و دهرچونم لیبی مه حال بئ،
مبا به ناو توونی بابا و ویتلم بکا، هه ناسه سوار و پر مه راق بکه ومه دواى
پاله وانه کانی که لهو سه فهر و عیشقانه دا یان دهمرن یان دهگن به مهرانم.
نه نکم بوو به دبه ختی کردم... خه یاللی خوش ده کردم به وهی که رۆژتیک دئ
من وهک (فه ره هاد) ی سه نگتاش به هیتز و عاشق بم، شیرین-تیک دئ و دلم
دهبا و ئیدی گیرۆدهی ده بم... دهی وت:

«... وهک بزنه شیتته کهی خۆت بۆ چله گیایه که له سهر هه له مووتیک
عاسی ده بیت...!»

ههر زوو په شیمان ده بووه و دهرسا و توند باوهشی پیا ده کردم، دهیدایه
پرمه ی گریان، سه رمی دهخسته نیوان ههردوو له پی گه ورۆنه ی،
دهینووساندم به سیننه و به رۆکی خنکاو له ژیر بۆنی میخهک و قهره نفول،
ههردوو مه مکى گه ورۆنه و شۆر و داكه وتووی ههردوو په رهی گوئی منیان
داده خست و زۆر نزیک ههستم به هه نسکه کانی ده کردم که له باوهشیدا توند
رایته کاند، گویم له گریانیک ده بوو که له قوولایی دلپیه وه... ناو
هه ناوییه وه... له قۆرتی نیوان ههردوو مه مکى شۆر بووه کانییه وه تیکه ل
به رۆحی میخهک ده بوو... لهو نالین و بۆنه کاسیان ده کردم، له وه ده چوو
نه نکم بۆ عیشقیکی دۆراو له گه ل شوانیکی رهنج باهر دوو دا بگری... به دهم
قولپی گریان وه دهی وت:

«رۆحه شیرینه کهم... قهت نه کهی خۆت گیرۆده بکهی... قهت... سهیری
که چۆن هه کایه ته کانی عهشق به مهران و نه هه متهی و دلساردی کۆتاییان
دئ...»

به لām گریان و ترس و تکی ئه و په شیمانی نه ده کردم وه، سیحری
هه کایه ته کانی تا ئه و په رهی دنیای خه یال بردبوومی، گه پانه وه مه حال بوو،
منی شوان خه ونم ده دهی زوو گه وره بم... عاشقیکی گه وره ی ناو
هه کایه ته کانی نه نکم بم... من شوانه چکۆله ی میگه لیکی گوپرایه ل بووم،
به ته نهها بزنه شیتته کهی من به رۆحی شهیتانیکه وه قهت نه ده سه رهوت، بیجگه

لهو ههر هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه جگه له سه رکزکردن و گیا خواردن
هیچی دیکه یان نه ده زانی، هار و سه رکیش منی دهخسته دواى خۆی و
میگه له کهی بیر ده برده وه، هه میشه هه له ته ده بوو، له راسته ریگاگان لای
دهدا و ههر به ئه نهقه ست چوار په لی لهو قور و خۆل و به رده لانه وهرده دا که
که و تیبونه هه ردوو به ری راسته ریگه کان، شیتی کویره ریگه کان بوو، تووله
ریگاگان، ههر پیچیک خواى ده کردم ده چۆه سهر جه هه نهم، خۆی ده دایه
دهست تووله ریگه کان، ئیدی ده بوو من واز له مه ر و بزنه کانی دیکه بیتم
که دهمزانی تا ته پللی قیامهت ملکه چانه ئه و راسته ریگه کان به رنه دهن که ری
که ر و بار و پیاده و سوار و ههر هه موو مار و میرووی ناوایی بوو،
به یانیا ن زوو ده بوو ئاگام له خۆم بی تا هه ردوو پیتم لهو ته پکه ریخانه
نه چه قین که هیشتا هالاویان لی هه لده ستا، کام که رته شاخ و دوند و
ره وهز بلند و عاسی بووایه بۆی هه لده شاخا، ههر چوار په لی به یه که وه
ده نووساندم و ده وه ستا، له چیا بلنده کان راده ما و چاوه زه رده کانی پر
ده بوون له هه تاو و له ئاسمانی ده روانی، که له دووره وه سه یرم ده کردم دلم
نه ده هات ئه و وه ستانه جوان و شاهانه و پر شکۆیه ی لی بشیوتیم، بزنه که ی
من چ شیت و پر فیز و هه وا و سه رمه ست بوو، که له سهر گاشه به ردیك
ده وه ستا ههر دهن وت له سهر یه ک قاچ وه ستاوه و... له شی شیه وه کی
سه یری له سیگۆشه یه کی رهش پیک دینا که له بهر خۆره تاودا
ده بریسکایه وه و تیسکه کانی ده یه ها رهنگی دیکه یان ده دزی، من دهمزانی
زۆریه ی شوانه کانی دیکه ههر به زه بری گۆچان بزنه شیتته کانی خۆیان
چاوترسین کردوه، هه ندی جاریش له ژیر گۆچاندا کوشتوویان، (سه پان) ی
هاوړیم به ئاههنگی پاله وانیکه وه بۆ شوانه کانی دیکه ی ده گپرایه وه که چۆن
به زه بری دار که لله ی یه کییک لهو بزنه هارانه ی پژانده وه، دهی وت وام کرد
که ههر هه موو ته گه و بزنه کانی دیکه زهنده قیان بچئ، (خدر مالآت)
قاقای لی ده دا و دهی وت: من بزنی وا هارم هه بی سواری ده بم، چه نه ده
خۆی شیت بکا زیاتر سواری ده بم، چه نه ده ئه و قسانه دلته نگی ده کردم،

ههر هه مان ئیواره که پانه کهم رادا و له دواى ئالیک و ئاو و له تهویلە کردن، ههر زوو چوومهوه ناو باوهشی پر له میخهک و گریانی نه نکم و تیر گریام، بهر له وهی له ناو تانووی حه کایه ته کانی ونم کا... پیم وت:

«نهئی... نه مشه و حه کایه تم بۆ مه که... تو ده ئی شوانه کان هی ئه وهن بینه عاشق یان پیغه مبهرا!»

به قههریکه وه سهری راده ژه ند و دهی وت:

«ئه ی نه گهر وانییه؟»

به ده م قولپی گریان وه و تم:

«نا... وانییه نهئی... وانییه... شوانه کانی ناوایی بزنه کانیان ده کوژن

و...»

نه مویرا و شه رم کرد ته وای بکه م و قسه بیژه وه ده که ی «خدر مالآت» ی بۆ بگێر مه وه... و دامه پر مه ی گریان.

به حیکمه تی پیره ژنیکه وه وتی:

«پۆله شیرینه که م... له ناو شوان و گاو و سه پانه کانی باش و خه راپ

همن».

چهند جار یک و ئیدی خۆم له شوانه کانی دیکه ده دزییه وه، به لاقرتیه و پێیان ده وت:

«مه که ته بلویه... بیزی نایه!»

من بیزم له قسه کانیان ده بووه، به دلپه قییان دلته نگ ده بووم، بزانیا به له کام میترگ و پاوان و لیته وارن... توخنی ئه و شوێنه نه ده که و تم، ته نیایی کردمی به کارامه ترین شمشالژهن، نه وایه که له رۆحم هه لده ستا که بزنه شیت خامۆش بکا، ئیدی نائومید بووم له و هاوه لانه م که بینه عاشقی گه وه یان پیاوی میهره بان، من ده مدی چۆن به گوپال راوه دووی مه ر و بزن و چوشتیر و ته گه کانیان دهن، چۆن تیغیان له گه ردنی مه ر و بزنه کان هه لده سوو... نا... له وه چلکنتر بوون عاشق بن.

به پیچه وانه وه... من چهنده ئه و بزنه سه رسه خت و له ری لاده ری خۆم

خۆش ده ویست، کردم به پیشه نگی میگه ل و زهنگوله م له ملی کرد، ههر له رۆژی یه که مه وه که بر دمیانه قوتابخانه من به خه یال ههر لای بزنه شیته که ی خۆم بووم، چهنده بی ئاگابووم له (دارا دوو داری دی)، له کوژدنه وه و دابه شکردن و لیك ده رهینان، ده مخواست نیوه رۆپی و زوو بگه ریمه وه ناو ران، هه میشه ئه لف و بی و ماتاتیکه که م له گه ل خۆم ده برد، جار یکیان بی ئاگا له خۆم بزنه شیت سی لاپه ره ی ئه لف و بییه که ی در ی، هه روه ک پیم بلتی:

«ده فرتی ده ... دوام که وه!»

هه موو لاپه ره کانیشی خوار دبا دل نه ده هات هیچی لی بکه م، به ده م له وه راندنی میگه له وه سه رگه رمی موتالا و ده رس و ده وه که م ده بووم، که چی له ناو مال و مه که ته ب و میگه ل و هه موو دنیای له بیر ده بر دمه وه... بزنه شیت ده یخسته ده وای خۆی... ها لیته و ها له و... ههر رۆژه و شتیکی تازه ی پیشان ده دام: بن گاشه به رد و سه رکانی و ئای و له ژیا نا نه مدی بوو، دوا ی ده که و تم و له پر خۆم له ناو ئه شکه و تیکی تاریک و شیدار و سامناک ده دزییه وه که بۆنی سارد و ته که ی ئای پڑاو به سه ر سه ر و ملما خه نی ده کردم، یان له ناو خۆم له نیو نیتر گزه جار یکدا ده بی نییه وه که پیم سه یر بوو له و هاوینه دا ئه و هه موو نیتر گزه له به ر پێیانم بلاون، که له ماله وه ده مگێرا یه وه، یان که ده مو یست هاو پۆله کانم سه رسام بکه م هه میشه به درۆزن له قه له میان ده دام، له پیچیکی دیکه و له نزاریکی دیکه دا به گو له ماست و په له زئ و شلیتر و میلاق و کنیر و گو له فه قی و سومبول شاگه شکه ی ده کردم، چه پکیکم لی ده به ست و دلی (شیرین) م پی خۆش ده کرد و بۆنی به هارم ده بر دوه ناو ئه و پۆله سارده ی خۆمان، ههر بزنه شیت ده بیر دمه وه ناو میترگیکی پر له کاردی و قوراده و سی بسکۆله و ئه سلیرک و قه له ندۆر و گۆرمزه و گیزیله و ترشۆکه... دایکه و نه نکم پی خه نی ده کرد، که هاو پۆله کانم به «فه ره فیشال» ناوه دیان ده کردم... به غه زه بی که سیکی راستگۆوه ده موت:

«ئەگەر غێرەتتان هەیه ئەم نیوەڕۆیە وەرن و دواى من و بزنە بۆر کەونا».

تەنھا کەسێک لە ماڵ و لە مەکتەب کە برۆای پێ دەکردم (شیرین) بوو، لە گەڵ خەیاڵەکانی مندا بەرز دەفڕی، ئەم تاکە کەسێک بوو گەر درۆشم کردبا بەراست لێمی وەرده‌گرت، بەدزییەوه پێی دەوتم:

«رۆژتیک دێم و دەکەوینە دواى بزنە شیت... خەم بەو منالانە مەخۆ...»

هەمیشە خۆی بەسەرەژن دادەنا، بەچاو و دەم و دەست دەدوا، جگە لەو کەسێکی دیکە نەبوو گوێ لە چیرۆکی پر لە سەیر و سەمەرەى من و بزنە کەم بگرێ، رۆژ بەرۆژ لە شیرین ورد دەبوومەوه، پەرچەمى جوان براوى سەر ناوچەوانى، چاوەکانى، رەشتالەیی پوخسارى و هەردوو باسک و بەلەكى، چوارپەلى كورت و تووكنى: كتومت لە بزنە کەم دەچوو، فیز و هەواکەى، جورئەتى لە رادەبەدەرى، هەر کە زەنگ لێی دەدا لەو گۆرەپانە پر لە زیخ و چەوه‌دا پراوەدووى کور و کچەکانى دنا و کەس لە غارغارین پێی نەدەگەیش، زۆرانى لە گەڵ کورەکان دەگرت، بزووترین و ژیکەلەنەترین کچی پۆلە کەمان... کە پێم دەوت تۆ لە بزنە شیت دەچى، بەمەکرەوه دەخەنێیەوه و دەى وت:

«دە مێ».

نەمەدەوێرا... دایکەم دەى وت نابێ ئەوەندە کچانى بیت و کیژی دەرودراسێ مەخەرە دواى خۆت بۆ ناو ئەو شاخوداخانە، چەند جارێک لە تەویلەدا... لەبەردەمى مالتیدا بزنە کەمى دیوو، بەس مەراقى بوو بزانی کەوتنە دواى بزنیکی شیت لەناو ئەو چیا و چۆلەدا چۆن چۆنییە، ئەو هەموو رێکەوتە جوانە چییە کە ئەو ئاواهی پر تەماع دەکا، من لەوه بێ غێرەتتر بووم هانى بەدم، تا پاش نیوەڕۆیەکی خوشی بەهار بوو وەک فربشته لەسەر گاشەبەردێک دابەزى و... من لە خوشی و ترسانا دلم داخوړیا... بەخۆی و چەقۆی دەستییه‌وه لەژێر هەتاودا دەبریسکانه‌وه، عەكسى تیشكى سەر دەمى تیغەکە چاوانى پێ دادەخستەم... وتی:

«بەبیانوى کەنگرکەرنەوه هاتم».

بەجوتە، شیتانەتر لە بزنە کە ریمان دەکرد، دەیویست بیبەم بۆ لای ئەو شانە هەنگەى کە لە ناو کلۆرى پیرە دارگۆیزەکەى سەر خەره‌ند دۆزیومەتەوه... بردم، ناو هەناوى داكەوتوى دارە کە پر بوو لە هەنگوبنى مەییو، پەنجەى دۆشاومژەى تیا بزر دەکرد و بەتامیکەوه دەیخستە سەر زمانى شەقار شەقاربووى، بۆ لای ئەو تووترکە دەستیم راکیشا کە لەژێردا ئەو هەموو شلیکە خۆیناوییه‌و خۆیان لە چاوان شارەبۆوه، کە بردمە سەر لاتیك لە قورادە و پیفۆک و گێزەلە کە ئەم حەزى لى دەکردن؛ خۆى تیا دەگەوزاند، کە حەکایەتى ئەو خوشیتکردنەم بۆ نەنکم گێرایەوه... پێی وتم:

«باوکى شیرین پێى بزانی، بەیەک گوللە سەرت هەلەدەگرێ... خۆت دەزانى چ پیاویکی دلرەقه!».

دەزمانى نەنکم راست دەکا، هەموومان حەکایەتى جەرگبری خوشکەکەى شیرین-مان دەزانى کە چۆن باوکى هەلیداوێتە ناو خەره‌ندەکە و کەس لاشەکەى نەدۆزیوێتەوه، تەنھا لەبەر ئەوه‌ى لەسەریان وەختى هەلخستنى جل بەتەنافەوه چاکوچۆنى لە گەڵ کورە دراوسێیەکیان کردووه. چەندە حەزم دەکرد لە پۆل لە تەنیششت شیرین-هوه دانیشم، نە لە پۆلى یەک و نە لە دوو و نە لە سێ نەیان هیشت، نەمەدەویست کچانى بم، خەونم دەدى رۆژتیک بێ و هەردوو کمان گەورەبین... دوور لە راستە و چاوسوورکردنەوه‌کانى مامۆستاكان، شەپازلەکانى باوکم، لەو تەختە رەقه‌ى ژێرمان، لەو تەختە رەشه‌ رەنگ بواردووه‌ى هێچى لەسەر نەدەنووسرا، لە وێنەکانى مرۆڤى (نیاندرتال) بەسەر سەرمانەوه کە چۆن بۆق دەخوات... من کە خۆم بەفەرهاد-ى ناو حەکایەتەکانى نەنکم نەدەگۆرێیەوه چیم دابوو لە هەلمێشنى تۆزى تەباشیر؟ چەندە خەونم دەدى زوو گەورەبم و... من و شیرین و بزنە شیت لە ئەشکەوتیکدا بژین... بەتەماعى ئەوه‌ى منى شوان و عاشق بێمە پیغەمبەر، مەکتەب لى نەدەگەرێ نە بێمە فەرهادى عاشق، نە شوان و... نە پیغەمبەر، چ خوش بوو کە مامۆستای وەرزش بازنە بازنە لە

گۆرپه پانه که په رتی ده کردین، به خه نینیکه وه که ده بخنکاندم چاوم له چاوی شیرین ده بپی، چ زوو زهنگ لیتی ددها و له خوښی گه مه و به زمی حه قله شه لئ و سابوونا ره قی و هه لیکسی و چاوشارکئ و پینجوکانی و شینه ومینه و مامه سوورانی و بازدانی و حیلاننن ده کردین... وهی خودا هاوار چهنده حه زم له گه مهی گورگ و مهر بوو، کچه کان ده بوونه دایکمان و هه ندیک له کورپه هاره کان ده بوون به گورگ و چکۆله و جیقنه کانی وه کو منیش ده بووین به مندال، هه میشه شیرین-م ده کرد به دایکی خۆم و ده بوو هه ر کورپه له پشت دایکییه وه خوی حه شاردا، هه ردوو ده ستم ده خستنه سهر ئیسکبه ندی زۆر ناسکی خوار که مه ری:

دایک: کورپه که م... مالتی چۆل نه که ی.

مندال: هۆ... دا... نه توو چ ده که ی؟

دایک: ده چه دارا.

مندال: نه منیش دیم

دایک: گورگ ده تخوا

مندال: وی... نایه م... نایه م

گورگ: ئاغا هاتییه بو مه ره کی

دایک: به خوا ناییا قشپله کی

په لاماری گورگم ده کرد به بیانوو، ده نیو قاوو قیژ و ترس له گورگی له عنه تی باسکم له ناو قه دییه وه وهر دینا و به یه که وه ئه و ناوه مان گیره ده کرد و من بابه خولم به شیرین ده کرد، به یه که وه به رده بوینه وه و هه لده ستاینه وه، خودایه... شیرین چهنده له دایکیکی ئازا و هار ده چوو... نه یده هیشته که لبه تیژه کانی گورگه که بگاتتی...

دایک: لاکه وه و نه یه یته پیتی...

گورگ: ناگه ریمه وه و په لامار ده ده م...

دایک: نه منیش په رزینان ده که م...

گورگ: من برسیمه و... خه رای ی ده که م...!

له ده جار... جارنکیان گورگه په رزینه که ی تیک ددها و منی ده خوارد... شیرین به دیارمه وه دۆش داده ما و چاوه کانی پر ده بوون له گریان، هه روه ک بلتی به راستی خورایم، خۆم مات ددها و ده مردم، یه خه ی کورته که که می ده گرت و شیرزه و په ریشان دایده ته کاند، کتوپر چاوه کانم ده کرده وه و له گه ل فیکه ی ماموستا راست ده بوومه وه... چ خوښیه کی کورت و که م خایه ن بوو... دوا ی ئه و سوعیه ت و که یف و گه مه یه ماموستا (یونس) ده هاته ژووری و پۆله که ی لئ ده کردین به جه هه ننه م، له ترسی مار و دوو پشک و ئاگری دۆزه خ و گوناھی دایکه حه و و باوکه ئاده م ده بوو تا ته قینه وه ی قولپی گریان له دلدا هه ر هه موومان غه مگین بین، به خوی و سیوه رزیه که ی ناو ده سستی ده هاته ژووری و باسی له و به هه شته خوښه ده کرد که به فریوی دایکه حه و دۆراندمان، ئاگری دۆزه خمان کرد به مالممان، له و هه موو ناز و نیعمه ته بی به رریان کردین، له و به هه شته خوښه ی پر له میوه جات، له وئ که نه سه رمامان ده بوو... نه گه رما... پر به پۆله که ده ینه راند و هه موومان ی ده تۆقاند... ئاخو بو به گوپی شه ی تانتان کرد؟ وهی... وهی... له و گوناھی تا ئه به د رووی ره ش کردین... پسوای کردین... به هه ر چوار ده وری خویدا خولی ده خوارد و تفی لئ ده کردین... وه که ئه وه ی ئیمه هه م شه ی تان و هه م ئاده م و حه وای گوناها بار بین... هه ر هه موو شتیکی لئ حه لال کردن... خودای ته باره ک وه ته عالا فه رمووی: له و دره خته مه خۆن... رۆله کانم... شه ی تان له به رگی مارنیک یان تاو سی کدا بوو... نازانم... هات و چرپانندی به گوپی حه وادا... حه و-ش چرپانندی به گوپی ئاده م-دا... ئیدی له و رۆژه وه... له و سه عاته وه ئیمه به ر له عنه تی خودا که وتین... هه ر جاره و کوپ و کچیکی بانگ ده کرده به رده م ته خته ره شه که و ترسنۆک و پسوا و گوناها بار رووبه روو له به رده می ئیمه دا ده وه ستان: ده بوون به ئاده م و حه و، کچیکی دیکه ی بانگ ده کرد و پیتی ده وت:

«تو بیه به دره خته حه رامه که».

چهنده ها جار و ا رنیک ده که وت من بیم به باوکه ئاده م و شیرین-یش

دایکه حهوا، به چ ترسیکه وه به گوتی مندا دهیچرپاند که قه پال له سیوه رزیوکه ی ماموستا یونس بگرم و بیخوم، کتوپر ماموستا هاواری دهکرد و پرووی له کوپ و کچه کانی دیکه دهکرد و دهی وت:

«ههر هه مووتان هه سته وه و دهسته کانتان هه لبرن و بینه درخت و شنهن خۆ بله رینه وه».

پاشان له شیرین-ی دهخورییه وه که وهک حهوا له خسته م بهری... تهویش به چ خه میکه وه لیم دهپارایه وه:

«ئادهم گیان... له بهر دلی من نهو سیوه بخۆ!»

هه ندیک جار، له ترسی هاوار و نه عه دهی ماموستا یونس، که فرمانی خواهانه ی ده دهکرد که دهی شیرین له وه ناسکتر فریوم دا، سه ری لی دهشپوا و به چریه به که وه که بیخنکینی دهی وت:

«فه رهاد گیان... له بهر خاتری من له م سیوه بخۆ!»

ئه مجاره یان به سه ر هه ردوو کماندا دهینه پاند

«ملۆزمینه... هیچ و پووچینه... ئیوه ئیستا ئادهم و حه وای گونا هبارن... شیرین و فه رهاد نین...!»

هه میشه (زرار) ی دهکرد به شهیتان و تهویش به دهنگه گرکه ی به گوتی حهواکانی پوله که ماندا دهیچرپاند، ته نهها یهک رۆژ زرار ویرای بهرسی:

«ماموستا بۆ جارتیک منیش نا که ی به ئادهم؟»

توند گوتی بادا و بستیک له زهوی پیتی راسته ی پی بهرز کرده وه و پیتی وت:

«چونکه خۆت ئیبلیس-ی»

دهبوو (زرار) شهیتانانه فریومان بدا و سیوه رزیوکه ی ماموستا یونس-مان له لا خوشه ویست بکا و دهستی بۆ نهو کچه درێژ دهکرد که لاره مل ده وهستا و هه ردوو دهستیشی پوو وه ئاسمان بهرز ده کرده وه و خۆی دهکرد به دار سیوی حهرام...

«ئه ها لهو سیوه لا سوورانه... ئه ها لهو بۆن و پهنگه ی... وه ی وه ی... ئیوه

تامی کهن... که ر بیخۆن تا ئه بهد نه مر ده بن و له م به هه شته دا ده مینه وه».

پاشان که به ترسه وه قه پم له سیوه که دهگرت، نهو سیوه ی له ده لاوه جیتی قه پی هاوپۆله کانی به سه ره وه بوو، له ناکاو ماموستا یونس خواهانه فرمانی پی دهکردم که نه یخوم دهن بهر له عه تی خودا ده که وم، به دهم هاوار و قیژه وه ده چوه سه ر یه کیک له کورسییه کانی پیتشه وه و دهینه پاند:

«مه لعونینه مه یخۆن... لی حه رام کردوون... مه یخۆن...!»

دهبوو (زرار) بلتی:

«ئه وه چیه... ده ترسن...؟ دهک داوه شین، خوا حه زی له سو عبه ته... ئه ها پهنگی... ئه ها بۆنی... ده ئیوه تامی بکه ن».

دهبوو زوو زوو شیرین دووباره ی بکاته وه:

«ده ده ی ئادهم گیان... دلم مه شکینه... دهن ده تو ریم...».

که که لبه م له سیوه که گیر دهکرد و کرمه یه کی نه رم ده می من و هاوه له کا می پر دهکرد له ئاو یکی تفت... ماموستا یونس دهی وت:

«ئه ها سهیری کهن... رۆژه کانم... چهنده ئاسانی به هه شتمان دۆراند، ته گه ر گونا ه ی دایکه حهوا و باو که ئادهم نه بوایه تا ئیستاش هه ر هه موومان له وئ ده بووین، چونکه، له وئ لهو مه له کوته مه رگمان نه ده بیینی، سهیری کهن ئیمه له چ گونا ه یکی گه وره وه پهیدا بووین!».

ماموستا به وه وه نه ده وهستا، به دهم غه زه بی خودایه که وه هه موو گیانی ده له رزی و ده یقیژاند به سه رماندا:

«بۆ ده ره وه هه ی مه لعونینه... ئه م به هه شته م لی پیس مه که ن!».

به دهم ترسیکی گه وره وه و قریوه و قاقایه کی خنکاو له قورگدا وهک ئادهم و حه وایه کی گونا هبار و سه رکز ده چوینه ده ری و هه وای پاک ی ده ره وه ی پۆلمان هه لده مژی تا زهنگ لیی دهن و تیکه له به هه راوه ژوبای هاوپۆله کا مان ده بوینه وه.

هه میشه من و شیرین له په نای شووره ی بلندی قوتابخانه دوو به دوو قسه مان ده کرد، نهو ده ترسا و باسی گونا ه ی دایکه حهوا و سیوه

حه رامه که ی بۆ ده کردم، منیش باسی بزنه شیت و گیا حه رامه کانی لا ریگا کانم بۆ ده کرد، مامۆستا یونس به وهش نه ده وهستا و ماوه به ک فیری کردین که گونا هبارانه له بهر ده رگای پۆله که به وستین و وهک ئادهم و حه وایه کی شهرمه زار که چۆن چۆنی له بهر قاپی داخراوی به هه شتدا وهستان و گریان و پارانه وه، خودای تووره و داخداریش ده ری کردن، ئاواهی من و شیرین و ههر هه موو ئادهم و حه واکانی پۆله که مان ده بوو زمان به ده رگا که دابهیتین و بیارپینه وه و بگرین، مامۆستا درزیکه ده خسته ده رگا که تفیکی لی ده کردین و دهی وت:

«برۆنه ده ره وه هه ی کافرینه».

مامۆستا یونس به وه نه ده وهستا و له هه موو ده رسیکدا به ترسه وه هه موو کچه کانی له دوو ریزی پیشه وه کۆ ده کرده وه، پاشان به په له و شیرزه دهی وت:

«نه... با کچه کان له ریزی پشته وه دابنیشن و ئیوه وهرنه پیشه وه».

له هه ندیک به یانیا ندا له بری چه پکیک گۆل و ره یحانه، سیوێکم ده هانی لاسایی مامۆستام ده کرده وه و شیرین-یش قاقا پیده که نی.

«ها... حه وایان... سیوه که ت تفته و ناخوړی!».

مندالانی دیکه به ده م قریبه وه پییان له زه وی ده کوتا و خه نی ده بوون.

هه میشه له دوا ی ئه و گه مه ناخۆشه ی (ئادهم و حه وای) شیرین بۆ دوو سئ شه و خه ونی به دۆزه خه وه ده بین، به ده م له رز و تاوه له جیگا دا ده که وت و دایکی به دایکمی وتبوو که به ده م خه وه وه و پینان ده کا، هه میشه دوا ی هاتنه وه ی بۆ مه که تبه من دلم ده دایه وه، یه ک با وهش گۆل و ره یحانه م ده هانی و ده موت:

«ئه ها پۆله که مان ده لیتی گۆلزاری به هه شته!».

زار-ی ئیبلیس دهی وت:

«نا... نا... گۆلزاری گووه!».

ههر بۆ دلخۆشکردنی (شیرین) ناو کتیب و ده فته ره کانیم پر ده کرد له

په ره ی گۆل، ده مزانی که ده چیته وه و لا په ره ی کتیب و ده فته ره کانی هه لده داته وه، له گه ل بینینی ههر په ره ی گۆلیک دله ساواکه ی داده خوړی و که مه کی خه نی ده بی... هیچی دیکه م پێ نه ده کرا، ناو لا په ره ی کانی کتیب و ده فته ره کانی، ناو جانتا که ی، گیرفانه کانی پر ببوون له په ره ی گۆله مردووه کانی من، ئه وه نده م گۆل بۆ ده هینا پۆله که شمان بۆنی تیکه لی گۆله کیویه کانی گرتبوو... سه رو پرچی، ده ست و په نهجه کانی به مه که وه گۆله کانی به کچه کانی دیکه پیشان ده دا، کچی به رتیه بهر و کویتخا سمایل به چه پک، له داخی شیرین، له باخچه کانی خۆیا نه وه گۆلیان ده هینا به گۆله کیویه کانی من به راوردیان ده کرد، شیرین به فیزیکه وه، بی باکانه دهی وت:

«نه تان کردی... گۆله کانی من جوانترن!».

ئه ی خودا چه نده حه زم ده کرد هه تا زوه گه وه بیم و کیوی بیستوون کون بکه م و کانیو پیک له شاخان بته قینمه وه، به سه ر فیتلی پیره ژنی عفريت و شه رانگیز و فه ره اد کوژده زال بم، به بهر چاوی ههر هه موو ئاوا ییه وه ده ست له ملی شیرین بکه م؛ به دیار ته قینه وه ی کانی له شاخدا و خۆشی ئاوا یی خۆمان که سه ری چه ند سا له هاوار و نا له یانه و ده لێن: وشکه سا له، مه ر و بز نه کان، ژن و پیا وه کان، که ر و مانگا کان، ههر هه موو فرنده و په له وه ره کان، هه رچی مار و میرووی ژیر خاک هه ن ئا و بخۆنه وه، دره خته کانیش سه وز بینه وه، به بهر چاوی هه موویانه وه بلیم: ئه وه منم که سه وزایی و خیر و فه ر و به ره که تم بۆ هینا ون... ههر بۆیه هاتووم شیرین له ئیوه بخوازم... ئه وانیش ههر هه موو... به باوکی شیرین-یشه وه پیم بلین:

«پیرۆزه و... حه لاله!»

هه میشه له ژیر سیبه ری دره خته کان و به ده م له وه راندنی مه ر و بز نه کانه وه ئه و خه ونانه م ده دی... ده شتر سام باو کم، باوکی شیرین، دایکم، مامۆستا کانم، هاو پۆله کانم، شوانه کان به نه یینی ئه و خه ونانه بزنان و رسوا بم... ئه و رازه شه رمنانه م له دلما ده شار ده وه نه با پیم پێ بکه نن، شه وانه

به دزییه وه ده میردنه ژئیر لیفه شپه کهم، به تهنهها بۆ بزنه شپتم ده گپرایه وه، ههرچی راز و نیازی دنیا سهیره کهی خۆم و بزنه شپتیش هه بوو بۆ شیرین-م ده گپرایه وه، هه ندیک به یانی زووتر له هه موو قوتابییه کان ده هاتین، وهک ئادهم و هه وایه کی چکۆله و گونا هبار خۆمان له چاوی به پتویه بهر و مامۆستا و قوتابییه کان ده شارده وه، له ترسی ئه وهی نه با مامۆستا عوسمان به حه یزه رانه کهی ناوله پیم ئاگردا، شیرین ئاره قه ی شین و مۆری ده رده کرد تا خشته ی لیكدانه کهم پئی ئه ز بهر بکا... به ترس و قه هر یکه وه... فسه زمانانه دهی وت:

«واذ له بذنه شیت بیتنه... خشته ی لیكدانه که نه ذ بهر که!»

ههر جار یکه هه ردوو ناوله پی سوور هه لگه راوم به شیرین پیشان ده دا، فرمی سک ده زایه هه ردوو چاوه ره شه کانی، خودا گیان... چه نده خۆش بوو که بۆم ده گریا و به زه بی و سۆزم له چاوه کانیدا ده خوینده وه... من ده مزانی چه نده ته مبه لیم: نه سر دو وه کانم پئی ئه ز بهر ده کران، نه خشته ی لیكدانه که و نه فاتیه کاکه... جگه له شیرین که دلێ نه ده هات، ههر هه موو دنیا پیتی ده وت:

«ته مبه ل... ته وه زه ل!»

من دوژمنی مامۆستا عوسمان و ماتاتی که بووم، چه نده خۆش بوو که رقییم هه لده ستاند... من ده مزانی گهر من ئه وه نده ی تر خۆم گیل و ته مبه ل نه کهم، ئه وه بیجگه له من شوان و سه پان و شیرۆ-ش دارکاری ده کا، نازانم بۆ هه میشه له ده رسه کهی ئه ودا من خه یالیم ههر لای بزنه شیت بوو، ده یزانی کهی خه یالیم ده روا... ئه و کاته هه لێ ده ستاندم... هه میشه خشته ی لیكدان و یان دابه شکردنه له عنه تییه که بوو... به یانییه کی زۆر ساردی زستان بوو، دوا وانه و خۆشی ئه ودم بوو زهنگ لێ ده دا و ههر تاو یکی دیکه یه و ده گه مه وه لای بزنه شیت و میگه ل را ده ده م...

ژماره یه کی زۆر درێژی نووسی... دابه شی کهم به سه ر نۆدا، ده شیرانی که نایزانم...

«ههسته... کوری کهر...!»

هه ستام و بی خه یال و مله و پ و بی باک له ژماره درێژه که ورد ده بوومه وه، پاشان دوو کوکوختی سه ر دره خته کهی پشت په نجه ره که پتر خه یالیان بردم، نیره که شیتانه بالی لیك ده دا و قهستی بوو هه تا زووه به سه ر مییه که دا بتسی، له گوری بای ده وری باله کانی په ری باله کانی و گه لاکان داده که وتن، که زانی من سه رنجی هه موو قوتابییه کانیشم بۆ لای کوکوختییه کان را کیشا و بی ئاگام کردن له دابه شکردنه که، له رقا نا هه ردوو لا لیوی که فیان ده ردا و یهک شه قی له قوونم هه لدا و به ته خته ره شه کهی وه نوو ساندم، له گه ل زرمه ی شه قه که هه ردوو کوکوختییه که ش گیت و زه نده قچوو لیك بوونه وه و فرین به ئاسماندا... عاده تی میز تا ران و به له ک و ناو پیتا وه کانی ته ر کردم... هه ردوو ده ماری لاملی ره پ بوون و وه کو ئه سپی کی ماندوو له غاردا هه ردوو په ری ئه ستووری لووتی به له رزه له رزه که وتن، پرسی:

«سه گباب... تو شوانی چه ند مه ر و بزنانی؟»

به ده م هه نسکه وه وتم:

«شه ست... په نجا... چل... سی... نه... بوسته مامۆستا... به بزنه

شیته که وه چل و چوار... یان چل و پینج»

شیتانه تر پرسی:

«چل و چوار... یان چل و پینج؟»

شپزه تر و داماو تر وتم:

«چل و هین... چل هین...!»

تفی کی لێ کردم، ویستم بیس پر مه وه...

«چل و گۆری باوکت... نه که ی... ئه و تفه نه سر پته وه... حه یوان... ئه و بزنه

شیته بۆ جیا ده که یته وه؟»

شه پا زله یه کی له نا کاوی سرا وه نده ناو ده مم و بۆکسی کی خیا ونده پشتی سه رم که وه ها توند بوو پۆله کهی له بهر چاو تاریک کردم... له ترسانا... به په له

و به درۆ و تم:

«چل و پیتنج!»

پتر لیم هاته پیتشی و به سهرمدا نووشتایه وه... به پیتکی زۆر نهستوره وه که له جه هه نه مه وه هاتبێ پهری ناسکی گوێ راسته می خسته نیوان په نجهی گه ورۆنه و په نجهی شایه تمانه ی، وه ها توند بای ددها که ئیدی ته و او کویری کردم، تالییه ک وهک ژه قنه بووت قورگی گرتم... نه مده ویست له بهرچاوی شیرین و هاو پوله کاغدا بده مه پرمه ی گریان، له ودها بوو بریشیمه وه، ههستم ده کرد له گه ل هه ر گوێ بادانیک ریخۆله کانم سواری به کدی ده بن... سهروب ن گه ده م تیک هه لده هات... بێ باکانه پرسى:

«له ماله وه چهند که سن؟»

به ده نگیتی نوو ساوه وه، دیسانه وه، ژماره کانم تیکه ل کرده وه:

«حهوت... نه... ههشت... به مننه وه نۆ... نه نکم...»

قوتابییه کان به ده م ترسه وه، له ژیره وه و به دزییه وه ده خنکان، قهستیان بوو به ده م ته قینه وه ی قاقایه که وه یان قولپی گریانیکه وه بنمیچه که هه ل بگرن... نه یان ده ویرا... من ده مزانی که تاکه که سیک (شیرین) ه به ده م گری ژانیکه وه، قههرتکی قووله وه، قههری دوو هاو پیتی گیانی به گیانی بۆ به کدی له من ده روانی و له ژیره وه ده گری... نه مده زانی که ی پهری گویم بهرده دا... زۆری خایاند تا پرسى:

«نه گه ر نه و چل و پیتنج سهرمه ر و بزنه به سهر هه ر نۆ که سه که ی مالی

خوتاندا دابهش بکه ی... هه ر به که تان چهند هه یوانی بهرده که وێ... حه یوان...؟»

وه ها شیرزه و سه رلێشتی و او بووم... پیم وت:

«مامۆستا... هین... دابهشی نا که ی... ه ی خۆمانه!»

خودا هاوار مامۆستا عوسمان کتوپر پیکه نی، قوتابییه کانیش پیکه نین، جگه له شیرین، چونکه من پیکه نینه که ی ئه وم ده ناسییه وه، له ناو ده یه ها کچ قریبه که ی ئه وم جیا ده کرده وه... مۆریه کی لێ کردن... هه ر هه موو

خامۆش بوونه وه... بێ باکانه تر له جارن وتی:

«له بزنه که ت شیتتر وا بزانه هه ریبه که و چهند مه ر و بزنی که ده با ته له وه پێ!»

وام زانی پرگارم ده بی گه ر بلیم:

«مامۆستا... ئاخه رایه وێ... چونکه دوا ی مه کته ب خۆم ده یان له وه پیتما»

له گه رمه ی نه و پرسیار و وه لامانه دا بووم که دیسانه وه هه ردوو کوکوختییه که به فرفری باله ماندوو ده کانیا نه وه هاتنه وه ناو باوه شی دره خته که... له وه نه ده چوو هیشتا به سه ریدا تسیی، نه یه یشت پروو وه رگپیم و له و بێ ناگا له کوکوختییه کان رابمیت، به دزییه وه به ک دوو جار ئاوړم دایه وه، چلاو چل نیره که دوا ی مییه که ی ده که وت و نه یده هیشتا به سه وێ، ئیدی دوا قسه ی من شیت و هاری کرد... به په له قوتابییه کی نارد تا حه یزه رانه که ی بۆ بین، شیتانه هاواری کرد:

«که ر کوړی که ر ئاسانه ترین دابهش کردن نازانیت... به شه ره فم ده تکم به به شه ر!»

بێ پیتوتن هه ردوو ناوله پیم بۆ کرده وه، حه یزه رانه که ی تا بنمیچه که هه لده بری، حه یزه رانه که هه وای شه ق ده کرد و وژه وژی کاسی ده کردم، هه ر هه تا شه شه مین حه یزه ران زه حمه ت بوو... ئیدی دوا ی نه وه ده سته کانم هی من نه بوون، کتوپر زهنگ لیتی دا... ده نا سویندی شه ره فی خواردبوو که چل و پیتنج حه یزه رانم لێ بدا که ده کا ژماره ی مه ر و بزنه کانم... شه و هه ردوو له پیم به سوێ ده که وتنه وه و وام هه ست ده کرد که دوو پشکو له ناو له پما قرچه قرچ گوشت و ئیسقان به یه که وه ده سووتین، شه و له تاو ژانی هه ردوو ده ستم ده گریام، نه نکم گوێی له هه نسکی شاراو و خنکاوم بوو له ژیر لێفه که وه... نه مده ویست که س پیتی بزانی، خۆی پێ نه گیرا و زوو زوو ده پیرسی:

«نه وه تۆی ده گری... رۆله!»

من هه ر هه نسکم هه لده دا، کت و کویرانه له ناو پێخه فه که وه به داره دار

«نه‌ده‌بوو خودا ده‌ری نه‌کردبان؟».

من بیرمه... چ زستانیکی ساردبوو که بۆ دواجار ماموستا عوسمان دوو
پهنجهی دهستی راسته می شکاند، رۆژتیک لهو رۆژه زور خوشانهی من و
شیرین بوو، ئەو چەند به یانییهی که من و ئەو یه کهم کهس بووین دههاتینه
پۆله که و به دیار قرچه قرچی سووتانی داری قه لاشکه ری ناو زۆپاکه
داده نیشته و من هەر باسی بزنه شیت و ئەو شوینانهم بۆ ده کرد که تازه
دۆزیومنه ته وه، جاروباریش به مه کهروه په نجه شکاوه کانی خۆم پیشان ده دا
تا پتر دلّی بکۆلّی و بۆم بگری، هه موو قسه جوانه کانی ناو هه کایه ته کانی
نه نکم ئەزیه ر بوو... زوو زوو سه رسامم ده کرد، پیتی سه یر بوو که ئەو هه موو
هه کایه ت و په ند و داستانه م ئەزیه ره... که چی فاتیه حا و سه رووده کانی
نیشتمان و خشته ی لێکدانم خوّلّق لێ نییه... ده موت:

60

«نه نی به قوریانت بی!».

«حیکمه تی خوږه تی» .

«راسته نه‌نی... گدر نه‌و گونا‌هه نه‌بو‌ایه نی‌ستا نی‌مه له به‌ه‌شت ده‌بوین و... هه‌ر‌گیز نه‌ده‌م‌ردین...» .

بەيەكەمە لەگەڵ بزنە شىت لەو شاخە بەرزە دەپەرينەو... دەلتىن ئەودىو
شارى زۆر خوش و رازاوى لىيە... من رقى دونيام لە مەكتەبە!...»

لەشى گەرم داها تووى بەگىرى زۆپاكة لە لەشم نىزىك دەخستەو و لە
پەرچەمى پراوى ورد دەبوو مەو، وىنى بزنە شىت و شىرىن-م لى تىكەل
دەبوو، دەمبىست لە ئامىزى بگرم و ماچى بكەم... وەك چۆن لە خوشيانا
تەوئىلى بزنەكە ماچ دەكەم، نىوان هەردوو برۆ پەيوەستەكانى... نەمدەوترا...
دەترسام لە ناكاو يەكئىك لە هاوپۆلەكانم، مامۆستايەك، دەرگاوانەكەى
بەپۆلەبەر، بەپۆلەبەر خۆى بىت و بمىنى و قسەكەى داىكم بىتە دى و
ئىدى رساوبم و ئابرووم بچى، ترسى مامۆستا عوسمان-م نەبوو، چونكە لە
هەموو قوتابىيەكانى پۆلى شەشم بىستبوو كە شەوان قەراپەيەك دەخواتەو
و تا نىوەرۆش بەرى نادا... هەميشە درەنگ دەهات، واش نەبووايە بوونى
شىرىن لە تەكما بەس بوو گوئى بەداركارىيەكى دىكەى مامۆستا عوسمان
نەدەم... بەلام ماچ... وەى هاوار... لەوەياندا دەيكوشتم... كۆلمەكانى دەبوون
بەدوو پەنگر و دەسووتان، هالاوئىك لە ئازاى جەستەى بەرز دەبوو،
هالاوئىك كە هەستم دەكرد دەبى بەتەمىكى تەنك و كەمەكى روخسارى
شىرىن-ى لەبەرچاوانم لىل دەكرد، تاوتاوئىك هەر پىنچ پەنجەى راستەمى
دەخستە ناو دەمى چكۆلەى خۆى و... هەناسەى گەرمى دەدا و دەبوست
بەهالاوى ناو دەمى پەنجەكانم گەرم ببنەو و سفتوسوئىيان داىركىتەو و
خوئىيان تى بىزى، زمانى گەرمى بەر سەرى پەنجەكانم دەكەوت و خەنى
دەكردم، چەندىن بەيانى زوو، بەر لە هاتنى هاوپۆلەكانم، هەر جارە و
بەبىيانوويەك من تكام لى دەكرد كە زووتر بى... دواى يەك هەفتە ئاوساوى
دەست و پەنجەكانم كەمتر بوو، دواى ئەو دەى نەنكم سى جارەن بردمى بۆ
لاى بەيتال، هەندىك جار شىرىن لەگەلما دەى و ت: «ئاخ». ئەو كاتەى
برووسكەى ژانىك لە پەنجەكانمەو دەگەيشتە كەلەم و دەيتاساندم، ئەو
ئولفەت و خەم و نىزىكبوونەو شىرىن وەها سەرمەستى كەردبوو كە حەز
بەو بەكەم جارنىك و دووى دىكە ناولەپم ئاگر بەدەن و پەنجەكانم بئاسوئىن...

تەنھا و... تەنھا بۆ ئەو شىرىن دلى پىم بسووتى و بەهالاوى ناودەمى
پەنجە مردوووەكانم زىندوو بكاتەو، ئەو بەيانىيەكانى كە هەردوو كەمان لە
بەفر دەچەقبن و پىتلاو كەمان پى دەبوون لە ئا... من خۆم لە بىر دەچۆو و
بەپەلە گۆرەوييە تەرەكانم پى دادەكەند و لەبەر زۆپاكة و بەقەرەاغ مەزىكەو
هەلمدەخست تا زوو وشك بىتەو، كە دەمزانى وەختى هاتنى
قوتابىيەكانە بەهەردوو دەست گۆرەوييەكانم لە گرى هەلایساوى كونى
زۆپاكة نىزىك دەخستەو، هەميشە بەر لە هاتنى ئىمە و زۆر زووتر (باجى
لەعلى) زۆپاكةى گى دەدا، جاروبار هەردوو پىيە تەزىووەكانىم دەخستە ناو
كۆشى خۆم تا سەرما لەسەرى پەنجە تەزىووەكانى دەرىكەم، هەندىك
جارىش هەردوو دەستە سىرپووەكانىم دەخستە هەردوو بن هەنگلى خۆم تا
كەمەكى گەرمتر ببنەو، خامۆشى پۆل و گرى زۆپاكة و پىتلاو
كەوتوووەكانى شىرىن و كەكايەتەكانى بزنە شىت بۆ من لەيادچوونەو
دونىايەك بوو پى لە دلپەقى باوكە و نقورچ و هەپەشەكانى داىكە و ترسى
مامۆستاكان و مەزاقى هاوپۆلەكانم، من چەندە دلم بەو بەيانىيە خوش بوو
كە بەدزىيەو بەر لە هاتنى قاووئىيى قوتابىيەكان من و شىرىن گەورە و
سەردارى پۆل بوو، لە يەكئىك لەو بەيانىيەكان بوو كە مەزە خەراپەكەى
شىرىن-م گۆرى، باشتىر و تۆكمەترىن مەزى پۆلەكەم بۆ دى، لە يەكئىك
لەو بەيانىيەكان بوو كە لاساى مامۆستا عوسمان-م كەردەو: سەگباب...
بەخۆتەو مەگەلەكەت چەند سەر مەپ و بىزى تىدايە...؟ لاساى مامۆستا
يونس: تۆ وابزانە ئادەم-ىت و شىرىن حەوايە- و فرىوت دەدا و دەلتى
سىتو كە بخۆ... خوداش فەرموويەتى مەبخۆ... بەلام تۆ ئەو نەندە نەگىس و
هەپ و پووچى... ئەو نەندە كەرى كە دىخۆى... شىرىن قاقا پىدەكەنى و
بەپشتدا دەكەوت و بەرمىلى سىپى و سافى وەك بەرمىلى كۆترە بارىكەيەك
دەردەوشايەو، وام هەست دەكرد پىكەنىيەكە لە قورگىيەو سەر دەكا و
لەسەر هەردوو لىو سوتاووەكانىيەو دەتەقبن و سەرمەستىيان دەكردم، هەر
لەو بەيانىيەكان بوو كە جاروبار بەدەورى زۆپاكةدا سووكە سەمايەكى

شیرینه‌ی ده‌کرد و خوی ده‌لەنگاند... له‌گه‌ل (با) دا ده‌خولایه‌وه و گیتی ده‌کردم... پیتچیک و دوو... و ده... کراسی کلۆشی پر ده‌بوو له (با) تا سهر ئەژنۆ مه‌یله و ره‌ش و تاریکه‌کانی وه‌ده‌رده‌که‌وتن، هه‌میشه بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه که کتومت له‌ بزنه‌ شیت ده‌چی، من سه‌یرم له‌ مامۆستای زانیاری ده‌هات که ده‌ی وت ئیمه‌ی مرۆڤ ده‌گه‌رتینه‌وه سهر ره‌گه‌زی مرۆڤی (نیاندرتال) که سهر و که‌لله‌ی ههر له‌ مه‌یوون چوه، ده‌ی وت مرۆڤی نیاندرتال ههر له‌ نیو ئەم شاخ و کێوانه‌دا ژیاوه، له‌ نیو ئەم ئەشکه‌وتانه‌دا، راوی که‌له‌ کیتی کردوه و بۆقی خواردوه، من که سه‌یری شیرین-م ده‌کرد... به‌ته‌نھا مه‌زنده‌ی ئەوه‌م ده‌کرد که توخمی ئەم بگه‌رتنه‌وه سهر بزنه کیتی، سه‌یرم لی ده‌هات به‌رملی ئەوه‌نده سپیبه و سهر ئەژنۆکانی ئەوه‌نده ره‌شن.

من به‌دیاری گری زۆپاکه‌وه هه‌لده‌ترووشکام و کز و زه‌بووانه له‌ شیرین راده‌مام که وه‌ک په‌پوله‌ به‌ده‌ورمدا جوانترین سه‌مای ده‌کرد، به‌هه‌ردوو بالی هه‌وای مردووی پوله‌که‌ی شپرز ده‌کرد، له‌سه‌ر نووکی پیتلاوه‌کانی ده‌خولایه‌وه و وه‌ک کۆتره‌ باریکه‌ جارێک بالی راسته و جارێک بالی چه‌پی له‌ زه‌وییه‌که ده‌خشان، گه‌رده‌لولیکی زۆر شیرین له‌ ته‌م و جوانی و سۆزی به‌ده‌وری مندا ده‌خولقاند، ههر خولانه‌وه‌یه‌ک و بازنه‌یه‌کی به‌چوارده‌وری مندا ره‌سم ده‌کرد و ئیدی من گیرۆده و به‌نده‌وار خیت ده‌بووم و له‌و راده‌مام، هه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم پر بوون له‌ خۆشی و سه‌رسامی... به‌لام هه‌یچیان وا سه‌رسام و سه‌رخۆشی نه‌ده‌کردم، خۆشی هه‌موو دونیام له‌و به‌یانیه‌دا بوو، له‌و ناوه‌ش په‌لکی زۆری ئەو گوله‌ کیتیویه‌انه رژابوون که من بۆ شیرین-م هه‌ینابوو، هه‌رگیز نه‌مه‌دویرا باس له‌و خۆشی سه‌ما و سوردانه‌ی شیرین بکه‌م، شه‌ویکیان زۆرم له‌ خۆم کرد به‌نه‌نکم وت و ئەو رازم درکاند... به‌چ ترس و خه‌میکه‌وه وتی:

«رۆله شیرینه‌که‌م ئەم مه‌یله شه‌یتانییه... ئەو هه‌وه‌سه گوناوه... چیتەر وا مه‌که... با خودا ههر له‌ هه‌نوکه‌وه غه‌زه‌بت لی نه‌گری».

ههر ئەو شه‌وه... چه‌ندین شه‌وی دیکه‌ تی ده‌کۆشا فیری نوێژم بکا تا چی زووه خۆم پاک بکه‌مه‌وه... به‌لام هه‌یهات من فاتیه‌حاکم ههر پێ ئەزه‌ره نه‌کرا... خۆشی دووه‌مم ئەوه بوو له‌ دواي به‌ره‌لابوون له‌ مه‌کته‌ب ده‌چومه‌وه کن بزنه‌ شیت... خودا هاوار چ خۆشییه‌ک بوو ههر رۆژه و گۆل و ئیک، کانیه‌کی تازه ته‌قیو و هه‌شتا شیلوو، گۆلێک، به‌ردیکی ره‌نگاوه‌نگ، هه‌یلانه‌یه‌ک، هه‌یلکه‌یه‌کی تازه قه‌رنجاو به‌ده‌نوکی بیچوه مه‌لێک، ئەشکه‌وتیک، شانه هه‌نگیک، شانه میرووله‌یه‌کم ده‌بینی، دره‌ختیک ئاوساو و بارگران به‌میوه‌ی وا که له‌ هه‌موو ژیاغا نه‌مدیبوو، هه‌لفرینی پۆله مه‌لێک له‌ژێر ده‌وه‌نیکدا، شکانی لقیک باریک له‌ژێر قورسایي جوتبوونی دوو کۆتره‌ کێیدا، که‌وتن به‌سه‌ر میتریک که به‌گولاله‌ سووره خوتناوی بووبی، بێ ئاگا له‌ میگه‌له‌که‌م جوگه‌له‌یه‌ک ده‌ستی ده‌گرت و له‌گه‌ل خۆیدا ده‌یبردم، جار هه‌بوو وازم له‌ بزنه‌ شیت ده‌هینا و ده‌که‌وتمه‌ دواي (شوان هه‌لخه‌له‌ تینه‌)... ده‌مزانێ چ مه‌لێکی شه‌یتان و فریوده‌ره... تا په‌نجه‌کانم به‌ر کلکی نه‌که‌وتبا نه‌ده‌فری... خودا هاوار چه‌ند جوان بوو ئەو فریوه... هه‌ندیک جاریش که ده‌مویست گۆله‌ کیتیویه‌کی ده‌گه‌م و جوان و بێ ناو بدۆزمه‌وه و دلی شیرین-ی پێ خۆش بکه‌م، ههر ده‌گه‌رام هه‌یچ، له‌ ناکاو بزنه‌ شیت به‌ده‌م بای غاره‌وه ده‌یخسته‌مه‌ دواي خۆی... هه‌روه‌ک بلێی خه‌یالی منی خوتنیدیته‌وه تاوێک و ده‌یبرده‌مه‌ لای تووتریک و ده‌مدی... ده‌مدی گۆلێک... گۆلێکی ده‌گه‌م و گه‌شاه له‌ ژێریدا خامۆشه، هه‌میشه بزنه‌ شیت ده‌بوو به‌پیشه‌نگی من و کتوپر وه‌ک عفریت و بزنه‌کانی ناو هه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم ده‌یبرده‌مه‌ سهر گۆله‌ باخیک که من نه‌مه‌دزانی چۆن چۆنی له‌ژێر ره‌وه‌نیکدا وا خامۆش و په‌نه‌ان رهاوه و نه‌ستوه... وه‌ها بزر که جگه له‌ شه‌یتان و بزنه‌که‌ی من که‌س نه‌یدیوه، ته‌نها که‌سیک که ئەو هه‌موو راز و درۆیانهم له‌ لا ده‌درکاند شیرین بوو... ئەویش به‌ده‌م سه‌ماوه بێ سه‌سه‌ختی و گومان ده‌ی وت: وایه... وایه... ئەو چه‌نده جوانتر سه‌مای ده‌کرد من پتر درۆ و راستیم تیکه‌ل ده‌کرد، خه‌ون و خولیا، خه‌یال و

زینده خه و... شیرین به ده ورمدا سه مای ده کرد و کراسه که ی باز نه یه کی له هه وایه کی خوش ره سم ده کرد... تا شوینیکم ده دی - خودایه... نهسته غفیرو لالا- گهر دایکم له وئی بو وایه بی شک له سهر نهو چاوه زیت و بزانه م هه ردوو پشتی دهسته کانی داغ ده کرد... وام ده زانی دایکم، نه نی... ماموستا عوسمان له پشت سهرمه وه وه ستاون و لیم ده روان... زنده قم ده چوو... به ترس و شهرمه وه چاوه کانم نز ده کرد و کزوله و شهرمن و ترسوک له پیتلاوه قوراوییه کانی خوم ده روانی... شیرین زوو زوو پیتی ده وتم:

«نهوه چیه... داوه شتی... نایکه م... چاو هه لبره!»

سهر مابرده له و غه مگین ده موت:

«شیرین... سه ما... به سه... وهره... دانیشه!»

دانه ده نیش... بی ناگا له من، بی ناگا له ترس و توقینی ناو روح و دلّه چکوله که م... خوشی لی ده هات که وتوته سهر له پی (با) و ده فری... وهک په روانه به هه وادا بفری له گری زوپاکه نزیک ده بزه... له گه ل جوشی گهرمتری شیرین زوپاکه نیله نیل ده سووتا و ته لاشی داره کانی ده ته قاند... به دهم سه ماوه له منی که له کاس و ور نزیک ده بزه و دامینی کراسه که ی له روومه تم ده دا... من له خوشیا نا... له ترسانا خه ریک ده بوو بگریم... بگریم... گریانیک هه یای خوم به رم... له هه ژمه تانا به زه پی هه لده ستامه وه و په نجه ره کانم به پرووی هه وای زور سارد و ته زیوی شاخه کان ده کرده وه تا تاره قهی سهر هه ردوو نه بر وکانم سارد بکاته وه.

شه ویکیان، خوش خه یال، زورم بو هات و به نه نکم وت که به قه ده فه رهاده که ی ناو هه کایه ته که ی منیش شیرین-م خوش ده وئی... پیم وت که منیش ده توانم وهک فه رهاده که ی نه نکم کیوی بیستون کون بکه م و کانیایک به ته قینمه وه، به گالته و مه زاقیکه وه دهستی له مه چه کی زور بار بیکم ده دا و پیته که نی:

«روله شیرینه که م با گهره تر بیت... به م قول و بازوانه وه قولنگ به تو

به رز ناگریته وه».

هه موو جار بیک غه مگینی ده کردم که ده ی وت:

«واز له م شیرین-ه بینه... نه م شیرین-ه شوو ده کا و تو هه شوانی به رخی... په له مه که... شیرین-ی خوت هه ره پیدا ده بی!»

هه میشه هه ره شه ی لی ده کردم که نه گهر مه ریکی دیکه م هه لدری... یان گورگ زه فره ی پی ببات باوکه هه لده واسی... ترساندمی و سویندی به خودا و پیغه مبه ران و چی نه سحابه و نه ولیا هه یه خوارد که ئیدی شه وانه هه کایه تم بو نه کات گهر من نه ونده خوش خه یال و که م ماریفه ت بم و خوم به لاس و مه م و سیامه ند و فره هاد بزانه... سویندی دام که شوانیکی عاقل بم و خوم شیت نه که م و نه که ومه دوا قشلی بز نه شیت...

پیشبینی و ترسه کانی نه نکم هاته دی، باوکه بو یهک هه فته له ژیر زه مینه که به ندی کردم، پووره زوله یخام به دزییه وه نانی بو ده هینام، دوا ی نهو رژه بوو که بز نه شیت بر دمییه ناو ته بارتیک له شلیک، نه ونده م خوارد ده ت وت گورگیکی برسیم و دهم به خوتناوی ناو هه ناوی مه ریک سوور بووه... که گه رامه وه زانیم یه کیک له مه ره کانم رووه و خه رنده که هه لدری اوه، خواردنی نهو هه موو شلیکه و شه پازلله و له ققه کانی باوکم تووشی سک ئیشه و رشانه وه بیان کردم... تا به یانی دایکه و نه نکم به دیارمه وه گریان... وایان زانی ده مرم... دوا جار به تکای به رپیه بهر و ماموستای وهرزش منیان لهو ژیر زه مینه ده رهانی... له دوا ی پارانه وهی هه ره موو ده رود راوسییه کان... عارم نه ده نا... بی باک و مله و... هه میشه دوا ی هه ر لیدان و کوتانیک راست ده بوومه وه و... بز نه شیت خوت بگره وا هاتم... باوکم پر به دل ده ی وت:

«خودا بکه م خوتنی تو و بز نه که ت تیکه ل بی!»

له گه ل بز نه شیت به جوته هه لته و ده للی ده بووین، خومان ده دایه ده ست تووله ری و بز نه ری و کویره ریگا کان، له وه وه فیرووم که تا به راسته ری دا برین هیچ نابین... هیچ نابیستین... له بز نه شیت وه فیرووم که نهو

راسته پێیهی هه موو ئاوايي: بهژن و پياوهوه، به پير و گه نجهوه، به مەزن و منالتهوه پيايدا ده ژۆن پر له قه رسه قول و قشپل و ته پالته و ته پکه پريخ... پر له تف و به لگه م و بۆني مي زي مانگا و مهر و بز و که ره کان که مرۆث کوپر دهکا... ته نها که له راسته ري لامان ده دا ده که وتم به سەر شاره ميروولهی وادا که به قه د شارۆچکه کهی خۆمان قه له با لگ بوو، بازرقه و نه رمه غاری هه ردوو کمان و قريوهی من سه ده ها مه لی کيوي هه لده فراند که ئاسمانيان پر ده کرد له رهنگ و جريوهی خوش، هيلانهی وام ده دژيبه وه که پر بوون له هيلکهی رهنگا ورهنگ، نه شکه وتی و انسرم و سارد که به چلهی هاوین پتيو ستم به که پهنگ بي، قرژالتي وام ده بينی که به دوو سەر ده رويی، ماسييه پانکهی واکه هه ره موو زهر و ئازاری راسته کانی ماموستا و شه پازله کانی باوکمی بير ده برده وه، دهيه ها جار شه وم به سەر داده هات و جريوه جريوی ته ستيران هه م شاگه شکه يان ده کردم و هه م ئاگاداريان ده کردمه وه که له وه درهنگتر بي گورگ خويی من و بز نه شيتم تیکه ل دهکا، شه وانه تا وهختی خه وتن به دم گوپگرته وه له حه کايه ته کانی نه نکم درکم له بن پتيه کانم ده رده هينا...

سال نه سوو پايه وه و مه رتيکی ديکه م بز کرد: دزيان... گورگ خواردی... هه لدير! نازانم.

له سه ره ئه و گونا هه گه ورهيه هه فتهيه کی ديکه ش زيندانی کرام، سه رباری شهق و تف و جوين، ديسانه وه خزم و خويش که وتنه تکا و پارانه وه... له گه ل ده رو در او ستيه کان به باوکميان وت:

«فه رهاد له وه منالتر و نه فامتره بيه کی به شوانی ئه و هه موو مهر و بز نه... ليی گه ري و با مه کته به کی ته و او بکات...!».

پتيما بييان کرد که ئيدي له که لی شه يتان بيته خوار و يه ک دوو سه گی هه و شاريش پهيدا بکا تا با شتر پوحي مهر و بز نه کانی سه لامه ت بي، ئاخو باوکم رقی دونياي له سه گ بوو... به گلاو و پيسی ده زانين، ئيدي له و رۆژه وه من و بز نه شي ت ليکدی دا برين، چ شوانتيکی ترۆ بووم، چه نه ده

غه مگين و ريسوا و رهنج به خه سار، هه ره له و ساته وهخته وه بوو که باوکه سه ري رهنه مهندي له قانده و له بری من (سيامه ندي) ئاموزامي کرد به شوان، له ژي رهنه مينه تاريکه که نه خوش و رهنگ زهره منيان ده رهانی، هه تاوی حه وشه به شه واره ی خستم... خودا هاوار... من چۆن تيا چووم که زانيم باوکم سوپندي شه رهي خوارد که ئيدي تا نه به د نه هيلتي من توخنی مهر و بز نه کانی بکه وم، له وه خه مناکتر: سيامه ندي ئاموزام که له من هه راشتر بوو، رقی دونياي له من و له بز نه که م بوو، ئيدي من به و په ري دلشکاوی و قه ره وه بووم به قوتاييه کی گوپرايه ل، ئيدي له بز نه شي ت و هه وای پاکی شاخان و گه مه و خوشی هه موو دونيا بووم، دا يکيشم به بيانوی لانک راژهنده وه له ماله وه به ندي ده کردم و ده ی وت:

«کوپه شيرينه که م... واز له و خه ياله ژۆر خراپانه بيتنه و به دم لانک راژهنده وه ده رس و ده وره که ت بکه».

به رقی و کينه ی شه يتانيکی بي ده سته لته وه لانکم را ده ژهنده... ئاخو دا يکه نه يده زانی له هه موو خه مه کانم گه وره تر نه وه يه که من چيديکه ناتوانم گو لي کيوي بۆ شيرين بينمه وه و نه ویش قري خوی پتي برا زيني ته وه، به يانيان سه مام بۆ بکا و جوانی په ري گوله کانی لي هه لپه وري و من خه نی بکا، نه يده زانی که من ئيدي هيچ حه کايه تتيکم پتي ناميني شيرين-ی پتي سه رسام بکه م، دوو ره له بز نه که م ئيدي ده م قرساو و که رولا ل شيرين لي م را ده ما و من يه ک وشه م پتي نه ده و ترا... که نه و به ده وري ئاگري ژۆپا که دا سه ماي ده کرد من سه رم داده خست و ده گريام... ئاخو نه ده کرا چيتر درۆی زلی بۆ بکه م و بلتي م:

«من نه مرۆکه هيلکه يه کی حه وت رهنگ له هيلانه يه کدا دژيره ته وه».

نه ویش دلپاکتر له هه موو دونيا و ساده تر له ته مه نی خوی ده ی وت:

«ده ستي لي مه ده با پيس نه بي... با مه ليتي حه وت رهنگ هه ليتي».

ده موت و... ده موت...

بي باک له درۆ و راستييه کانم هه ر گو يي شل ده کرد و... به مه که ره وه

سهری با ددها و... زهرده دهیگرت... بی پرینگانهوه دهموت گویم له مه لیک بوو له بری چریکه دهگریا...

بی ترس دهموت شانه ههنگیکم دوزیوه تهوه که ههنگوبنه کهی وهک قه ترانی په شه...

ئه م دهمی داده پچری و من دهموت داره ناریکم دهستنیشان کردوه که تامی هه ناره کانی شیرین و مزر و میخوشه...

دهی وت: واو...

تهواو یک دلم له مه کتبه تورا، دهمویست بیانوویهک بدوزمهوه و رابکه م... وهک پالنه وانیککی نازای نه نکم خوم له شاریکی زور قه له بالغدا ون بکه م... شیرین، نهرم و نیان، دلی ددهامهوه و دهی وت:

«ج نازانیت... فیرت دهکهم... با ماموستا عوسمان و باوکت نهوندهی دیکه رقت لی هه لئه گرن!»

شیرین نهیده زانی دوا لیکدا پرانم له بزنه خوشه ویست و ههره ته نیا که م من حهز به مردن دهکهم... زه بوون و بی دهست لالت ده پاراپیهوه:

«تو مهگری... من گولم ناوی!»

ئیدی تهواو... دلم لهو به یانیانه ش تورا، ههر جاره و به بیانوویهک خوم دوا دهخست و درهنگتر له جاران دهگه یستم، شیرینم ددهی بهر له من له سهر میزه کهی، مات و مهلول، دانیشتوو و قژی په خشی سهر میزه کهی داگیر کردوه و قه ف قه ف بهه موو لایه کدا پهرش و بلاوه، به ترسی کچوله یه کهوه و له به یانییه کی وا خاموشدا له گه ل ته په ی پیتلاوه کانم سهری بهرز دهکردوه، چهنده تهریق دهبوومهوه که وهک شیرین-یکی دوراو و توراو له منی دهروانی... چاوانی پر له نزا و سوز و گلهیی... جاریکیان به قورگیکی پر له گریانوه وتی:

«من دهمزانی نه مسال له ههمو وانه کانت دهکویت و...»

که زانی رهنگم هه لیزرکا تهواوی نه کرد، زانیم دهیویست بلتی من دهمینهوه و نهو به ته نیا پولیکی دیکه دهپری...

قسه کهی گوزی و بهدوو چاوی پر له گلهیی و حه سره تهوه وتی:

«تو... تو... بزنه کهی خوت له من خوشتر دهوی»

ویستم وهک عاشقه پروتهی ناو حه کایه ته کانی نه نکم بکه ومه سهر نه ژنو و شهیدایانه پیتی بلیم تو ههر نهو تاقه شیرین-هی که ماموستا عوسمان لیم ددها... تو... به ته نهها تو بو من دهگری... بهس چی بکه م...؟ لهوه گیلتر بووم رسته یه کی جوان و عاشقانه له دهمم بیتته ده ری، من ته نهها نهوسا دهمتوانی به قسه و راز و حه کایهت و سیحری نه یینییه کانی ناو شاخ و داخان شیرین سهرسام بکه م که هیشتا من و بزنه شیتته که م لیک دانه برابوین، ئه م نهیده زانی من زمانم له گو که وتوو و قسه شم بیرچوتهوه، ههر هه مووی گوناھی نه نکم بوو... چهنده دلته نگی دهکردم که دهی وت:

«روله شیرینه که م... تو زور لهوه چکوله تری خوت به فهره هاد بزانیته!»

به په نجه گرژ و وشکه کانی، چل و چپو ئاساکانی، بوی ده ژماردم که من دهیه ها سال و سه دهها رۆژم له به ردهم ماوه تا بزائم عاشق چون له سهر نه ژنو دهکهوی و خول دهخوا و به ریپی مه عشووه کهی به فرمیسکان ته ر دهکا و لیبی ده پارپتهوه تا چیتر گومانی لی نه کات...

ناخ... خودا هاواره... من چ شوانیکی دوراو و چ عاشقیکی سهره میکوته و گرگن بووم... له دلهوه دهگریام که من هه موو شتیکم دورانده... نه بوومه شوانیکی چاک، نه عاشقیکی سهرکه وتوو، نه پیغه مبه ر...

باوکم پر به حه وشه که هاواری دهکرد... کهو و کوتره کانی خوی ده ترساند و دهی وت:

«سمیلم بتاشن نه گهر مه کتبه کهشی تهواو کرد»

دلره قانه به دایکمی دهوت:

«خوزیا له بارت دهچوو... نهوه کوره تو هه ته یان تری که ره که مه...!»

شیرین لهوه ساواتر بوو بزانی من چ قوتابییه کی مایه پوچم که رقی دونیام لهو سرووده هیچانه یه که به شقه پی می نه زهر دهکن... چ شوانیکی رسوا... چ عاشقیکی لال که هه رگیز وهک عاشقی ناو حه کایه ته کان

قسه زان و زمان شیرین و دل له سهر دهست و بویرنیم... شیرین له من جوانتر و نازتر بوو؛ ههرگیز پیی نه ده و تم:

«بۆچی درهنگ دیی؟ بۆ خۆت ده دزیته وه؟»

عاشقانه بهر له من دهات و دلی ددهامه وه و دهی وت:

«پۆژتیک دئی تۆش گهوره ده بیت و ده بی به خاوه نی هه زار بزن».

ئه م نهیده زانی من بزنه شیت به هه موو بزنه کانی دونیا ناگۆرمه وه، دل په قانه پیتم دهوت:

«تۆ هیچ نازانی... کئی ده لئی که من گهوره بووم بزیتکی وا جوان و بزئوم ده بی؟»

من له هه موو خۆشی دونیا و گه نجینهی نهیینهی کان بی بهری بووم، من له وه زۆر ده ترسام تا من گهوره ده بم شیرین-یش وهک کچه غه مگینه کانی ناو حه کایه ته کان کۆچ بکا، نه خۆش بکهوئ و بمی، به زۆر له کورپه شایهک یان گه دایهک ماره بکری و منیش وهک ههر عاشقیکی چکۆله و نامراد کۆستم بکهوئ... من لالتیر بووم له وهی ئه وه موو راز و نیازانه بدرکیتنم... شه ویتکیان به دهم هه نسکه وه به نه نکم وت:

«نه نئی هه تا که ی من له و ژیرزه مینه حه پس ده که ن؟ مردم نه وه ندهی لانکیش پاره نم... دایکه ههر ساله و بۆ گیانی من مندالێکی ده بی...؟»

ههره شهی ئه وهی لی کردم که ئه وه قسه یه گونا هه و خودا مندال ده به خشی و ههر خۆبشی ده بیاته وه... به داخیکه وه پیتم وت:

«من خهریکه رقم له هه موو تان ده بیته وه... نه نئی!»

به سه رسامییه وه پرسی:

«له منیش؟ له دایکه و باوکه ش...؟ ئه ی خوشک و براکانی خۆت... له وانیش؟»

وهک ئه وهی له شه ی تانێکی چکۆله و نه گریس رابینتی چاوه ریتی وه لام بوو... من شه رمه نده و زه بوون سهرم داخست و چاوه پر له قه هر و کینه کانی خۆم لی ده شارده وه... تۆزیک راما و وتی:

«له سهر ئه و رقه ت له دایکه و باوکه خودا ده تخاته ناوه راستی دۆزه خه وه، له و شوینه ی شه ی تان به ستونێکی ناگه وه به ستراوه ته وه...»

که چارم نه ما ئیدی خۆم ده دایه دهست خه یال، ههر به خه یال خۆم ده دی له تهک بزنه شیت راده که م و له راسته پری لاده دم و ده که ومه ناو باخی گیتاس و په زی قه دپال، ههر به خه یال خۆم له سهر دوند و په وه ز و ترۆپکی گاشه به رده زه لامه کان ده دۆزییه وه، خۆم له نیو بۆنی گرانی ژووره تاریکه کان ده ردیتا و دهستم له لانک به رده دا و له ناو خۆم ده دایه به رتا فگی به خوری قه دپاله کان و ئاره قه ی له شم به مه له یهک له ناو کانیاوه کاند به جی ده هیشت، ته نها زیریکه ی کتوپر و بی ئامانی کۆرپه ساواکه ی ناو لانکه که خه یالی منی په رت ده کرد و ده هیته نامه وه ناو ژووره بان ته پیوه کان، ئه وه نده نزم و ته پیو که وام هه ست ده کرد به سهر مندا ده رمی و... پۆژتیک دئی له ژتیر داروپه ردووی به سهر یه کدار ماوی بمرم و ده مم پر بی له خۆل و تۆز... ئیدی به چ قه هر و خه م و خۆ خوار دنییه که وه... به چ رقیته که وه لانکه که م راده ژه ند... ژوور پر ده بوو له زیریکه... زیریکه یهک بمترسینتی له وهی که بنمیچه که له گه ل خۆیدا هه لبرگئی... ناچار رقه که م له دلما ده کوشت و نه رمتر لانکه که م راده ژه ند تا جاریکی تر کۆرپه که خه و بیباته وه و منیش بکه ومه وه دوا بزنه که م و هه لفراندنی مه له کیویه کان، خۆم ده دایه وه ده ست کویره ریتگا کان و جوگه له راکردووه کان که ریزی هیچ کۆسپ و داروبه ردیتکیان نه ده گرت، بی مه به ست وهک ههر جوگه له یه کی سه رمه ست له ژتیر هه تاو و تریفه دا به دهم قه لبه زه و که مچرینه وه له گیتن و شه پۆلدا نه ده که وت و ده رپایه وه ناو شه تاوێک، ههر به خه یال بزنه که مم ده دی ده له وه را و منیش چه پکیک گولم ده چنییه وه به لاسکه گیایه ک چه پکیکم لی ده به ست و ده مه ی تانه وه ژووره ته نیا که م، ته نها شتیک که خه وی لی ده خستم و خه یالی خۆش ده کردم حه کایه ته کانی نه نکم بوو، لاوانه وه و دلدا نه وهی ئه و... بۆ قایلکردنی دلی من دهی وت:

«جهرگه که م... مه کته به که ت ته واو بکه... خه یالی بزنه شیت و ئه و ده ست

و كېتۈە دابنى... زوو گەورەبە و نەنكە پىرەكەى خۆت بەختو بكە...» .

سەرم دەخستە سەر پانى و خۆم شل دەکرد سەرپرچى بەخورشتم
بەخورپىنى و پىتم دەوت و دەمپرسى:

«نەنى... من گەورەش بىم ھەر دەبەو بەشوان... ئەرى نەنى گىيان من
زۆرتر دەئىم يان بىزە شىت؟» .

بەترسى پىرەئىكەوۋە زمانى تەتەلەى دەکرد و پىتى دەوتىم:

«بەلاگىت بىم خودا گەورەبە و عومرى بىست بىزى داوۋە بەتۆ...» .

چەندە غەمگىن بووم كە زانىم بىزەكەم مەرگى پىش مەرگى من دەكەوئى،
دەمزانى رۆژىك لە رۆژان باوكم گەر لە رقى منىش نەبى... بەبىيانوۋى
قورىانى سەرى دەپرى، دەمەو ئىواران بى ئۆقرە لە حەوشە و لەناو كۆلان
چاۋەپىتى گەرانەوۋەى مېگەلەكەم دەکرد و لە دوورەوۋە باۋەشم بۆ بىزە شىت
دەكردەوۋە، تىر تىر يەكدىيان بۆن دەكرد... چەندە سەركىز و مەلۇل دەھاتە بەر
چاۋم، ھەرگىز ۋەك جارەن كەللەبەرز و پىر ھەوا و فېز و شكوۋ نەمدەدى، كە
شەو دادەھات بەدزى باوكم و دايكەم و نەنكەم ھەر ھەموو خوشك و برا و
پوورەكانمەوۋە دەستم دەدايە فانووسىك و دەچوومە تەۋىلەكە، مەر و بىزەكان
بەدەم پىمە پىمەوۋە پادەپەرىن و رۆشنايى چراكە ھەر ھەموۋىيانى شىپىزە
دەكرد، ورد ورد دەمپىشكىنى، چلكن و رىخىن بو، ھەر رۆژە و جى بىرىنىكەم
لە لەشى دەدۆزىيەوۋە، چاۋەكانى كۆزاۋە و بى رۆشنايى بوون، بەرمىلى تا
دەھات گەرتەر دەبوو... ھىدى ھىدى موۋەكانى دەمردن و ھەلدەوۋەرىن،
تىسكەكانى ۋەك جارەن نەدەبىسكايەوۋە، ھەمىشە پاشەلى پىس و
مىزاۋى بو، بەسەرچوۋە ئەو رۆژگاردى من پاك و خاۋىن لەناو جۆگەكاندا
گەندوگوم لى دادەمالى، لە تۆز و خۆلى پىگاكەن پاكەم دەكردەوۋە كە تا
ھەردوۋ كۈنى چاۋانى داپۆشىبو، بۆنم دەكرد... نە بۆنى گولە كىۋىيەكانى
لى دەھات و نە شىتى جىماۋى ئاۋى كانىاۋەكان لەسەر پىشتى چلكنى،
كۆۋلە و مەردەلە لە منى دەروانى، بەخەمىكەوۋە و زۆر بى ھىزانە دىقاراند،
ھەردوۋ گۈبى تەۋاۋ بىرەندار بوون، كە زۆر لىتى ورد بوومەوۋە ھەموۋ گىيانى

گەنە بو، دووسى كرم لەناو كۈنى گۈبى چەپى دۆزىيەوۋە شەۋىكى تر كە
بەدزىيەوۋە ھىنامە دەرى و بەيادى جارەن دامە بەر تىرىفەى مانگ دىم زۆر
گران دەروا و دەشەلى... ھۆن ھۆن گىيام، زانىم ئەو سەگى سەگىيە بەزەبىرى
گۆچان قاچى راستەى شكاندوۋە و كەسەش باكى نىيە بۆى بگىتەوۋە،
چىتر بۆنى ئەشكەوتە نىسەمەكانى لى نەدەھات، دەستم لە ھەردوۋ پانى
دەدا و ھەستم پى دەكرد ۋەك جارەن گۆشت و ماسوۋلەكەكانى توند و گرژ و
تورت نىن، نا ھەرگىز ئەم بىزە؛ بىزە شىتەكەى من نىيە، ئەو شەۋە ۋەك
من غەمگىن بوو... بەرۆچىكى ئادەمىيەنەوۋە لە تىرىفەى زىۋىنى مانگى
دەروانى و دەگىرىا، ھەردوۋكەمان، برا بەش، بۆشكۆى دۆراۋەمان
فرمىسكەمان بۆ پاكىر نەدەكرا... نا... تازە مەھال بو بەو چاۋاپەلە زۆر
بارىكەوۋە، بەقاچىكى شكاۋەوۋە بەسەر شاخ و داخەكاندا ھەلبىگەرى و ۋەك
جارانىش كەللەى پىر بكا لە ھەۋاى شاخان، بەفېزىكەوۋە لەسەر كەرتە
شاخىك بۈەستى و لە تىن و تاۋى خۆر پروانى، دەستم لە مل كەرد
بەبەرچاۋى ئەو ھەموۋ مەر و بىزە مەكەچ و خەۋالوۋەوۋە دامە پىمەى گىيان،
زانىم كە ھەردوۋكەمان زىندانىن، لىكىدى داپراۋىن، بەبى يەكەدى
ھەلەناكەين، زانىم... ھەر زوو زانىم و لە رۆژى يەكەمەوۋە دىاربوۋ سىامەندى
ئامۆزام وىستى فېز و شكوۋ پى دابنى، چاۋى بىشكىنى و زەندەقى بىات،
زانىم بەزەبىرى گۆچانە گىرەن گىرەنەكەى كەللەى كاس دەكا و ۋەك ھەر
ھەموۋ مەر و بىزەكانى سەركىز و زەلىلى دەكا، من جى بىرىن و قىنجانى
گۆچانەكەم لەسەر لاشەى لەرى بىزە شىت دەناسىيەوۋە، من دەمزانى
سىامەند چ كافرېكە و لەسەر خواردنى ھەر چلەگىيەكى حەرام چۆن
تەۋىلى ئاگر دەدا شاخى دەشكىنى، لەسەر ھەر لە پى لادانىك چۆن
لموۋى پى دەكا لە خوتىن، دلەقترىن شوانى ئاۋى... نەنكىشم پرواى وابو
كە سىامەند مەھالە بەعاشق بى، مەھالە بى بەمەسىنە ھەلگىرى
پىغەمبەرىك، لە نەنكە پارامەوۋە كە ھەتا زوۋە قاچى بۆ بگىرنەوۋە، ھەر
زوو كەوتە دروستكردنى پۆن و مەلەمىك لە پۆچى گىياۋگۆلە

كوتراوھەكان، شەوانە درەنگ بەدزىيەوھە من و نەنچ بەيەكەوھە دەكەوتىنە دوای پۆشنایى فانوسىك و لە تەويلەكەدا بىرنەكانى بزنە شىتەمان تىمار دەکرد و نەنچ بەشپەنەيى و ھەستايانە، بەدەست و پەنجەيەكە لەرزۆكەوھە، كەس نەزانم قاچى بۆ دەبەستەوھە، من دەمزانی يەكێكمەن يان ھەردووكمەن بەو داخەوھە دەمرىن، نىوھى سالت وەرزش و مۆسىقا و پەسى لى دەريچى لە ھەر ھەموو وانەكانى دىكە كەوتە، تەواو... چىدیکە خولقى مۆتالام نەما، لەسەر ئەوھەش شەق و زللە و پىلەقەيەكە زۆرم خوارد، ھەسىرمەيدانىكى وابوو كە گەلاوگەل دەريشتەم بەرپۆھە، دايكەش لە ترسى باوكە و لە قەھرى ئەوھى ئەوھەندە بى گۆتەم ھەموو ئازاى جەستەمى بەنقورچ شىن و مۆر كەردبۆھە، ئەو دايكە ترسۆكەي من ھەم نقورچى لى دەگرتەم و ھەم بۆم دەگريا، پەرۆى گەرم دەکرد و دەيخستە سەر ئەو شۆپانەي خويى تى زابوو، من لە ژىرەوھە دلم بەو خۆش بوو كە من و بزنەكەم سەركىش و بربىندارىن و ھەرگىز ملكەچ و گۆتەرايەل نابىن، بەھەزار تەكا و پارانەوھى نەنكەم و ھەرپەشە و گۆرەشەي دايكەم دوو پاروو نانم دەخوارد، وەك بزنەكەم لەرولاواز و بى كەيف بووم، نەنكەم بەسەرمدا دەنووشتايەوھە و دەگريا:

«پۆلە فەرھاد... ھەردوو سپىنەي چاوەكانت زەرد بوون... تۆزىك گۆشت و چەورى بخۆ».

كە شەو دادەھات، بەدەم ھەناسەي گران و كۆكەكۆكەوھە، ھەكايەتي شىرىن و فەرھادى بۆ من دووبارە و دە بارە دەكەردەوھە... منىش بەدەم نووزەي نەخۆشپەكەوھە دەموت:

«نەنگيان... با مەكتەبىش تەواو بكەم... من كە شوان نەبم چۆن دەبە ئەو عاشقەي تۆ لە ھەكايەتەكان باسى دەكەي؟ چۆن دەبە پىغەمبەر؟».

بەدەم قول ئەعوزو... ئەستەغفىروللاوھە ترستىكى گەورەي لى دەنيشت و ئاگادارى دەكەردەوھە كە ئەوھيان كوفەرە و گوناھەم دەگاتى و دەي وت:

«پۆلە شىرىنەكەم... موھەمەدەل مۆستەفا دوا شوان و دوا پىغەمبەر بوو... ئىدى دواي ئەو فەخري عالىمە تەواو... پەلەت نەبى گەورە دەبىت و

شىرىن-ى خۆت ھەر دەدۆزىتەوھە!.

كە ئائۆمىد دەبووم لەوھى بەعاشق بىم... بە چ خەم و عەزەتەكەوھە دەمخوشت ھەتا زووە گەورەبىم و بالا بكەم، دەست و بازووم وەك فەرھاد-ى سەنگتاش ئەستوورى، رېش و سىلم بى، بەپرووى باوكەدا ھەلشاخىم و بەبەرچاوى ئەوھە ھەموو كىتەب و دەفتەرەكان بەرپۆنەم و پىتە بلىم:

«من خولقى ئەو مەكتەبە سارد و سەرم نىيە. دەگەپمەوھە ناو ئەو شاخ و كىوانە».

چ ناخۆش بوو كە مامۆستاكان دەيان وت ئەوھى تا لىدانى زەنگەكە پەنجەي شايەتمەنەي لە سەردەمى لانەبات نەريەكە بۆ زىاد دەكەم... ئەوان و ايان دەوت و من خەيالەم لەگەل كوكوختىيەك دەفرى كە لەسەر لقى درەختەكەي بەر پەنجەرەكە ھەلدەفرى و دەبىردەوھە ناو شىنایى ئاسمان، چەندىن جار ئەو وەختەي شوان بووم برسپەتي و تارىكى شەو نەبووايە كە ھىدى ھىدى شىنایى ئاسمانى لە چاوانما دەكوشت وەئاگا نەدەھاتم... نەدەچوومەوھە... تا دەھات كە پۆلەلتر دەبووم، وەك بزنەكەم بەستەزمان و بى ورتە بووم، دلم بەو خۆش بوو كە پەم لە مەكتەبە و لە ھەموو وانەكان كەوتووم، دەمويست پىيان بلىم گەر من بەكەلكى شوانى نەيەم، ئەو سەد جارەن بەكەلكى مەكتەب نايەم، لەھەر شۆپىك بوومايە، چ لە مالت و چ لە مەكتەب: من ھەر داركاري دەكرام، لە ھەموو شتەك بىزار بووم، ئىدى بىارم دا كە بىرم؛ بەتايبەت كە زانىم مەرگى بزنەكەم پىش مەرگى من دەكەوئى و من بىست ئەوھەندەي ئەو دەژىم، لەو زىندانەي خۆمدا بەدەم لانك راژەندەوھە خۆم بەدبوارەكەوھە دەنووساند و وەك بزنە گەرەكەم كە خۆي لە داروبەرد دەخشاندا تا خورشتي پىستى بىرىتى؛ منىش لاشان و شەپىلك و قۆلم لە دبوار دەخشاندا تا لە چەند جىوھە بىرىم تى كەوت... دەگريام... ھەستەم دەكرد ھەموو دونيا دۆژمىنى من و بزنەكەمە و ئىمەش دوو بەستەزمانترىن ھەيوانىن لەسەر ئەم ئەرزە، زۆريەي كات لەژىرەمىنە تارىكەكەدا خۆم ھەشار دەدا، بى بەرى لە گەمە و خۆشى و زەمەزلىتى

هاورپیانم، بهرقی شهیتانیکی کویره وه دلم له ههموو دونیا توراو، بهتهنها یهک کلاورژنه له شپوهی په نجه ریه کی شوو شه بهند و ته لبه ندرکو و ترووسکاییه کی شهرمن و مردووی له گهل هات و هاواری منالانی کولانی بۆ ده هینام، شه ریشه قی بی برانه و دیان له کاسه ی سهرما ده زرن گایه وه، له شوو شه ته لخ و نه ستووره که یان ددها و دهنگیان ددهام که تا که ی له و ژیرزه مینه خوم بهند کردووه و ناچمه ده ری، نهوان نه یان ده زانی که من له و ژیرزه مینه دا زیندانی کراوم له گوناھی نه وه ی که له زوری وانه کانم که و تروم، نه به که لکی شوانکاری بی هاتم و نه به که لکی مه کته ب، چ بی خه ون و خه یال و ته نیا مامه وه، به من چی گه مه ی بردنه وه و دپوانی مندالانی کولان که من خوم شوانیکی مایه پوچ و قوتاییه کی دپراو بم، نهوان منیان نه دده ی که به دهم راژهنندی لانکی نه وه ههموو خوشک و برایانه م شان و شه پیلکم به ربوته وه، چ سزایه کی نه به دی بوو که سال نه ده سوو رایه وه و واقه ی کویره یه کی تازه که له دامینی دایکمه وه ده که وته ناو چنگی مامان منی له خه و را ده چله کاند... نهوان منیان نه دده ی که هون هون ده گریام، هه میشه له قاوو قریشکه ی نه و بیژموتانه بوو که هه ر دده ت و ت سینه ی من گویره پانی گه مه کانی نه وانه، ههموو دونیا بی ناگابوو له دهردی من، دلم لای نه و توپه بوو که نهوان به رشه قیان ددها، وام هه ست ده کرد نه و توپه دلنی منه و ههرچی کوری گه ره ک هه یه شه ق شه قینی بی دهکا، من غه مگینترین مندالی کولانه خولا وییه کانی نه م دونیا یه بووم، له مه کته ب ساقیت و رسوا، دوور له سه رچلییه کانی بزنه شیت و سه ر خه رندی پر له نه فسوون، دوور له خه نینی شیرین، هه ر شه ویک و برینیکی تازم له له شی بزنه که م ده دوزیه وه، گه ری له هه ردوو گوئییه کانییه وه په ربیوه هه ردوو لا ملی، برینی بی قه قماغه تا سه ر ده مار و گوشته سوور باوه که ی رویشته بوو، تیسکی هه لوه ربوو، دده ت و ت به نوو که چه قویه ک هه لیان کولیه، خوم بی نه گیرا و به یانییه کی تاریک و روون که سیامه ند هات، به دهم پر مه پر مه وه، میگهل له ته ویله که دهریتی و رای دا؛

دده ت و ت گورنه ته لیم له به رده م قه لافه تی نه ودا... به قه هری شوانیکی دپراو وه که رانه مه ره که ی گورگ لیتی دابی... پیتم و ت:

«سیامه ند... گونا هت ده گاتی... بۆ و له بزنه شیت ده که ی؟»

گورگانه پیته کی و هه ردوو که لبه ی زهردی له ژیر لچیییه وه ده که وه تن... له و به ره به یانییه دا هه ر له فریشته و شهیتان ده چووین... به فیزی شوانیکه وه که هه ر هه موو خیله که مان شانازی پیته بکه ن پیتم و ت:

«جوان قسه بکه... سیامه ند کییه؟ بلتی: کاکه سیامه ند... خوم من له تو نه بوویه... پاشان نه و هتا خوت ده لیتی - بزنه شیت - گه ر تو شوانیکی شیتوویت بوویت و شیتی بزنی شیت و ته که ی هاریت... نه وه من وه ک شوانیکی عاقل که ده بی نانی خوم حه لال بکه م... ناچارم چی بزنی شیت هه یه عاقلی بکه م هه تا گه ر به کوشتنیشی بی».

زه حمه ت بوو بۆ منیکی که لله پووت له و حه لال و هه رامه تی بگه م، ئیدی هه ر نه وه نده ی و ت و رووی له من وه رگپرا و به به رچاومه وه که بزنه شیت ته مای بوو له من نزیک بیسته وه، نه م دلره قانه گوچانیکی خیانندی و ره وان دییه وه، رای دایه وه ناو میگهل و پشتی له من کرد، وه ک کوری خاوه ن مه ر و بزنه کانیش هیه چ ریژیکی بۆ دانه نام... ته و او... من زانیم تازه مه حاله که س گویم لی بگری...

وه ها سووک و دلشکاو و سه رکز ببووم که وام لی بی مایه ی بی رابواردنی ماموستا عوسمان و هاو پوله کانم و لاقریتی سیامه ند و سه رزه نشته کانی دایکم و گوچانه کانی باوکم بم، هه میشه وه ختی پشووی نیوان وانه کان له وه غه مگینتر و دلشکاوتر بووم به دهم بای غاره وه راوه دووی شیرین بنیم، به زور په لی ده گرتم و نه ده جوولام، دده ت و ت به ته خته که وه نووساوم، به دهم خه یاله وه ده فته ره کانم پر کردبوون له وینه ی بزنه شیت: نه و کاته ی له راسته ری لاده دا، چله گیایه کی زور سه وز و حه رام ده خوا، ده چپته سه ر دوندیک، له کانیا ویکدا ناو ده خواته وه، زه نگوله یه کی له مله و بوته پیشه نگی هه ر هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه و بگره

سیامەند-یش لە دواپەوه دەروات، وینەبەکی زۆر ناشیرینی خۆم کە کەیفخۆش دیارم و لە ئاوێکدا بزنەکم دەشۆم، لە وینەبەکی دیکەدا بێ ئاگا لە خۆم بزنەکم هەڵدێراوه و بەسەر درەختیکی لاپاڵی خەرنەندەکەدا گیرساوێتەوه، هەر ئەو ترس و خۆشەویستییه زۆره بوو وای لێ کردم بەهەر بیانوویەک بێ زەلیل و ملکەچانە، لە سەفەرێکی باوکم بۆ ئەودو سنوور، تەکا لە سیامەند بکەم بۆ یەک دوو جار لەگەڵ خۆی مەب... وام دەرخواست کە بەهەر و هەندێ گژوگیا بۆ دایکم و نەنێ کۆدەکەمەوه، وەها پارامەوه کە بێ ئاگا لە خۆم دڵم پر بوو... دامە پرمە ی گریان، کە منی بینی دەگرم سینە ی پر لە هەوا و فیز، وەک شوانیکی بێ باک و سەرکەوتوو کە هەرگیز وەک من خۆی سووک و پسوا ناکا... پیتی وتم:

«خەراپ ناکە... دەتەم... بزنە شیتەکەشت بێنە چۆن کردوو مە بزنە مشک... بێنە و فێرە... بزانە شوانی چۆنە پۆلە نەبا مەکتەبەکەت بێ تەواو نەکرێ...»

لەوه بێ دەستەلاتر بووم لێی هەلگەڕیمەوه، لەوه پسوا و تەنیاتر بووم... دەنا هەقی وابوو شەقیەک لە بن گونی هەڵبەدم و قۆری بکەم... نەدەکرا... قسە ڕەقەکانی لە دڵی دەدام... بەس من خۆم بەوه سەرمەست کرد کە ئیدی بۆ چەند جارێکی دیکە بەیەکەوه لەگەڵ بزنەکم، لەنیو ئەو شاخ و داخاڤە ڕاوەدووی یەکدی دەنێن.

خودا هاوار چ ڕیکەوتیکی ناشیرین و... چ مردنێک بوو... پاش نیوەڕۆیک کە لە مەکتەب هاتەوه، بەپەله و بەپیتو دوو پارووم گلاند، بەدزییەوه قوچاندم... دەمزانی سیامەند لە کام مێرگ مێگەلەکە ی مۆل داوه، وەک بزنە شیت بەسەر درک و دالدا... بەسەر بەرد و تەلان و کەرته شاخدا غارم دەدا؛ شادومان بەوهی تۆزێکی دیکە و دوا ی ئەو هەموو پۆژانە ی لێک داپران من و ئەو حەیانە زۆر جوانە بەیەکدی شاد دەبینەوه، گژوگیا دەچنمەوه و بەکوێراییی چاوی سیامەند دەسک دەسک دەپنابخمە دەمییهوه، بەئای -کانییە دەرمان- برینەکانی بۆ پاک دەکەمەوه،

دیسانەوه دەکەومەوه دوا ی بەو ئومێدە ی لەناو ئەو شاخ و داخ و داروودەوێندا وێڵم بکات و هەرگیزاو هەرگیز نەکەومەوه سەر پیتی مالهوه و چیدیەکە باوکم نەبینمەوه، وێڵ بێم و نەگەڕیمەوه مەکتەب... و مامۆستا عوسمان نەبینمەوه...

هیشتا زۆرم مابوو بگەمە لای مێگەلەکە، کەچی لە دوورەوه وەک شوانیکی لێزان هەر بەبۆن زانیم لە کام مێرگدا سیامەند مێگەلەکە دەلهوێنێ، سەرەتای بەهاربوو، قاچ و قولم لە گژوگیای تەر و گەشاوهی ژێر بارانی شەوی پێشوو تر وەردا، ناو هەردوو لەپی گەرمم پێ تەر دەکرد، دەموچاوم لە لق و پۆیی ژێرکەوتووی گەلا و چرۆکان هەڵدەسوویی و شاگەشکە دەبووم، سەرم هەڵدەبێ و شینایی ئاسمان دەپژایه هەردوو چاومەوه و هەتاو دەیشوێم، دەت وت مەلی تازە ئازادکراوی نیو قەفەزێکم و... هیدی هیدی و گران بالەفەرم پێ کەوتوو و دەمخواست پر بەسییه کانم هەوا ی پاک هەلەمژم، دەستم لە بەردەکان دەدا و خەنی دەبووم، وەک بزنەکە خۆم لەو خاک و خۆل و گیاوگۆلە وەردهدا، بەدەم سەرمەقولاتەوه قاقام دەنیو خەرنەندی دەم کراوهدا دەنگی دەدایهوه، بەتەلانیکیدا تێر سەرکەوتم و روانیم وا لە خوارەوه مەر و بزنەکان سەریان دەنیو سەوزاییه کە ی بەردەمیاندا نوقم و بزر کردوو، هەر دەت وت کۆمەلێک حەیان ی بێ سەرن و لەویدا ڕواون، بزنە شیت نەبێ، تەنیا و تۆراو لە بەهار و گیاوگۆل، سەركز و ڕەنجاو لە هەتاو خۆی دابوو ژێر دەوێنیک، پشستی لە مێگەل و ڕوو لە تەلان کە منی غل دەکردهوه، بەلام ترسنۆک و زەندەقچوو لە گۆچانی سیامەند، نەدەجوولا، سەیر بوو بەلامەوه... لەو بەهەر تەر و سەوزەدا بزنە شیت ئەوێندە غەمگین و ئەوێندەش لەڕولاواز بێ، دەت وت گوێی لە هەناسەم بووه، لە مشەمشێ پاش غارغارینم، هەردوو گوێیهکانی قولاغ کردن، من دەمزانی کە چەندە حەز لە بازبازین و بازرقە ی شیتانە دەکا و هەستم دەکرد دوند و بەردەلان و ڕەوێزەکان بانگی دەکەن و ئەم غیرەت ناکا یەک بست لە رانەکە دوور

بکه ویتته وه، ږیک سهیری ئه و شوینه ی دهکرد که من لیتی ده رکه وتم، بی ناگا له خوی یان له تاو بیتزارییه کی پاش دیلکردنیکی دریشخایه، یاخود له تاو برینه کانی لهش و جی گۆچانه کانی سیامه ند تیتی ته قاند و سهره تا که وته نهرمه غار، ئیدی من له خوشیانا باخهرم دههاتی و گه شکم دهگرت: پاشان بی باک له غه زه ب و دلرهقی سیامه ند وهک ئه وهی بانگم بکات، به یادی جاران بکه ومه دوا، له وه دهچوو غاردان و ږی ږوینی له بیر چوو بیتته وه، یان وهک کارژوله یه کی تازه له دایکبوو دهکوت و په تی دهبرد و هه لده ستایه وه، گیتروگیتر له تری ده دا... ههر دت وت به شهرمی هه زار بزنی سهرشکاو و ملکه چه وه شهرم له بازرقه و غارغارینی خوی دهکا، من بی سلاوکردن له سیامه ند که و قه دوا، ئه ویش سهرسام و ئه بله ق له ههر دوو کمان راده ما و به گۆچان له داروبه ردی ده دا و دت وت سهرگره می قاشوانییه، به رد بهر بهر دهکوت و گهر ته ږی سه وزه گیاکان نه بوایه، له وه دابوو پریشکی ناگر داروده ونه کان بسووتیتی، له داخانا به گۆچان له لمووزی چوار پینج بزنی دا که بی گونا هانه دهله وه ږان، دیسانه وه کویره ږییه ک ههر دوو کمانی کرد به ږیوار... من به ئه نقه ست گران غارم ده دا... دلّم نه ده هات پیشی بکه وم، دوا جار ویستم بیگرم و له باوه شیتی بگرم و بوئی بکه م، له غار نه دهکوت... ده نیو کوّمه لّی گاشه به رد و داروده ون و په وه زدا لیم بزر بوو، منیش وه کو بزنه که گیتروگیتر له په ږوو دهکوت و هه لده ستامه وه، له هه ستانه وه یه کدا دۆزیمه وه، گه یشتبووه سهر هه لده مووتیک که به سهر هه لده ږیکدا ده ږوانی... به ده دوانزه هه نگا و دهچوه سهر خهره ندی هه زار به هه زار، به دوو پیی دزیک و زور به ئاسپایی لیتی نریک ده بوومه وه، زانیم زور زه حمه ته بگه مه ئه و شوینه زور عاسییه و بیه ینمه وه، له سهر ئه و دونه زور ږکه دا نه ږتی هاتنه وهی هه بوو... نه ږتی ده رچوون، به ترسه وه لیکدی راماین، من له ترسانا هاواری سیامه ند م کرد که فریامان بکه وئ، ئه م له پشت داروده ونه کانه وه وتی:

«لیتی گه ږی نه جلی هاتوه!».

خودا هاوار... به بهرچاومه وه وهک که سیک بیه وئ خوی بکوژی و خوشه ویستترین که س بکات به شایه ت؛ بزنه شیت به ده وری خویدا خولی ده خوارد و ده یقاراند، من به چنگه کړی هه ولّم ده دا لیتی نریک بسمه وه، ده ترسام تا من ده گه مه لای خوی هه لّدا، یان هه لّدیږی و هه ږوون به هه ږوون بی، وهک ئه وهی تۆله له من و سیامه ند و باوکم و هه موو دونیا بکاته وه، من ده شمزانی جگه له من که س به مردنی بزنه شیت مات و مه لوول نایی، هه قی بوو خوی بکوژی له داخی سیامه ند که دوا جار توانی ملی پی که چ بکا، تۆله له باوکم که سالی دوو جارن کیږدی ده خسته سهر ملی به بیانووی ئه وهی بیکا به قوریانی، تۆله له من که به ږیچ ئه وند ده فره موّشم کردوه، وهک دوو عاشقی ناو میّد چاومان له یه کدی ږیپوو، من ههر هه موو ئازای جه سته م وهک بینی ئاو ده له رزی، بزنه شیت غه مگین... به لام ئه مجاره یان ږی فیز و هه و له من و داروبه رد و ئاسمانی ده ږوانی... ده یو بست پیّم بلّی که ئه م ههر بزنه شیتته که ی جارانه و له هه لّبه ز و دابه زین و بیّعاری ناکه وئ، ههر عاشقه ته لان و دوند و هه لّمه ووت و شوینی زور عاسییه، هه روهک بلّی به یادی هات بیتته وه که ږوژانیک له گه لّ مندا ئازاد و ئازا بووه و هه رگیز به و ملکه چکردنه ږازی نیسه، به بهرچاوی منه وه چه ند جاریک به ده وری خویدا خولایه وه، وهک ئه وهی گۆچانی به زه ږی سیامه ندی به رکه وتبی و گیترو که لله کاس ههر ده خولایه وه، دوا نیگای چاوه زه رده کانی شپزه ی کردم، له سهر ئه ژنو بووم که هه ستامه وه سهر پی و ږیک ږووه هه لّمه موته که بازیکم دا... فریا نه که وتم... خوی هه لّدا... وهک ههر عاشقیکی ناو میّد و توراو له یار و له دونیا خوی هه لّدا... خودا هاوار من چیم دی... به بهرچاومه وه بهر که رته شاخه کان دهکوت و پارچه پارچه ده بوو... ږووه قوولایی خه رهنده که سهرانگری ده بوو... که به گورمه وه بهر که رته شاخه کان دهکوت گاشه به ردی زه لام زه لامی له گه لّ خوی راده مالی و ههر دت وت کیوئیک ده ږمی و سه ده ها ږه وه ز له بن و بوئکه وه هه لّته کیون، لاشه ی بهر دره خته کانی قه دپال

دەكەوت و لەگەڵ خۆیدا خەردەندەكەى پى دەكرد لە شكانى لقەكان و... ھاوار و قارىنى بى ئامان؛ ھەر دەت وت ھەزار بىز بەيەكەو ھەلدەيران، ھاوارى بەر لە مردنى دەگەيشتە عەرشى فەلەك و پى بەخەردەندەكە دەنگى دەدايەو، مەرى بىزەكانى دىكە لە ھەو دەكەوتن و بەترسى قوولتى بەر لە سەرپرەنەو، بۆ پاش و پيش، رەتيان دەبردو و تىك دەقژقان، بەردەكان لە رەو زەكان دەبوونەو و بەر يەكدى دەكەوتن، لە ترسى ئەو دارمانە پۆلە مەل لە كۆنە شاخەكانەو رەو دەتاسمانى سەر خەردەند ھەلدەفەين و بەريەكدى دەكەوتن، ھەموو شتەك لە بەر دیدەى مندا ئاراستەى خۆى ون كرديو، من دەزمانى بەدەم ھەلدەيرانەو مەيشكى جوانى دەپژى، ناو ھەناوى بەسەر درەختەكانەو جى دەمەينى و رىخۆلەكانى دەرژ و لوول لە لقەكانەو دەئالين، چاوەكانى كۆر دەبن و ددانەكانى ھەلدەوەرین، تىسكى بەسەر پىنجەكانەو جى دەمەينى، تا لە چاوانم ون بوو دە جارار بىنیم بەر كەرتە شاخەكان دەكەوت و بەدەم رتوھە لقە درەختەكان لەژىر گرانايى لەشى خۆبناويدا دەشكان و لىرە و لەوئ بۆشايى خەردەندى دەپرى... تا ھەنووكەش قارەقارى خۆبناوى بىزە شىت ھەر لە گوتىمدايە... خۆ ھەلدەندەكەى... كپ بوونەو و خامۆشى دواى مەرگى بىزەكە و ھارەى دارمانى گاشەبەردەكان و جىگىرەبونى دوا بەردى گەرم و ساردبونەو لەناو چەمى قوولايى خەردەندەكە، سەدەھا شەو بەدەم زىبەكەو... بەدەم ھەنسك و گریانەو لە خەو ھەلدەستام و لە خەوندا بىزەكەم دەدى كە چۆن دەستم دەگرى و دەمباتە سەر لاشەى ئەنجن ئەنجن بووى خۆى... پىم دەلتى:

«گەر منت خۆش دەوى با بەيەكەو بىرین!»

لەو خەونانەدا ھەر ھەموو ئازار و دەردى خۆى بۆ گىرەمەو، ھەرچىيەكى كە بەدەست سىامەندەو چەشتووئەتى، من ترسنۆك بووم... ترسنۆك... چونكە بەو رازى بووم بچمەو سەر تەختە ساردەكانى مەكتەب، قايل بووم داىكم لانكى خوشك و براكانى خۆم پى رابژەنى و نقە نەكەم، باوكم تف لە نىچەوانم بكات و نەھىلتى بىسەمەو، چۆن لە ھەموو وانەكان

كەوتووم و ھەرگىز نابم بەپىاو، ھەموو دەيان وت: ئۆخەى لە بىزە شىت قورتارمان بوو... من دەگرىام و بى غىرەتەنە فزەم نەدەكرد، بىزە شىت سەلماندى لە من ئازاترە؛ ئەو كاتەى لە گۆچانەكانى سىامەند ھەلگەرايەو، من... منى چكۆلە و بنەپىاو ھەردوو ناولەپم بۆ ھەيزەرانەكانى مامۆستا عوسمان دەكردەو، لەبەر چاوى قوتابىيەكان گوتى رادەكيشام و پىتى دەوتم:

«تا زەنگ لى دەدا روو لە دیوار بكە و لاى تەنەكەى زىلەكە لەسەر يەك قاج بوەستە، قاچەكەى دىكەت بەر زەوى بكەوى ھەيزەرانىك دەخۆى!»

بەدزىيەو، كۆلۆ و بى دەستەلات، لەلاى شىرىن بۆ بىزەكەم دەگرىام و ئەویش لەگەلما دەگرا... پىم دەوت:

«شىرىن... بىزەكەم لە من ئازاتر بوو!»

شىرىن، داىكانە ھەردوو دەستى دەگرتم و دلى دەدامەو:

«نابى فەرھاد... نابى خۆت بكۆزى... نابى... خۆ تۆ بىزە نیت... تۆ داىك و باوك و نەنكە ھەيە... خوشك و براى زۆر... گەر شتەكت لى بى من قسە لەگەل كى بكەم... ھا... من ھاوئى كچىشم نىيە؟»

دەمويست وەك عاشقە دۆراوہەكانى ناو ھەكايەتەكان خۆم بكۆژم، بەلام من شوانىكى دۆراو و قوتابىيەكى تەمبەل و عاشقە چكۆلەيەكى كەرولال و ھىچ و پوچ بووم، خودا ھاوار چەندىن شەو لە باوہشى نەكەمدا ھۆن ھۆن دەگرىام سىامەندىش بۆ دەغەزارکردنى من بەباوكمى دەوت:

«مامەگيان خەمى پى مەخۆ... ئەجەلى ھاتبوو... ئىدى دەروازەى خىر و بەرەكەتقان لى دەكرتەو».

باوكم بى باكانە دەى وت:

«قوربانى خۆمان بى... ھەر خۆم بەتەما بووم سەرى بېرم... چاوى سوور بېرم».

ھەكايەتەكانى نەنكەم و دلدانەوہەكانى شىرىن دادى نەدام، تەواو... بەتەواوى دلم لە مەكتەب تۆرا، بۆ جارىكى تر لە «كۆى كۆشى سالانە»

له هەر هه‌موو وانەکان کەوتبوومه‌وه، کە سیامه‌ند پیتی زانی زۆری لی پارامه‌وه، بێ هووده‌بوو... پیتی وتم:

«بۆ هاته‌که‌ت بۆ لای بزنه‌ شیت‌که‌ت لی‌مان شارده‌وه... بۆ مه‌که‌ته‌به‌که‌ت عه‌به‌ درۆی له‌ گه‌ل بکه‌ین...».

سیامه‌ند رقی دونه‌ی له‌ من بوو، هه‌زی ده‌کرد له‌ به‌رچاوی ئەو ورد وردم بکه‌ن، بزنه‌که‌می کوشه‌ت، ده‌یوست منیش بکوژی، دوا‌جار پیتی وت و باوکه‌ش فه‌لاقه‌ی کردم و پاشان به‌دار هه‌نجیره‌که‌وه هه‌لیواسیم، هه‌ردوو ده‌ستی پیتی به‌رز کردمه‌وه، گوریستیکی هه‌ینا و به‌چوار پینج قه‌د ئالاندیه‌ قه‌دمه‌وه، رێک له‌ بن باله‌کانه‌وه و شه‌ته‌کی دا و گرتیه‌کی توندی له‌سه‌ر سینه‌م کرد به‌نیشانه‌، دایکم به‌دیارمه‌وه ده‌گریا و باوکه‌ لیتی ده‌خورییه‌وه، خوشک و براکانیشم لشمه‌ لشم چلمیان ده‌سپری و له‌ دووره‌وه و له‌بن هه‌یوانه‌که‌وه، زاره‌ت‌ه‌ک و هه‌تره‌ش چوو، ده‌گریان و له‌ هه‌ل‌واسینه‌که‌ی من راده‌مان، نه‌نکم له‌ خوا ده‌پارایه‌وه که هه‌یچم لی نه‌یه‌ت، پوره‌ زوله‌یخاشم له‌ پشت په‌نجیره‌که‌وه بروای به‌چاوانی خۆی نه‌ده‌کرد، به‌لقیکی ئه‌ستوره‌وه هه‌لیواسیم و ته‌نه‌که‌یه‌کی خسته‌ ژێر پیت، به‌ئاسته‌م قاچه‌کانم به‌ری ده‌که‌وتن و ده‌یوست خۆم راگیر بکه‌م، گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانی ده‌بریم، مه‌له‌کان شه‌رمیان له‌ من نه‌ده‌کرد و ایان ده‌زانی من داهۆلم... له‌سه‌ر هه‌نجیره‌که‌ ده‌نیشتنه‌وه، گه‌لاکان بێ باک له‌ ئازاری من ده‌شانه‌وه، کتوپر باوکه‌ له‌قه‌یه‌کی له‌ ته‌نه‌که‌که‌ی ژێر هه‌ردوو پیت دا، هه‌ردوو لاقم به‌حه‌واوه راده‌وه‌شاند، گوریسی به‌ستراو به‌بن هه‌ردوو بالمه‌وه پتر هه‌ل‌ده‌کشا و ده‌یتۆقاند، به‌جۆلانه‌ که‌وتبووم، باوکه‌ به‌دیارمه‌وه وه‌ستا، ده‌ترسام بوه‌ستی تا گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانم ده‌برتی، به‌زۆر هه‌ناسه‌م ده‌دا، گوریسه‌که‌ له‌سه‌ر هه‌ردوو مه‌مکم شه‌ته‌ک درابوو، له‌وه ده‌چوو هه‌ردوو گۆی مه‌مکم زامار بووبن، نه‌مه‌ده‌وترا هه‌ردوو ده‌سته‌کانم له‌ لاشه‌م جودا بکه‌مه‌وه؛ نه‌با له‌شی گرانم هه‌ردوو شه‌پیلکه‌کانی شانم ده‌ربیتی، تا بێزار بوو وه‌ستا و پاشان هه‌ره‌شه‌ی له‌ هه‌مووان کرد... یه‌که‌ یه‌که‌ سه‌یری کردن و وتی:

«کتی له‌ داره‌که‌ی بکاته‌وه... هه‌ل‌یده‌واسم!».

هه‌تا ده‌هات چاوه‌کانم ده‌رده‌پۆقین و شه‌ته‌کان لی‌ل و وی‌ل ده‌بوون، هه‌ر که‌ له‌ ده‌رگای هه‌وشه‌ی چوو ده‌ری دایکم و نه‌نکم و خوشک و برا و پوره‌کانم، به‌ده‌م هاوار و وه‌پرو... وه‌پرو هه‌مارۆیان دام، هه‌ر زوو ته‌نه‌که‌که‌یان خسته‌وه ژێر پیت، کردیان به‌غه‌لبه‌غه‌لب و که‌س نه‌یده‌وترا چاو له‌ هه‌ره‌شه‌که‌ی باوکم دا‌بخا و گرتیه‌ندی گوریسه‌که‌ی سه‌ر سینه‌م بکاته‌وه، تیک ده‌ئالان و ده‌ستیان به‌یه‌کدا ده‌دا، قاووکی‌ی پتر ترسی ئەوان ده‌رودراسی نزیکه‌کانی ر‌ژانده‌ ناو هه‌وشه‌که‌، دوا‌جار نه‌نکم پیتی شه‌رم بوو له‌به‌رچاوی ئەو هه‌شاماته‌ دۆش دا‌میتنی، به‌کوپه‌ گه‌نجه‌کانی وت که‌ گرتی سه‌ر سینه‌م بکه‌نه‌وه... به‌توره‌یه‌یه‌وه وتی:

«با له‌ جیاتی تو باوکت من هه‌لبواسی!»

به‌دیار کردنه‌وه‌ی گرتی کوپه‌کانی گوریسه‌که‌ هه‌ر هه‌مووان له‌ خه‌مم دا‌بوون و گویم له‌ گریانی به‌کۆلی کچ و ژنه‌کان بوو، من له‌ ده‌له‌وه‌ قیزم له‌ خۆم ده‌پۆه‌ چونکه‌ وه‌ک بزنه‌که‌م ئازا نه‌بووم، ئەو هه‌موو ملکه‌چیه‌ی و خۆم نه‌ده‌کوشه‌ت، کتی بوو نه‌یده‌هه‌شت بچمه‌ سه‌ر خه‌ره‌نده‌که‌ و بکه‌ومه‌ دوای رۆحی شیتانه‌ی بزنه‌که‌م؟ شیرین بوو؟ نه‌نکم؟ دایکه‌؟ ترسی خۆم یان هه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نی؟ کتی بوو؟ شه‌وه‌های شه‌و خه‌ونم ده‌دی که‌ کتومت وه‌کو بزنه‌که‌م رووه‌و قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌ هه‌ل‌دیراوم، به‌ده‌م ئازاری سه‌رمه‌وه‌ که‌ به‌ر تاشه‌به‌رده‌کان ده‌که‌وت و پتر به‌خه‌ره‌نده‌که‌ ده‌مقریشکاند، ده‌مدی چۆن ر‌یخۆله‌کانم له‌ لقی دره‌خته‌ ر‌واوه‌کانی قه‌دپاله‌ زۆر رک و لی‌ژی خه‌ره‌نده‌که‌ گیر ده‌بوون و جی ده‌مان، خۆم ده‌بینی به‌ر‌یخۆله‌ی خۆمه‌وه‌ به‌دره‌ختیکدا شوپر بوومه‌ته‌وه‌ و له‌ هاژه‌هاژی چه‌می ناو خه‌ره‌نده‌که‌م ده‌روانی که‌ دوای پ‌چرانی ر‌یخۆله‌م سوپ ده‌مزانی رووه‌و ئەو خه‌ره‌نده‌ هه‌زار به‌هه‌زاره‌ سه‌رانگرتی ده‌بم و له‌و چه‌مه‌ شیت‌ه‌دا ده‌خنکیم... له‌ ترسانا، دیسانه‌وه، له‌ هاوار و قیژه‌ی خۆم وه‌ئاگام ده‌هاتم، دایکم به‌ده‌م بیسمیلا و قول ئه‌عوزو... و ئایه‌ته‌ل کورسییه‌وه‌ شایه‌تانی ده‌هانی و ده‌یگرته‌ باوه‌ش،

نه نكم كه هه رگيز نه ده نووست به هه له داوان كوت و كوێرانه ساتمه ی له شته كانی ناو ژووره كه ده كرد و ده هات به هانامه وه، به نوره له ئامیزیان ده گرت، من له باوهشی ههردووکیاندا هه لده له رزیم و جارتیکی دیکه له باوهشی نه نئ و دایكه دا له ترسی خۆم ده بوورامه وه و خهونیکی ترسناکتر و هاواریک و راچله كان و لیوه له رزه و... ئیدی ژیا نی من دوا ی بز نه شی ت ببو به مۆته كه به ك كه هه رگیز لیبی وه ئاگا نه ده هاتم، ئیدی به رده و ام دایکم و نه نكم له نیوان خۆیاندا ده یان خه واندم، خودایه من چهنده به ده به خت بووم... چهنده رۆژیک دواتر بئ ئاگا له خۆم... بئ ئاگا له وهی كه رووی دا و نه خوشی خستم و ئیدی هه رگیزاو هه رگیز لیبی راست نه بوومه وه... وهك هه ر به یانییه کی شووم له ژینی مندا... شیرین ده یزانی چهنده په ریشان و غه مگینم، زووتر و... بهر له هه موو قوتابییه كان هاتبوو دلئ من بداته وه، ئه و به یانییه بئ ئاگا له خۆم ئه وهنده بۆ بز نه شی ت گریام له باوهشی شیریندا ئاگام له خۆم برا، ئه ویش هی دی هی دی به ده سته سه ر گولداره کی فرمیسکی منی ده سه ری، له من به سته زمانتر و بئ ده سته لاتتر ته پلئ سه رمی ماچ ده كرد و... دوو باره و ده باره ی ده كرده وه:

«ده مه گری... ده به س بگری... ده مه گری... نه گه ر كوره كان بئین گالته ت بئ ده كن... ده عییه...!»

ههردوو دهستی منی خستبووه ناو دهسته خه پنه كانی، جگه له شیرین كه سم ده ست نه ده كه وت پر به دلئ خۆم بۆ بز نه كه م كولئ دلئ پر م هه لپه ژیم، شیرین زۆر له وه وردیله و چكۆله تر بوو وهك دایکم یان نه نكم له باوهشیم بگری... وه لئ ده سته نه رمه كانی، سه ری په نجه كانی، ژیر نینۆكه كه میك درێژ و چلكنه كانی، په نگی په ریوی له داخی خه می من، هه ناسه ی نارێکی، قسه پچه ر پچه ركانی، بۆن و به رامه ی سینه ی زۆر ساوای، قژی په خشی به سه ر روومدا، ههردوو كولمی ده ری په ری كه هه تاو گه سته بوونی و ته و اوێك شه مزابوون، چاوه ته ر و رۆشنه كانی، لیوه له رزه ی... هه ر هه مووی بۆ من دونه یاهه ك بوون له سۆز و میهر و جوانی... گه لێك له هی

دایکم و نه نكم و هه موو دونه ی زیاتر، له و به یانییه دا و له پاش تبه په ریوونی چهنده رۆژیکیش له مه رگی بز نه شی ت من هه ر هه موو ترسیکم بیه ر چوو بووه و سه رم له سه ر رانی بوو... نه خوشانه مت ببووم، له دوو مه لی غه مگین و ته ره و بال شكاو ده چووین، له دوو مندالئ ده ركراو له دونه ی، له دوو كه رویشکی ترسۆك... بئ ئاگا له خۆمان، كتوپر، مامۆستا عوسمان و ده رگاوانی به ریوه بهر پۆله كه یان به هات و هاوار داگیر كرد، به یه كه وه هیده مه گرتی بووین و راچله كن، مامۆستا عوسمان به م دیه نه ی من و شیرین شی ت و هار بوو... مه چه کی راسته می گرت و وه ها به رزی كرده وه كه ههردوو پیم به حه واوه جۆلانه یان ده كرد، هه ر به شق تا ژووری به ریوه بهر بردمی و... بئ ئاگا له خۆم شه قیکی بهر گونم كه وت... وه ها به زه بر بوو كووری كرده وه، قیامه تم به چاوی خۆم بینی، ئه و رایده كیشام و من گه لاوگه ل به دوایدا ده خشیم... ده ت وت كه چه جلیك به ده سته ییه وه، هه ر له ویدا ده رگاکی له سه ر داخستم و به شه پازلله و پیله قه وړوكاسی كردم... نه خوشی خستم، خودایه... له وه ناخۆشتر چییه له باوهشی شیرین ده رت به یتن و بكه ویته ژیر چنگی درنده نه ی مامۆستا عوسمان... به ده م لیدانه وه ده ی وت:

«سه گی سه گباب... هه ر ده تكوژم...!»

من نه مده زانی چۆن و بۆچی به و به یانییه زووه پهیدا بوو... ده رگاوانی به ریوه به ریش له وه به سته زمانتر بوو گومانی لئ بكه م، زه حمه ت بوو بز انم دوا ی من شیرین چی به سه ر دئ... چی لئ ده كه ن؟ نه مده زانی... ده ترسام په نجه كانی له ژیر حه یزه راندا دا رزین، له و ژووره داخراوه دا سه د تفی لئ كردم، ده مویست تفه كان بسر په وه... كه چی نه یده هیشته، پر به ژووره كه هاواری ده كرد:

«بئ ئه ده ب... تفی من به پیس ده زانی... به شه رفم له م مه كته به ده رت ده كه م... به ئیامان له ناو ده سته خانه كه حه پست ده كه م... كه ر كوری كه ر... به م به یانییه زووه كه س هاتوه بۆ مه كته ب؟ به شه رفم هه ر ده غه ری ئه ده به كه ت

لې دەستىنمەۋە... ھەي بىن شەرفا!.

بەبۇكس لەناو دەمى دەدا و بەو تامى سوئىرىيەى سەر زمانم زانېم دەم
پېر بوو لە خوئېن، لەو بەيانىيە زوودا جگە لە خودا كەس نەبوو فېرام
بەكەوئ، دەرگاوان ھەردو دەستى خستبوو ناو گەلئى و لە دوورەو و لە
ترسى ئەم لىدان و کوتانە ھەلدەلەرزى، نەبا زەبىركى دىكە بەر گونم
بەكەوئ و لە ترسانا ھەردو پانم بەيەكەو نووساندبوو، بەلەقە دەيكىشا
بەسەر ئەژنۆكانمدا، بەدو پەنجەى گەورۆنە و شاھەقمانە تووكى پشت گوئى
راستەمى دەردينا، كتوپر دلم داخوريا، لەو دەچو شىرېن لەودىو
دەرگاگەو بىن و جورئەتى ئەوئى كەردىن بەدوامدا ھاتبى، گوئىم لە قرخە
قرخى سىنەى بوو كە بەدەم گریانەو دەخكا، ھاواری لە دەرگاوانەكە كرد:

«ئا بېرۆ... ئەو دەلەقۇرى عەييارە لىرە نەمىتى و بىبەو مالى باوكە
گەوادەكەى!».

ئەو جىئەو پۇحى ساوامى دەرھىنا، ھەلاھەلای كردم... نازانم بۆ
دوعاكانى نەنكم بېر كەوتەو: خوداى عاسمانان فېرام كەو... روورەشى
دونىا و قىامەتم... سەگى بەر قاپى چاك و پىرەكانتم... خودايە وەك تاژى
دەلوورېنم... شەرمەزارم و رووم نايە سەر ھەلېرم و سەبرى ئاسمانت بەكەم...
لە گوناھەكانم خۆش بە... منم تاوانبار تا پۇژى مەحشەر... لە دلەو و
بەدزىيەو وەك گورگى برىندار دەملووراندا و لە خودا دەپارامەو و من و
شىرېن بەتەنیا بەجى نەھىلئى و رزگارمان كا، كتوپر بەرپۆبەر لەناو
دەرگاگە وەك دىوى ناو ھەكايەتەكان، دىوئىكى زەبەللا، پەيدا بوو،
رووناكى بەرەبەيانى لى گرتم و ژوورەكەى تارىكتەر كرد، ھىچم نەدەدى...
مامۇستا عوسمان بەدەم كەفكردى ھەردو لالئوى و چاو دەرپۆقىنەو
ھەكايەتى ئەو بەيانىيەى و ھا ناشىرېن و بىزەورانە بۆ بەرپۆبەر گىرايەو
كە ئىدى خۆم ھەزەم دەكرد بىمە دلۆپىك ئاو و خاك ھەللمى، ھەزەم دەكرد
ھەر لەو ژوورەدا بەكەم و بېرم... بەرپۆبەرېش بەدەم داكەندى چاكەتەكەى
و شلكردەوئى قەرەوئەكەى دەى وت:

«تو وازى لى بىنە... من چارى دەكەم...!».

ھەر بەتف سواغى دام، ھەر شوئىك لە لەشمدا شەپازللە و كۆلەمست
و لەقەى مامۇستا عوسمان-ى بەر نەكەوتبوو... بەرپۆبەر مېھرى نواند و...
تەواو نەخۆش و ماندووى كردم، چەندە ترسنۆك بووم، چەندە بى پۇج و
ھەوا... چەندە غىرەت سز... من فەرھاد-ئىكى دۇراو و بەزىو بووم، شىرېن-
م بەتەنیا جى ھىشت و نەموئرا لىيان بېرسم ئاخۆ بەم بەيانىيە زوو چى
لئى دەكەن... خودا ھاوار... وەك من جىئى مەھىلە و فېرئى كەو، من
زەندەقم چووبو باوكى وەك خۆشكە گەورەكەى بېكوژئى، روو و ناو
خەرنەكە ھەلئى دىرى و وەك بزنە شىت ھەپروون بەھەپروون بى، من
فەرھاد-ئىكى رسوا بووم، گرگن و لەرزەلىو، بەقەد بزنەكەم ئازا و مەرد
نەبووم... يەك جار بېرم و تەواو، من ھەموو رۆژىك دەمردم و لە ھەموو
شتىك بووم، لە قوتابخانە، لە بزنە شىت، لە شىرېن، لە ھەكايەتەكانى
نەنكم، لە ھەوای بۆنخۆشى شاخان... كەچى سەبر بوو... ھىشتا بەزۆر
دايكم و باوكم و نەنكم... شىرېن... دەيانووست من ھەر بژىم... ھەناسە
بدەم... پارو بگلىنم... بنووم... موتالا بەكەم و... لە وانەكانىش نەكەوم...

كە چاوانم كەدەو... لەژىر لىفەيەكى قورسدا خۆم دىتەو، نەنكم بەدەم
سەر لەرزىنەو بەسەرمدا دەگىرا و پەپۇئى تەرى دەخستە سەر نىچەوانم،
لەو دەچو قسەم بېر چووبىتەو، وىستم بېرسم: چى بوو نەنئى؟ بى
پرسىار پۆلەكەم، زىدە جەرگم... تۆزىك شۆرىام بۆ كردووى... دوو كەوچكى
لئى ھەلقورېنە... ھەر لەبەر خاترى پىرە نەنئى... گىرام... گىرام، لەو ساتەدا
كە چاوانم كەدەو ھەزەم دەكرد شىرېن و بزنەكەم لە ژوورەكە بوونايە... نەنكم
راپچەلەكاندم كە وتى: پۆلە شىرېنەكەم... بىخۆ... دەنا دەمرى... چەند پۆلە
زەوادىك نەچۆتە سەر زمانت، كتوپر دايكە ھات و بەخۆى و كۆتكە
شىرېكەو كە ھەللى لئى ھەلدەستا، دوايى زانېم كە من ھەر لەو
بەرەبەيانىيە شوومەدا و لە ژوورى بەرپۆبەرەكەدا بووراومەتەو... رەنگ
زەرد و پىرە لى براو، چاوانى غەرقم لە فرمىسك، وشك ھەللاتى لىوم،

داکەوتنی پێلۆوهکانم و تەوێلی گەرمم، تۆرانم لە ئاو و نان وای کردبوو زۆر بە ترس و شەرمەوێ پێز لە پاکشانم بگرن و... هەر هەموو دەست بەدووعاوێ دەپارێنەوێ نەرمم، لە هەموو ژیاغدا ئێوەیان تاکە جارێک بوو کە من بێ باک بم و ئێوان زەندەقچوو، جۆرە لەزەتییکی شەیتانانەم لەو دەرە دەبینی، سوپاس بۆ نەخۆشی و ترسی مەرگ... سوپاس بۆ فرمێسکەکانم و هەر چوارپەلی مردووم کە نەدەجوولان... سوپاس بۆ زریکە و هاوارم ئەو وەختە ی دیانویست لەسەر پشت خۆ وەرگیرێمە سەر تەنیش، دەمویست دلێرانە پێیان بڵێم: من تەواو... تەواو... پریارم داوێ ئیدی بمرم... بلاوێ لێ بکەن... کەستان دایک و باوک و نەنکی من نین... ئێوێ خوشک و برای باشی من نین... ئیدی تەواو من نایەمەوێ ناوتان، دەبێ بەحەسەرەت بن وەک کورپێکی برسی و گوێزێیە لەسەر خوانتان دابنیشمەوێ، زەرمەزلی و گەمە و شەپەشەق تەواو... سوێند بەمەرگی بزنە شیت نەچمەوێ ئەو پۆلە ساردە، سوێندی بەتۆرانی شیرین نەچمەوێ سەر ئەو تەختە پەقە ی بزمەرە هەلۆقێوەکانی شەرۆڵەکم دەدرێن، بابەس بێ بەزەبری شەق و حەیزەرەن ئایەتی درێژ و سروود لەبەرکردن... هەزار تف لە مامتاکیک و مامۆستا ناشیرینەکە ی، دەمویست مەرەج دابنیم و بڵێم: یان من یان مامۆستا عوسە... یان دەرم یان ئەو لەو قوتابخانەیە و ئاوی دەربکەن، گەر باوکی شیرین تەفێکی لە شیرین کردبێ... یان دایکی جێتۆکی پێ دابی... مامۆستا عوسمان یەک حەیزەرانی لێ دابی: بەلێن بێ و پەیمان کە لەم دەرە راست نەبەوێ، دەمویست بەهەموویان بڵێم: سوێندی بەمەرگی بزنە شیت نەبەوێ کور و براتان... نەبەوێ هاوێ و دراوسێتان... یان دەمکەنەوێ بەشوان یان لە شیر و ماستی بەیانیان دلم دەتۆزێم، یان باوکە دەبێ بەئینسان و بەباوک و چیدیەکە هەلم ناواسی یان وەکو بزنە شیت خۆم هەلەدەدێم و خۆم سەرنگوم دەکەم، بەلام زمانم نەبوو هیچ بڵێم... گەرچی کەرۆلال بووم... بەلام لەوێ دەچوو گوتیان لەو سوێندانە ی ناو دلم بووبی... یەکەم جارێو بەدوو چاوی تەرەوێ لە یەکە یەکیان ورد بێمەوێ و پۆچی

زەلیل و پەژموردەیان بەرووتی بێبەنم... بەدوو چاوی زیرەک و زیندووی بزنە شیت ئاسا ئەو کاتە ی لە خۆری درەوشاوێ تاقی ئاسمانی دەروانی، ژوورەکە پر بێوێ لە خەلک، لە دەروادراوسیتی شپزە، لە خوشک و برای شەرم و ترسنۆک، لە بۆنی قورسی باوکم کە پێی شەرم بوو لەناو دەرگاگەوێ بێتە ژوورێ و بەسەر کورە نیوێ مردووەکەیدا بنوشتیتەوێ و ماچی بکا! کورپێک کە بۆ ئەو جگە لە رسوایی هیچی دیکە نییە... نە شوانە و... نە مەکتەبلی و... نە تری بەرانەکە ی، بەزەحمەت دەمۆچاوەکانم لە یەکدی جیا دەکرەوێ، دەرویشانە سەریان دەلەقاند... لێم پادەمان کە چۆن وا بێ باک و ئازا نان ناخۆم و دەمەوێ بمرم، کە دەمدی لە مەرگ دەترسێن سینەم پر دەبوو لە هەوا و فیز، ئەو دەرە کردبوومی بەقەرۆحترین مێردمندال، دەمویست تۆلە ی مەرگی بزنەکەم و لێکداپرانی ئەو بەیانییە ی من و شیرین لە هەموو ئاوی بکەمەوێ، دەمویست فێریان بکەم و بزەن کە من بێ یادی جوانی شیرین و بزنەکەم جگە لە مەرپێکی گێژ و ملکەچی ناو مێگەلەکە ی باوکم هیچی دیکە نیم، مەرپێکی لەر کە بۆ قوربانی پادەگیڕێ و قەڵەو دەکری، پۆچی بزنەکەم هاتبووێ ناو پۆچی من و دەمویست لە هەموو راستەپێکان لابەم کە لەمەودا دەکەوێ سەر پێم و بێ باک و کەللەشەق شەرم لە هیچ شوانێک نەکەم و چلە گیا حەرەمانەکان بخۆم، من تەنھا ئەو کاتە تێگەیشتم کە کەس ناتوانی: نە باوکە، نە بەرپێوەبەر، نە مامۆستاکان، نە دایکە، نە هاوێلە چەتوونەکانم، نە سیامەندی کەللەبەرەن... کەس... کەس ناتوانی لێم بدا، تەم لێ بکا، گوێم رابکێشی، نقورچم لێ بگری، لەسەر یەک پێ و لە پۆل یەک دەرس رابگری، دەمتوانی وەک بزنەکەم بەسەر شاخەکاندا هەلزنیم و بەناو بەردەلانیەکاندا بازبازین بکەم، دەمتوانی بەرووی هەموواندا هەلشاخیم، من تا ئەو کاتە نەمدەزانی نەخۆشی و مەرگی من لە هی بزنەکەم ترسناکترە، دە ی... کەواتە سوپاس بۆ مەرگ و دەرەداری کەوا دەکا کەسوکاری هیچ بۆ دواجار پێزت لێ بگرن، ناو دەم بێوێ بەپەلا...

وشک و تال... چهند شه و وړژ ناواهی یهک تهخته که وتبووم؟ نازانم...
 بوئی قورسی ئاره قه ی له شی خۆم هه راسانی کردبووم، ژووره کهم تهنگ و
 ژیربۆن که وتوو، به دهستی راسته که به رزم کردهوه بهو نیازهی که پیتیان
 بلیم: دهی بلاوهی لی بکه... وهک فه رمانده یهک به گویتیان کردم و بهری
 هه ناسه و هه وایان بۆ به رلا کردم، ژانیک له پرپه ی پشتمه وه ده هات و
 ده ماره کانی ناو چاوانی گهرم ده کرد، له گهل خویتمدا به هه موو له شمدای پتی
 ده کرد، چرایهک کز ده سووتا و تارمایی که سه کانی تیکه له ده کرد و ده یکردن
 به یهک تارمایی زه به للاح که به ده یه ها چاوی پر له ترسه وه له مهرگی من
 پروانی، من مردبووم و ناگام له هه موو ترس و بی ئوقه یی و دل داخوریان
 و راجله کینیکی ئه وان هه بوو، له دواي خاموشی و متبوونی چهند
 سه عاته م... ههر که ده جو لایمه وه... ده کهس به یه که وه هاواری ده کرد:

«ئه ها جو لایمه وه... نه تاندی...؟»

گویم له غه لبه غه لیک ده بوو که له حه وشه که وه داده رژایه سهر
 پیخه فه کهم، ئه و چه شنه غه لبه غه لبه مردوو به ته نها له ناشتنی که سیکدا
 له گورستان گوئی بیستی ده بووم، له وه ده چوو که سانیک لیتره و له وی:
 له بهر هه یوان، ده نیو گه نجینه و کادین و ته ویله و ناو حه وشه و ژووره کانی
 دیکه و دیوه خانه که ی باوکمدا بۆ من بگرین، چهند ئه وان غه مگینتر
 ده بوون، چهند پتر ده گریان... من ئه و نه زباتر هه ستم ده کرد وړحی تۆراوی
 شیرین ناشت ده که مه وه، خوینی پڑاوی بزنه شیته کهم به سهر ئه و که رته
 شاخانه کۆ ده که مه وه، له توکوتی گوشتی په رت و بلاو و گیرساوه ی به سهر
 لق و پڑی دره خته کانی قه دپالدا، به موعجیزه یهک که ته نها له خه ونه کاغدا
 دیته دی ده یکه مه وه بهو بزنه هاره ی خۆم، ویستم خۆم کیل که مه وه، سه د
 ده ست فریام که وت، ده سهرین به یه که وه ئاماده بوون بخرینه بهر پشتم،
 دایکه تا ئه و حه له وهک په یکه ریک له قور به دیارمه وه دۆش دامابوو،
 فرمیسی درشتی ده رژایه وه ناو کوته که شیرکه و له ده می من نزیک
 ده خسته وه به هه ویای ئه وه ی که بیخۆمه وه گهرچی ساردیش بۆته وه، هه ستم

ده کرد ئیسقانه کانم لیکدی ترازون، نه مده ویرا بجو لیم نه با گوشتی له شم
 هه لا هه لا لیم هه لبه وری، نه ده سته کانم هی خۆم بوون و نه پییه کانم، ههر
 هه موو چاوه ری بوون که قومیک له و شیر به خۆمه وه... که له یی بووم و
 نه مکرد، دواي تۆرانی شیرین و ونبوونی... دواي مهرگی بزنه کهم ههر ده بوو
 شه رفه مندانه بمرم، ئیدی رسوایی و زه لیلی با به س بی، چنده هه ولیم دا
 چاوه کانم بکه مه وه و ترسی ناو چاوی هه مووان بخوینمه وه، که چی
 پیلوه کانم گران داده که وتن و کویرییم داده هات، بۆ ئه وه ی که مه کی هیزم
 بیته وه بهر و زیندوو بیمه وه، ئه و به یانیانم ده خسته وه یادی خۆم که
 شیرین له بهر زۆپای گرگرتوودا سه مای بۆ ده کردم، سه مایه کی کیژانه و پاک
 و جوان، که ئه و دم بیرکه وته وه دامه پر مه ی گریان و ههر هه موو حه شاماتی
 ژووره که به گه وه و بچو که وه راجه نین و له گه لما کردیان به شین و واوه یلا،
 وه یاد هاتنه وه ی هه لدی رانی بزنه که و مهرگی ناواده ی وای کرد سهرم به دم
 هه نسکه وه هه لبه قه نریت، دهستی راسته م به رز کرده وه بهو نیازه ی به دایکه
 بلیم: ئه و شیر به ناخۆمه وه، من ئیدی تا دوا فرمیسیک و هه نسک و
 هه ناسه ژیر نامه وه و ده مرم... که چاوانم کرده وه جگه له تاریکی ژووره که و
 هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و دایکم هیچی دیکه نه بیست، شتیکی له
 دلما، له هه ناومدا، له وړحمدا راده ته کی و له گه ل خویدا رایتیه کاند،
 دانه چۆقه م پی که وتبوو، ده ت وت خراومه ته ناو گۆلاویک له به فراو، هیدی
 هیدی گویم نه ما، چاوم نه ما، ده ستیک له ناو قوولایی تاریکییه وه، نه رم و
 نیان و زۆر به میهره وه، هات و فرمیسیکی قه تیسموای هه ردوو گوشه ی
 چاوانی سهری، وی ده چوو زینده خه ون بی، ئه و یان دهستی شیرین بوو،
 بوئی دهستی ئه وم ده ناسیییه وه، گهرمی خوینی سهری په نجه کانی، نا... ئه و
 ده سته نه هی دایکه بوو... نه هی نه که و نه هی خوشکه کانم، ده ستیک
 که به سیحری سهری په نجه کانی وړحی وشک هه لاتووی منی ته ر و تازه
 ده کرده وه، سهری په نجه کانی گیانده پیلوه کانم و وهک دوو ئه ستیره ی کز
 دره وشانه وه، ژووره کهم رووناک بۆوه، به چرپه وه بانگی ده کردم، ئه و نه

نزیك كه هه‌ناسه‌ی گهرمی نه‌رمایی گوتی راسته‌می گهرم دادینا، هه‌ردوو چاوانی درێ به‌و تاریکییه ده‌دا كه ده‌مێك بوو ژووره‌كه‌می داگیر كردبوو زۆر باریك و بنێس ببوو... به‌زۆر سه‌ری پێ راگیر ده‌كرا، له‌ من راده‌ما و ده‌گه‌ریا، له‌ژێر ئه‌و هه‌موو فرمێسك و تۆز و ته‌مه‌دا زه‌حه‌مه‌ت بوو كوڵمه ئاله‌كانی ببینم، هه‌لده‌له‌رزێ، هه‌ردوو ده‌سته‌كانیم له‌ ده‌م نزیك خسته‌وه تا به‌هالاوی هه‌ناسه‌م گه‌رمیان كه‌مه‌وه... به‌چرپه‌یه‌كه‌وه كه‌ دواچار له‌ رۆحه‌دا خنكا پیتی وتم:

«**فه‌ره‌اد... من ئیدی ناتبینمه‌وه!**».

كه‌ وای وت لێم بزر بوو، له‌وه ده‌چوو له‌ پشت سه‌رمه‌وه بێ، نه‌مه‌ده‌توانی ئاوێر بده‌مه‌وه یان خۆم وه‌ربگێرم و ببینم، له‌وه ده‌چوو شیرین-یش وه‌ك من نه‌خۆش و ره‌نجابو، له‌وه ده‌چوو له‌ناو پێخه‌فی ده‌رده‌داری هاته‌بێته ده‌ری، به‌ده‌م ورێنه‌وه هاوارم ده‌كرد:

«**شیرین... هۆ شیرین... مه‌رۆ تووخواكه‌ی به‌ته‌نیا جێم مه‌هێله‌...**».

لێم دوور ده‌كه‌وته‌وه و ژووره‌كه‌م لێ بوو به‌داروده‌وه‌ن و پر له‌ گاشه‌به‌ردی سه‌ر لێواری خه‌ره‌نده‌كه‌، من رام ده‌كرد و شیرین خێراتر غاری ده‌دا... له‌ ناكاو گه‌یشه‌ سه‌ر هه‌له‌مووتیك و كه‌ ئاوێر دایه‌وه لێم بوو به‌بزنه‌ شیت و پر به‌ئاسمانی سه‌ر ئه‌و خه‌ره‌نده‌ هاوارم ده‌كرد كه‌ له‌وه‌لدێره نزیك نه‌بێته‌وه، ده‌نا رده‌ت ده‌با و سه‌رانگرێ ده‌بێ و هه‌لا هه‌لا ده‌بێ و ده‌مری... له‌ چاو ترووكانیكه‌دا دیم هه‌لدێرا و من له‌ هاواری خۆم وه‌ئاگا هاتم و هه‌موو گیانم كه‌وتبووه سه‌ر ئاو و ئاره‌قه، خودا هاوار... هێشتا بۆنی خۆشی شیرین ژووره‌كه‌می داگیر كردبوو... هه‌ر ده‌ت وت زینده‌گی و هه‌وای پاکی شاخانی هێناوه و هێشتا نه‌رۆشته‌وه، له‌وه ده‌چوو تارمایی و رۆحی ئه‌م هه‌ر له‌ ژووره‌كه‌مدا بووبێ، له‌وه‌ته‌ی نه‌خۆش كه‌وتبووم و ده‌مخواست بمرم... ئه‌و هه‌ر له‌ ژوور سه‌رمه‌وه ده‌ست له‌سه‌ر سینه وه‌ستا بووبێ... چه‌ندین رۆژ و مانگ، هه‌ستم ده‌كرد ده‌ستی ئه‌و تارمایییه هه‌ر له‌سه‌ر ته‌ویڵم لانه‌چوو بێت، ده‌ترسام لایچیت و له‌گه‌لیا رۆحم ده‌ریچیت، تارمایی سه‌لار

و سه‌نگین و میه‌ره‌بان به‌رازی دلمی ده‌زانی و ده‌ستی لانه‌ده‌برد، نه‌مه‌ده‌ویست به‌جووتیم، نه‌با تارمایییه جوانه‌كه‌م به‌تۆزێم و ژووره‌كه‌م بۆ مه‌رگ و نه‌خۆشی چۆل بکات، كتوپر پزیمیم و راچه‌نیم، كه‌ چاوانم كرده‌وه، دیسانه‌وه، جگه‌ له‌ تاریکی و هه‌ناسه‌ی تێكه‌لی نه‌نكم و دایكه‌ كه‌ ببوو به‌غه‌لبه‌غه‌لێکی غه‌مگین هیچی دیکه‌م گوێ لێ نه‌بوو، له‌ بری ده‌ستی پر له‌ میه‌ر و سۆزی تارمایییه خۆشه‌ویسته‌كه‌م په‌نجه‌ له‌رزۆكه‌كانی نه‌نكم وه‌ك چل و چێوی وشك هه‌لاتوو نیشته‌بوونه سه‌ر ته‌ویڵم، كه‌ له‌ ترسی هاواره‌كه‌م به‌په‌له‌ چرای كوژاوه‌یان داگیرسانده‌وه دایكم بینی هه‌ر په‌یكه‌ره‌كه‌ی جارانه و فرمێسکی به‌ردینی به‌سه‌ر روه‌مه‌ته‌وه و كوژتیك شیر به‌ده‌ستییه‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی بیسه‌لێم دایكه‌ زیندوو و بت ئاسا بێ گیان نییه، بۆ ئه‌وه‌ی تارمایی شیرین له‌ نه‌نكم جیا بکه‌مه‌وه گه‌ر ئه‌مجاره‌یان هاته‌وه خه‌ونم؛ ده‌بوو دوو سێ قوم له‌و شیر به‌خۆمه‌وه، كه‌ ده‌ستم بۆ كوژكه‌ شیركه‌ برد له‌گه‌ل تکه فرمێسكه‌كان خه‌نده‌یه‌کی پان و نه‌خۆشانه‌ی دایكه‌ رژایه‌ ناو شیركه‌ و خواردمه‌وه، هه‌زار جار داوام له‌ بزنه‌ شیت كرد و پارامه‌وه كه‌ لێم ببوورێ، خواردنه‌وه‌ی ئه‌و دوو سێ قومه‌ شیر له‌لای من خیانه‌تێکی گه‌وره‌بوو، خۆ من ده‌مزانی، نه‌ شیرین و نه‌ بزنه‌كه‌ نایانه‌وێ من خۆم بكوژم، ده‌مزانی گه‌ر من بمرم كه‌س نابێ هه‌كایه‌تی هه‌ردووکیان بۆ كه‌س بگێرێته‌وه، هێشتا ته‌پایی ناوله‌پی شیرین به‌سه‌ر ته‌ویڵمه‌وه بوو، هێشتا قاپینی پر ئازاری بزنه‌ شیت هه‌ر له‌ گویمدا بوو، ده‌مویست بۆ دواچار نه‌مرم و زیندوو بیه‌وه، هه‌ناسه‌م بێته‌وه به‌ر و زمانم گۆ بکا و بپرسم:

«**کوانی شیرین؟!...**»

پاش ئه‌و دوو سێ قومه‌ شیر هه‌موو شتێكم بیه‌ر كه‌وته‌وه: دوا به‌یانی لێكه‌دا برانی من و شیرین، هه‌لواسینم به‌دار هه‌نجیره‌كه‌وه، هه‌لدێرانی بزنه‌كه‌ و گه‌رانم بۆ له‌توکوتی گوشت و خوینی رژاوی به‌سه‌ر كه‌رته‌ شاخ و دره‌خته‌كانه‌وه... كه‌ ویستم هه‌والی له‌ دایكه‌ و نه‌نی بپرسم: پرسیاره‌كان،

چ له ترسانایی و چ له شهرمان، له سهر زارمدا دهمردن، دت و ت يهک ساله نه خه وتوون و چاوه رپئ بوون له و کۆتکه شيره بخۆمه وه و بنوون، جگه له خۆم و خه ونی هه لېزېکاوم، جگه له گرانه تا و ورپنه کانم، جگه له پرخه پرخی نه نئ و دوعاكانی بهر له خه وتن و گريانی هه ميشه ئاماده ی دايکه هيچي ديكه م نه ده بېست، دهگه رام له ناو رووناکی زهردی چرای تازه هه لایساو که دووکه لئ دهکرد و ژووره که می تاريکتر دهکرد و رۆشنایی خۆی دهکوشت، دهگه رام بۆ ئه و دهسته ی تۆزیک له مه وه بهر زيندووی کردمه وه و پاشان به ته نيا جيی هيستم، ههستم دهکرد په تيک له مله ئالاوه، هه ر که خۆم دهجوولینم پتر له مله شه تهک دهرئ و ده مخکينئ، ناچار سست و مردوو، بئ جوول، له و که مه رۆشناییه ی چراکه راده مام که له نيو دووکه لدا له گه ل من دهمرد و ده خنکا... ره شتر داده گه را، له گه ل هاوار و نالیني من له ترسی خنکان دايکه و نه نکم، ديسانه وه، له خه و راده چهنين، به هه له داوان دههاتنه سه رينم، ده نيئو تاريکيدا بۆنی ههردووکیانم له يه کدی جيا دهکرده وه، دايکه دهچوه گژ چراکه و گر و دووکه له که ی له يه کدی جيا دهکرده وه، به په له په نجه ره که ی دهکرده وه، به و شه وه با ی بۆنخۆشی شاخان رژايه وه سهر پيخه فکه م و بۆنی تهويله که ش سه رمه ست و زيندووی کردمه وه... دايکه دهپيرسی چ خه ونیکی ناخۆشم بينيوه و نه نئ ده ی وت: ههزت له چ شتيکه رۆله شیرينه که م، به دهست و په نجه يه کی له رزۆکه وه جاميک ئاوی بۆ راگرتبووم... دايکه وازی نه دههینا و دهپيرسی:

«خه ونی ناخۆشت دی... به قوربان ت بهم؟»

بۆ يه که م جار دوا ی لالېوونی چهند شه و رۆژم ویرام به رسم:

«دایکه شیرين... ده توانم شیرين بېنم؟»

ههردووکیان به وپه ری سه رسامی و ترسه وه، ترس له وه دی نههینانی داوا ی رۆله يه کی زۆر تازيز که دهيه وئ بهر له مه رگ ته نها خۆزگه يه کی هه يه و بيته دی... پرسیان:

«رۆحه شیرينه که م... بهم درهنگی شه وه؟»

به لگه رمی و سۆزی پيره عاشقیکه وه، به تاسه و خۆزگه و ئاره زووی سه د فره اد-وه و تم:

«ئا... دايکه شیرين-م ده وئ... نه نئ... به راست... شیرين ماوه؟»

دايکه سه د سویندی خوارد و ده ی وت:

«سبه ی... زوو... هه ر که رۆژ بۆوه... رۆله شیرينه که م سبه ی... سبه ينی... وه عدي... زنده جهرگم».

نه نئ دلئ ده دامه وه:

«خۆ شار بي حاکم نييه... چما کچ کوشتن هه وه نته يه؟»

له سه ر ئه و به لئینانه ده خه وتم و راده چهنيم، ده خه وتم و خه ونم ده ده ی و راده چهنيم... وه لئ خودا هاوار... هه رگيز نه بوو... نه کرا... نه يانويست، هه رگيز رۆژ نه بۆوه و من هيچ به يانیيه کی دیکه م نه دييه وه و تا ئه به د خۆر له من ئاوابوو، هه ر که له خه و رچه نيم و له شیرين-م ده پرسی هه ر شه بوو، دت و ت ژيانی من له دوا ی مه رگی بزنه شيت و ليکدا برانی ئه و به يانیيه له شیرين يه ک شه وی بي کۆتایی بوو... هيچ سپيڊه يه کی دیکه ی به داوه دا نه هات...

ئیدی نه خۆشی و بۆنی مه رگ ترس و شه رميان له لای من نه هيشته بوو، هه ر ده مپرسی و وازم نه دههینا، هه ميشه وه لامی پچر پچر ده يترساندم:

«- باوکی ناھيتلی...»

- له مه کته به...

- نه ویش زۆر نه خۆشه...

- مالتیان باری کرد...

- واز له خه ونی خه راپ بيته و... بنوو...

- سبه ی...

- با چاک بيته وه...

من ده ترسام... ئه و له من ئازاتر بووبی و مرديی، ئیدی به يارم دا له سی

دەرۆږم دهرډ، يان شوانم و له شهوټيډا ديههها گورگ له رانه مه رځم دهدا و مني رهنج بابرډو له وهه موو كه لاكي بزن و مه رځ راده ميتم و هيچم پي ناكري، نه وهشي كه ده ميڼي و گورگ شپرزى دهكا و ده توقى و له خه رنده كه وه خو ه لده ديږي، خو م ده بيم فهرهاد-م و كيوى بيستون كون ده كم و له برى ته قينه ودى كانيهه كي سازگار له شاختا... لافاو ه لده ستي و ناوايي به زن و پياو و پير و مناله وه راده مالي، به مزگه وت و ماله كانه وه، به ته ويله ي پر له مه ر و بزنه وه له ناو ناودا ده خكين، دواچار به سه ر شه پوله كانه وه ته رمى شيرين-م ددى خنكاوه و قزى په خشى به قه د پانتايى ناوايي سه ر ناو كه وتوه، له پاش مه رگي نه و خو م ده بينى قولنگ فرى ده دم و خو ده ده مه ده ست لافاو كه و دوور ده مبا و دوا كه س منم ده خنكيتم، ده مويست بخوم و بخومه وه تا چي زووتره زيندوو بيمه وه و بچمه وه سه ر نه وه له موته ي بزنه كم، له وټوه، ه لديرا، له په نجه ردى كراوه ده مپروانى و هميشه تاريكي شه و سه رتروپكي چياكانى لى ده شارده وه، نه ستيره كانيش شه رمنانه ده سوتان، مانگ بو هميشه له وديو هه وره كانه وه سه رتاتكتي له گه ل ده كرم، له وه ده چو به زگماك من ئيفليج بيووم، له حه ژمه تانا ده گريام و فرمي سكه كان له قورگما ده كولان، خه ونم به وه ده ددى كه جاريكي تر به كامى دل و به ه وه سي خو م به سه ر كه رته شاخه كاندا بازايښ بكم، خه ونم به وه ده ده بينى بچمه وه مه كتب و وهك جارن به يانيانى زوو شيرين بي و سه مايه كي كيژانه م بو بكا، ده مپرسى: تو بلتي بو م كبرى كاريله يكي ديكه به خيو بكم و به ختم ياربى وهك بزنه شيت هاروهاج بي و له راسته رپيه كان لابتا و گياي حه رام بخوا، بماته وه سه ر هيلكه ي رنه گاوړه نگ و نيږگزه چار و نه شكه وتى نسرم و زنه و زنه ټير...

یه که یه که هاو پۆله کانم دههاتن، شوانه بچکۆله کان زوق زوق لێم رادهمان و هیچیان نهدهوت، دهت وت لهو ژوورهی که من لێی کهوتووم و خهستهه پهنجهرهیه که ههیه و ههرگیز خۆر لهو دیوییهوه ههلتایهت، دهت وت له دوای دوو که لکردنی چراکه، لهو شهوهدا، که تارمایی شیرین ئاوهدانی کردهوه ژووره کهم: من ههر دوو چاوام کوێر بوون به دوو کهل، که سهیری دهفتهر و کتیه به کانم دهکرد پسته رهشهکانی له بهر چاوام دهبوون به میرووله و تیکه له دهبوون، دهترسام ئه و کاتهی بیرم دهکردوه نۆ جار ان نۆ دهکا چهند؟ که چی نه مده زانی... شهش جار ان شهش؟ دوو جار ان دوو؟ ههر نه مده زانی، نا... من هیچم بیر نه مابوو... هیچ... دهت وت می شکم تهخته رهشه کهیه و به تهخته سهر پک پاک کراوتهوه و ئیدی کهس نه ماوه هیچی له سههه بنووسێ، ئه وهنده له خۆم دهترسام... له خه لکی که وای لێ هاتبوو و دک قالۆنچه له گۆشه یه کی ژووره که مدا خۆم بهشارمهوه، چیدی که باوکم نه بینیی هه، نیوه شه وان له شوێنیکه وه نا... به لکو له دهیه ها شوێنه وه: له هه یوانه وه، له ئاو ده ستخانه که وه، له هه موو ژووره کانه وه، له سه ریانه وه، له ته ویله که وه... له مزگه وته وه ده کوکی و قرخه قرخ به لغه می پۆ ده کرد و شه یانی به نه فرت ده کرد، من له گه له ههر کوکه یه کی ئه ودا راده چله کیم و زه نده قم ده چوو، کتوپر گویم له نه عرته و جنیوه کانی مامۆستا عوسمان ده بوو، راده چه نیم و ده گریام و هه تره شم ده چوو، گویم له قارینی کوژراوی بز نه کهم ده بوو ئه و کاتهی سه ری بهر تاشه به ردیک ده که وێ و ده ته قی، گویم له قیژه و هاواری له نا کاوی شیرین ئه و کاتهی باوکی ههر به قژ تا سهه خه رنده که رای ده کیشی و له وێوه هه لیداته خواری... ئیدی ته واو... ژیا نی من شه وانی مۆته که و به ده م خه و را چه نی نه وه ته واو نه ده بوو، خۆم ده بینیی هه که له ناو شاریکی گه و ره و زۆر قه له با لгда ون ده بووم و

و هەندێ لە ژنانی دەرودراسۆ دەگریان، هەستم دەکرد من دوو چاری دەردیکی گران بوویە و لەو دایە بێرم... جا بۆ نەمرم؟ کە من نە شوان و نە فەرهادی عاشق و نە شاعیر و نە پیغەمبەر بێرم... بۆ نەمرم؟!

لە بەیانییەکی تاریک و رووندا، هیشتا تەم و دوو کەل و تاریکی لێکدی هەلاوتێرد نەببوون و ئاگایان هینام، حەمامیان بۆ داخستم؛ حەمامیکی زۆر گەرم کە چلک و چەوری و عارەقە ی چەندین شەو و پۆژم بشواتەو، جلی تازیان لە بەرکردم، هیدی هیدی کازبوی دەدا، خۆر گرانتەر لە من دەجووڵا و هیلاکتر لە من چاوانی هەلدینا، دواي ئەم هەموو شەو و تاریکییە یەكەم جار بوو هەتاو ببینم، لەو دەچوو چاوەکانم لە دواي ئەو حەمامە گەرمە پۆشن بوو بیتنەو، لەودیو چیاکانەو هەتاویکی شەرم دەپژا و کووچە و کۆلانەکانی رووناکتر دەکردەو... بەر پەنجەرە ی ژوورەكەم... یەكەمین بەیانی بوو گویم لە باعەباعی مەر و قارینی بزەکان بێ، دلی پر قەهرم گەرمتەر و بەگورتر لیتی دەدا، یەكەم جار بوو کە بەبەردەم ئاوینەكەدا ڕەت بووم، خۆم بینی کە چەندە لە عاشقیکی پیر و دۆراو و لاواز دەچووم، نەخۆش لە دووری شیرین، چەند لە شوانیکی مایە پووج دەچووم کە هەر هەموو میگەلەكە ی هەلدیرابی... لە شەرته شوانی دۆرابی... دایکە زۆر زوو هەستابوو، تەننورەكە ی گێدابوو، زوو زوو پەمپی لە پێمژەكە دەدا، حەوشەكە ی پر کردبوو لە سۆز و خەمخۆری و دوعای بەیانیان کە حەسارەكەمان بەپێو بیتی، هاتە ناو دەرگا کە و لەسەر شانییەو ڕۆشناییەك دەپژایە سەر پێخەفەكەم، لە نیوان هەردوو بەلەکییەو پەرتیوونی هەتاویکم دەدی، لەودیو شوورە ی حەسارەكەو کۆلان لەگەل تێپەرپوونی کەر و بار و عارەبانە و میگەل پر ببوو لە هەرا و ئاوەدانی...

دلم خۆش بوو کە ئیدی دواي ئەو هەموو شەو درێژانە پۆژم لی هەلەهات و شیرین دەبینمەو... لە نەنکم داوا دەکرد:

«نەنێ... با ئەم بەیانییە شیرین ببینم!»

دەت وت دیوار دەدوینم، دەت وت ئیدی دواي ئەو حەمامە و هەلسانە سەرپێیەم کەمەکی زیندوو بوومەتەو و نامرم، ئیدی لەوانە یە بەرگە ی مەرگیکی دیکە و دلشکان و لێکداپرانیکی دیکە بگرم، بپارم دا گەر تا ئیوارە هەوائی شیرین-م پێ نەگات بەسکە خشکیش بێ بچمە مەکتەب یان مالتیان، گەر نەیانەپشت دیسانەو مان لە خۆراک دەگرم، ئەمجارەیان هەر بەراستی خۆم دەکوژم، ئاخەر دەبوو فەرهادیکی بەوفا بێم، عاشقیک لە عاشقە پاکەکانی ناو حەکایەتەکانی نەنکم...

چەندە تەنیا و غەمگین بووم، نەنێ چیدی کە حەکایەتی بۆ نەدەکردم... کە لێم پرسی:

«نەنێ بۆ وەك جارەن حەکایەت بۆ ناگێریتەو؟»

بەدەم گریانەو و تی:

«زۆرە جەرگم... حەکایەتەکانی من بوون تۆیان نەخۆش خست!»

کە پێم وت:

«نەنێ هەتا نەمردووم... با جارێکی تر حەکایەتی شیرین و فەرهاد-م بۆ بگێریتەو؟»

فرمیسک لە چاوەکانی دەکوڵا و دەی وت:

«جەرگەكەم وا مەلێ... تۆ زۆر لەوە منالتی باس لە مەرگ بکە!»

بەهەناسەپرکیو پرسیم:

«ئە ی تۆ نەت وت گەرە دەبی و شیرین-ی خۆت دەدۆزیتەو؟!»

بەحەسرەتی کەو دەی وت:

«هەروا دەبی پۆلە... هەروا دەبی»

وەك ساتەوختی گێرانەو ی خەمی لێکداپرانەکانی ناو حەکایەتەکان و کۆتایی هاتنیان بەمەرگ و کارەسات، هەردوو کمان بەیەكەو، دامانە پرمە ی گریان، بەترسی عاشقی کەو کە هەتا هەتایە مەعشوقەكە ی دۆراندی پرسیم:

«نەنێ... شیرین چی لی هات؟ بۆ لی ناگەرین ببینم؟»

که ئەوانە هەر دەبێ خزمی نزیکیی باوکم بن، باسیان لە راو و کوشتن و لەوەرگای کوێستان و سالی گورگان دەکرد، لەو دەچوو کۆمەلەی شوان بن، بەلام ئەوانیش وەک سیامەندی ئامۆزام مەحاله بەعاشق یان شایەر بن، لە چری ئەبرۆی پەییوەستی پیاوەکان دەترسام، لە سمیلێ تۆپلی و پریان که دەم و لیویانی لە من دەشاردەو، بۆنی ژنەکان: تیکەل لە بۆدڕنی بزەکهی من و بۆنی ژاژی و پەنیر نەخۆشییه کهی خۆمیان بیر دەبردمەو، پشیتین ئەستوور و بەرباخەل شوێ، ئەو ژنانە ئەوەندە سەلار و سەنگین بوون که پڕ بەدل حەزم دەکرد بەدایک و خوشک و پوورەکانم بن، قاوەلتییە که زۆری خایاند، هیدی هیدی پیاوەکان خامۆش بوون، ژنەکانیش خامۆشتر، باوکم بێ ناگا لە خۆی بەقەهرێکەو تەزییحە کهی هەلەدەگلۆفی، دایکە دەرگیا و نەنکم سەرگەرمی کۆکردنەوی جلەکانی من و خۆی بوو، هەر هەموویانی لە بوخچەیه ک ناخی، دایکە بە دەم لشمەلشمەو چەند پارچە جلیکی دیکە می لە دەلاقە کهو دەرھانی و قەدی دەکردن و ئەمیش نەنکم ئاسا هەمووی ناخینیە ناو بوخچەیه کی پچووکتەر و پتچایەو، ئیدی من زانیم که ئەو میوانانە بەتەنها بۆ ئەو نەھاتوون راگوزاری تییەرن، بەلکو لەو دەچوو سەفەرێکی درێژ بەمن بکەن، هەلگرتنی قاپ و قاچاغ و پیالە و کتلی و قۆزی و کۆکردنەوی وردە نان و لابردنی سەماوەرە که زۆری خایاند، پتچانەوی خوانە کهش زۆرتەر، من لەو نەخۆشتر و ماندووتر بووم بپرسم: چیم لێ دەکەن، نەنکم زوو زوو بە ژنەکانی دەوت: لێرە داوودەرمان نەما... حەکیم نەما... چاک و پیر نەما... هەر دهلێی جنۆکە دەستیان لێ وەشاندوو، بەوێ که هەر هەموو برا و خوشکەکانم کۆ بیوونەو، هەر هەموو پوورەکانم، ژنانی دەرودراوسێ... زانیم که ئیدی منی خەستە دەبەنە لای حەکیمێک که نازانم لە کوێیە، باوکم هەر لە دوورەو وەستابوو، پیتی شەرم بوو سەیرم بکا، پیتی شەرم بوو که من لە پشتی ئەو هاتومەتە خوارێ، چونکە سەدەها جار گوێم لێ بیوو... «حەیف که لە من بوو»... ئەو بەیانیه گوێم لێ بوو بەچرپەو بەخەزمەکانی خۆی دەوت:

هه‌موومان دامه‌زاین و باوكم له‌سه‌ر په‌ر دانیشتبوو، له‌ژیانما وه‌ها كه‌یف‌ساز و پۆشته و په‌رداخ نه‌مدییوو، له‌هه‌موو ژیاندا ئه‌و میوانانه‌م نه‌دیوو، ژنه‌كان زۆر سپی و نه‌رم و نۆڵ، پیاوه‌كانیش په‌شتاله و سووتاو، له‌وه‌ ده‌چوو كچه‌ عازبه‌كانیان له‌گه‌ڵ خوشكه‌كانم له‌ گه‌نجینه‌كه‌دا به‌ترس و شه‌رمه‌وه له‌ قریوه‌ قریو نه‌كه‌ون، چونكه‌ به‌ئاسته‌م قریوه‌ی خنكاویان ده‌گه‌یشه‌ گۆیم، مناله‌ چلّمن و چلّكنه‌كانیان، وه‌لّی كۆلم سوور و چاو پر باق و بریق له‌ منیان ده‌روانی، لاوازی و په‌نگ زه‌ردییه‌كه‌م زه‌بوون و خامۆشی كردبوون، له‌وه‌ ده‌چوو لێم بترسن، یان وه‌ك منالّی خانه‌خوێ شه‌رمم لێ بكه‌ن، جاروبار بۆ په‌واندنه‌وه‌ی ترسی خوێبان په‌نجه‌ی شایه‌تمانیه‌یان ده‌ئاخنییه‌ لووتیان و به‌رووی مندا زه‌رده‌ ده‌یانی گرت و به‌ده‌م خه‌نده‌یه‌کی خواره‌وه‌ ده‌خه‌نینه‌وه‌، چاوی ژنه‌كان گه‌ورۆنه و خه‌والّو، پر میهر و سۆز و شه‌رم، كه‌ ئاویان ده‌خواره‌وه‌ نه‌یان ده‌هیشته‌ پیاوه‌كان بیانبین، به‌دزییه‌وه‌ و له‌ژێر چارشێوه‌كانیانه‌وه‌ پاروویان ده‌گلاند، بێ ئه‌وه‌ی وه‌ك پیاو بملّچین، چاوی پیاوه‌كان به‌غه‌زه‌ب و رقێکی زۆره‌وه‌ ده‌بریسكانه‌وه‌، هه‌ر به‌و چاوه‌ سوور و پر له‌ داخ و كینه‌ی پیاوه‌كانه‌وه‌ زانیم

«بیهن... به که لکی هیچ نایه!».

خوشک و براکانم زهلیل و غه مگینه له من پاده مان، نه و نده شهرمان له یه کدی دکرد که مه حال بو یه کدی ماچ بکه یین، جاریکیان که هیشتا زوریش ساغ بووم خوشکه گه وره که به سوزیکه وه ماچی کردم، من له حه بیه تانا دامه پرمه ی گریان و درهنگ ژیر بوومه وه... بو؟ نازانم، دایکه ویرای له باوه شیم بکا و به سهرمدا بنوشتیتته وه و تیر بگری، باو کم له دووره وه کوکی، دایکه له ترسانا له گریان ژیر بووه و له باوه شی خوی دهری کردم، پرووه دهرگای حه ساره که بردمی، به دهم رپوه عاشقانه و به په له وهک دوا یادگاری نه وه حه وشه و ماله گولیک سوورم له گوله باخه ته و گه شاه که ی نه وه به ره به یانییه کرده وه، گولیک که هیشتا عومری خونچه یه که بهری نه دای، ههر که گه یستمه ناو دهر وازه که بینیم پیاویتی که له گهت ره شتاله یارمه تی نه نکمی ددها که سواری پشتی هیستره چه مووشه که بی که نه یده هیشت نه نکم خوی راگیر بکا و ههر جاریک و به لایه کدا ده که وت، هیستریک که ههر هه موو سهر و گولاک، بگره سهر که فه لیشی له ژیر دیه ها گولینگه ی زهره و سووردا غه رق ببوو، هه مان زه لام وهک بوخچه یه کی زور سووک بم ههر دوو دهستی خسته بن باله کانم، سووکی به رزی کرده وه و خستمییه ناو نامیزی نه نکم، به ترسی گرته وه ی گوزیه که نه با بشکی منی گرته وه و ههر دوو چنگی چه نگال ناسای له من گیر کرد و توند به رزه فتی کردم، کابرای ره شتاله شه پیتی پانی له که فه لی هیستره که دا تا له کاروان دوا نه که وئ، شه پیتی وا توند که کلاو و جامانه ی له گه ل خوارببی، نه نکم ههر زوو ههر دوو باسکی تیوه ئالاندم، منی خسته ناو هه ناوی خوی، که زانی مات و مه لول و له باوه شیدا هه لده لرزم و بو نه وه ی ترسم به ویتته وه دوو سی جارن به دهنگیکی نووساوه وه که هه ستم به زرنکه ی خه م دکرد تیایدا وتی:

«پوله شیرینه کهم خه م مه خو... یه ک دوو مانگ له کوستانه خوشه لای خزمان ده بن... پاشان که زستان هات ده چینه وه شار...».

له وه ده چوو سهرم گیتز بخوا و ببووریمه وه، گهر له ناو هه ناوی قویاوی نه نیدا به نند نه بووما یه له سهر هیستره که ده که وقته خوار و بی شک په راسوه کانم له ژیر سمی هیستره که دا ده شان، دهنپوهه را و هوریا ی خزماندا که ده بانویست دلنیا بن که کهس له کاروان جی نه ماوه... گویم له نه نی بوو ده ی وت:

«تا وهک گویری ساغت لی نه یهیت نایهینه وه، قهوله له وی باشتیرن حه کیم بتبینی».

بی باک له وه به لینه... من له خه می نه ودها بووم گوله کهم له ناو چنگما نه پروی، ئان و سات هاو پوله کانم له هه موو لایه که وه بانگیان ده کردم، به دهم بای غار و به گورگه لوقه پرووه مه کته ب کولانه که یان پر کردبوو له هه را و قواو قیژ، هه تاوی زیوین به شه رمه وه داده رپا و خوی له دیواره کان هه لده سوو، نه و کاته بوو که چوله که کان له سهریان و دره خسته کان و دیواره کان و دار عه له تریکه کان نه دهره وتن، هه وایان به سهر سهرمه وه شهق ده کرد و فرکه فرکی بالیان و ته قه ته قی نالی هیستره که که بهر به رده کان ده که وت ته و او پیک غه مگینی ده کردم، نه نکیشم بو نه وه ی به درو دلخو شم بکا و له و بیده نگییه دهرم بتینی... ده می له گویم نزیک خسته وه و وتی:

«له کوستان تا هاوین دهر و ده توانی به یسته وه به شان... که چوینه شاریش مه کته به که ت ته و او که... باوکت له وی کوشکی کی کرپوه... ده لپن نه بکه ی... نه به خوی ههر ته ماشای بکه ی!».

ده میست لپی بیرسم ئاخو دینه وه ئیره یان نا... به لام دیسانه وه قورگم گیرا و فرمیسک له چاوانما ده کولا... زوو زووش نه نی ده پیرسی:

«گویت لیه... کوره کهم... ها... گویت لیه؟».

من له وه مردووتر بووم گویم لی بی، به دهم رپوه له ناو ته پوتوزی کارواندا نقوم ده بووین و نه نی ههر قسه ی ده کرد و نه یده بریه وه، گوایه له وی هه موو شه ویک حه کایه تم بو ده گیتیتته وه، حه کایه تی تازه که من له ژبانما گویم لی نه بووه، ههر زوو چاوه کانم پر بوون له فرمیسک، له لوومه وه داده رپایه ناو

قورگم و ههستم به سویری فرمیسه که کان دهکرد، له دواجاردا و له دوورهوه تارمایی باوكم و دایکم و خوشک و براکانم لێ تیکهڵ بوون که به شهرمهوه دهستیان ههڵدهبهری، تا له یهکدی وێڵ بووین بهحهسرهتهوه ههر ئاوړم لێ ددهانهوه، وام ههست کرد من رووهو گۆرستان دهبن تا بمیژن نهک رووهو کویتستان و ههکیمی لێزان. نهنکم توندتر ههر دوو باسکی زۆر لاوازی تی وهرێنام، منی بهسینگیهوه قهرساندبوو تا بهر نهبمهوه، من وهک لاشهیهکی بێ گیان دهلهنگیمهوه، نهتی بهزهحهمتیکهوه دهیویست لهناو باوهشی سارد و سړی خۆیدا بهندم بکا، نهک ههر ئهوه... وازم زهن دهکرد دهیهوئ بمخاتهوه ناو ههناوی خۆی، بهههر چوارلادا ئاوړم دهادهیهوه... ئهوه خوایه لهناو کوپ و کچهکانی گهپهکدا، ههر بهرپیکهوت، لهو بهره بهیانی سهفه و مردنهدا (شیرین) ببینم، من بو بۆن و پهنگ و دهنگی ئهوه دهگهپام، دهویست ههتا زووه له گریان ژیر ببمهوه و بهرچاوانم روون بیتهوه، تا ئهوه حهلهی دهگهमे بهردهمی خانوهکهیان، بهلکو ئهوه خوایه لهژێر سیبهری چری شاتوهکهدا له ناکاو دهبرکهوئ و من ببینی که نهخۆش و غههگین بو دواجار بهههر دوو چاوانم، بهههر دوو دهست، بهپۆچی کلۆل و بریندار و دلێ سیسم سلاوی مالتاواپی لێ بکه و گولهکهی بو ههلبدهم، من لهو ستوونی نووره دهگهپام که له بهردهم دهراگی دارینی نهخشه دار بهوینهی دوو تاوس بهدهوری خۆیدا گهردهلوولیکی پهنگین دروست دهکات، هیزم نهبوو دهن خۆم له باوهشی نهنکم رادهپسکانه و له دهست ئهوه کاروانه دلرهقه خۆم قورتار دهکرد، خۆم لهناو پهز و باخهکاندا دهشاردهوه، لهناو ئهشکهوت و ژێر کهپکهشاخی بن کوڵدا، لهنیولق و پۆپی پیره درهختیکدا؛ تا شیرین-م نهبنیایه نهدهپۆیشتم، باریک و بنیاس پرزهم لێ برابوو دهن له ههستههرکه خۆم دهخسته خوار و تا سهر خههرندهکه غارم دهدا و لهو شوینهی که بزنهکه ههڵدێرا... منیش خۆم ههڵدهدا، بهلام نا... ههتا گهر دوا دیتن و دوا دلنیایی من بێ لهوهی شیرین ماوه و دهیبینم؛ دهبوو ههر چاوهپێ بکه و ئهوه گولهی مالتاواپی بو ههلبدهم، ئهوه گولهی له بهیانیهوه ههناسهی

پییسی نهخۆشیکه وهک من ههڵدهمژێ و کهچی نایهوی ژاکاو و سیس بێ، گولهکههه لهوه نه بهزتر بوو بمژی، ههشتا بۆن و بهرامهی بهیانی لێ خۆش دههات و پهنگ و بۆی بهمن دهههخشی، ههر دهگهپام و چاوانم دهگهپرا که ئهوه تارماییه پاک و پۆشنه لهناو منالهکان وه دیار بکهوئ و بمبین، هاوپۆلهکانم ههر به دوامهوه بوون، ئهوهنده نزیک ببوونهوه دهترسام ههستری چهمووش بهلووشکهیهک دهم و ددانی یهکیکیان بهپاری، ئهگهر ئهوه زاقوزریقه نهبوایه وام مهزنده دهکرد که تهرمی من بهپێ دهکهن، تاویک هار و تاویک خامۆش دهبوون، لهوه دهچوو ههندیکیان بهدهم زرمهزلی و قههرهوه بلێن: خۆزگهمان بهخۆت... چش له نهخۆشی و دهرد... خۆ قورتارت بوو له مهکتهب! وام ههست دهکرد بلێن:

«لهیادمان مهکه»

«ههموو له خهمتداین»

«که چاک بوویتتهوه... وهرهوه!»

«بۆ کوئ دهپۆی؟»

«چهنده نهخۆش و هیلاکیت»

خۆ جارچاریش ههلبهز و دابهزی دوور به دووربان له مهزاق و گالتهپیکردن دهچوو... گالته بهمن... بهشوانیکی دۆراو که نهبوو بهعاشق... نهبوو بهشاعیر، بهمنیک که بهتهنها له پهسم و وهرزش دهچووبووم، ئهوه قوتابییه تهملهلهی ههرگیز سردووهکانی پێ له بهر نهدهکرا و دوو پۆژ و فاتیهاکهی بیر دهچۆوه، تا دههات کوڵان پر دهبوو له پیای بهپهله و خهالوو... راکردوو بهدوای کهروباردا، چهن دین ژنی دامه ن شوێ تهشک و تیرپێی کراس و کهواکانیان له زهوییهکه دهخشی و تهنکه تۆزیکیان لێ جێ دهما، من خهیاڵم ههر لهوهدا بوو بگهمه بهر دهراکهی مالی شیرین و بهیادی هینانی گوله کیتییهکان لهو بهیانیهی که چاوهپێی دهکردم له مهکتهب ئهم گوله ههتیوو ماندووهی بو فێر بدهم، تا دههات له شاتوهکهیان نزیک دهبوومهوه، دهراگی کلۆم دراویان تاساندی، لهسه

پشتى ھېستىرەكەوھە تا بۆم كرا سەرم ھەلبىرى و سەبرى ناو ھەوشە و سەربانەكەيانم كرد، كە گەيشتەنە ئاستى خانووەكەيان دوو سى جار و لەسەر يەكدى و زۆر بەتوندى بەپىتى راستەم، لە تەنیشتەو، لە ورگى ھېستىرەكەم دەدا، لاقەكانم كورتتر بوون لەوھى بگەنەوھە بن سكى، بى ئاگا لە خۆم لە قەبرغەى ھېستىرەكەم دەدا و چەواشە دەبوو، ئەوھەندە غەمگىن و توورە بووم دەمويست پەراسووەكانى بشكىنم... دەمويست ھەتا زووە و لە تخووبى مالى شيرىن تىنەپەريوين لە دەرگا و ديوارى ھەوشەكەيان نزىكتىر بىمەو، نەنكم پەرتشان و شپرزە جلەوى ھېستىرەكەى توند دەكردەوھە تا بىتەوھە سەر راستەپى و خۆى لە ديوارەكە نەخشىنى، من بەپارنەپى وەك شىت و ھار، دلپەقەنە، لە قەبرغەى ھېستىرەكەم دەدا و ھەستم بەوھە دەكرد كە گۆشتى تورى لەژىر ھەردوو گۆزىنگەمدا دلەرزى و دەم دەمىش ماسوولەكانى رادەتەكەن، ئەوھەندە لە ديوارى پىشەوھى خانووەكە نزىك بۆوھە كە من دەمتوانى زۆر بەئاسانى ناو ھەوشەكە بىنم، بەپەلە گولەكەم گواستەوھە دەستى چەم تا چى زووە دەستى راستەم لە ديوارەكە بخشىنم وەك نەنكم ئەو ھەختەى كە بەھەردوو دەستى خۆلى سەر گۆزى پىاواچاكىك دەماشیتەوھە، خۆلىك لە ناولەپى ئارەقاویدا دەخوسا و وشك دەبۆوھە، خۆلىك تىكەل بەبۆنى جىماوى گولەكەى ناولەپم، چاوەكانم دەگىرا... چاوەكانم لەناو ھەوشەكەدا، لە سەربانەكەدا بەجى مان، بەسەر دەرگاگەوھە، لەسەر شاپەرە گرنج گرنجەكانى بالى كشاوى ھەردوو تاوسەكەى سەر دەرگا، نەخىر... ھىچ ھەست و خوستىكى ئادەمىيانە لەو ناوھە نەبوو... نەمدى... نەمبىست... ھىچ جوولە و ھەناسە و دەنگىك، ھىچ پارچە جلىك بەسەر تەنافەكەوھە بەدەم باوھە نەدەشنايەوھە، كوپەى ئاوەكەش لە جىتى جارانى نەمابوو، لە كپى و خامۆشى ناو ھەوشەكە دلەم خاوبۆوھە، چەند گەلایەكەم لە شاتووەكە پچرى و خستەم بەرباخەلەم، لە تارىكى بن ھەيوانەكە رامام كە ھەتاوى بەيانی نەيتوانىبوو و راوى بنى، لەگەل خەشى سۆلىك و بەدوايدا تاقوترىقى قاپقاپىك وە ئاگا ھاتمەوھە، لە

كوپە دەھات؟ نەمدەزانی، خەشى كراسىك ھاتە بەرگۆم، لەو خەشىخە و ورشەيە دەچوو كە لەو چەند بەيانىيانەدا بەدەم سەماى شىرىن- ھوھ لە دەورى زۆپاكەدا گۆى بىستى دەبووم، پتر لە ورشەى ناسكى فرىنى مەلىك دەچوو كە ھىشتا لەسەر خاكە و بال لىك دەدا و لەبن پىتەوھە دەفرى، يان لە شەشنى گەلاكانى شاتووەكە بچى ئەو ھەختەى بگرى بۆ ئەوھى كە ئىدى من و شىرىنەكەم تا ئەبەد لە يەكدى دادەپرىن و لە ژىر ئەو دەرختەدا چىدىكە جۆلانئى ناكەين، لە داخانا و بى ئاگا لە خۆم گولەكەى ناو چنگى چەم ھەلدەگلۆفى و دەمپرواند، ھەر زو دەستى گرژم كەردەوھە و لى گەرام گولەكەم ھەناسەيەك بدا و ترسام پەركەكانى ھەلبۆھرىن... دەبوو نەھىلەم بژاكى... ئەوھە خوايە شىرىن دەرەكەو، دەستىك بەرز بەكەمەوھە و مالتاوايى لى بەكەم و گولەكەى بۆ ھەلبەدەم، زەردەخەنەيەكى درۆ بەخەمە سەرلىوانم و بىزىيانە چاوپىك دابگرم و يانى ھا مەترسە... دىمەوھە... نەنكم دەيزانى من (فەرھاد)ى ناو ھەكايەتەكانى ئەو نىم، بەلام خۆ دەشيزانى چەندە وەرس و بىزارم... چەندە شپرزە و ماندووى ناو ئەم سەفەرەم، ھەستى كرد لەژىر سىبەرى چرى شاتووەكە چۆن بەپەلەپەلە دلەم لى دەدا و ھەجمانم لەبەر براوھە، بەمىھرىكەوھە ھەردوو بالى كەردبۆوھە تا ئازادانەتر لەناو باوھەشیدا شەشەن بەكەم و بجوولم، گۆم لە ھەناسەى پىر و خاوى نەنكم بوو، لە قرخەقرخى سىنەى بەتالى، لە لەرزەلەرزىنى سەرى كە جار ناجار دەكەوت و چەناگەى رەقى وەك نووكە بەردىكى تىژ لە تەپلى سەرم دەچەقى، لە خىزەخىزىك كە لە قورتى داقوپاوى ھەردوو مەمكە چرچەكانىيەوھە دەھات و دەتەرساندم، ترسى ئەوھى لەو كوتىستانە دوورە بمرى و تەنيا جىم بىلئى: من و خەيالى دۆراوى شىرىن بەجى بىلئى، بمرى و يەكىك لە ھەكايەتە كۆنەكانى تەواو نەكا و من لە ناو ترسى خۆم و كورتەبالا و شەموولەكانى ناو چىرۆكەكەى بەجى بىلئى، لەو دوورپانەى كە كۆرەكەچەل تىا ماوھە و راماوھە: نازانى ئاخۆكام رىگەيان ھەلبىزىرى، لەو شۆپنە جىم بىلئى كە فەرھاد چەندىن شەو و رۆژى پر لە ئارەقە و خوينى

ماوه کێوی بێستوون کون بکات و کانیاویک لەو بەردە ڕەقە
بته قینیتەوه... وەک ئەوێ هەست بەو ترسەم بکا چرپەیی خنکاو و نووزی
لاوازی ڕژایە ڕۆحمەوه:

«مە ترسی ڕۆلە شیرینەکم... نەنکت خوا نایکوژی تا لە شاییه کەتا
هەلنە پەڕی!».

نووزی پر میهر و مردووی نەنی ئەو ترسەیی ناو دلمی لەناو نەدەبرد،
نیگەرانی بە دەم لیتووە لەرزەوه، دەگریام، بیرم لەو دەکردهوه چەندە دلێرق
بوون دایکە و باوکە و برا و خوشکەکانم، خال و مام و پوورەکانم،
هەرهموو ئاموزا و خالۆزاکانم... چۆن دلێان هات من و پیرەژنیکی زۆر
کە نەفت، سەر لەرزبو لە گوێی گۆردا، بێ بەزییانیانە بدەند دەست
کاروانییک کە جگە لە تۆز و خۆل لە دواي خۆبەوه هیچی دیکە جێ
ناهیلتی، تۆز و خۆلیک کە من و نەنکم هەڵماندەمشی، لە بەیانیه کی و
زوودا کە بەتەنها لەناو حەکایەتەکان یان لە خەونەکاندا وا دەستوبرد و
لەناکاودا هەر هەموو شتەکان دەست پێ دەکەن و هەرواش کۆتاییان دێ،
نازانم بۆچی لەو ئانوساتەدا پەلاماری شیتانەیی گورگیکی بۆرم بێر کەوتەوه
کە بەمنالێ دیبووم لە پانەمەرە کەمانی دا و زەندەقی بەرخیتیکی ڕژاند کە
بێ ئاگا لە خۆی لەبەر گوانی دایکیدا هەر چوارپەلی شکا و... کەوت و...
مرد، یەکمە جارم بوو بەزیندویتی چاوان گورگییک ببینم کە تەنها ببینی
بەرخ بکوژی... هەرگیز... لە یادم ناچێ... باوکم بەو شەوه بێ ئەوێ بزانی
گورگە کە لە کوێهەڵمەتی هینا و لە کوێهەڵمەتی دەرباز بوو بەپەله
ساچمەزەنە کە سوار کرد و تەقەیی لە داروبەرد دەکرد، تەقینەوهی
ساچمەکان کە بەر بەردەکان دەکەوت پزیسک و ڕژانی برووسکە و گرێکی
عومرکورتی لەو دەورووبەردا بالاو دەکردهوه، سەدای تەقینەوهی ساچمەکان
دەنیو خەرنەدە کەدا و لەناو شاخان و ئاسماندا دەنگی دەدا، ئەو هەرا و
سەدا یە وای کرد مەرەکان بتۆقن و گێژ و وێژ بەناو یە کەیدا بێن و بچن و
تۆقرە نەگرن، ئەو سەدا و شەقزنی ساچمە لە هەوادا مەلەکانی لە هێلانەکان

تەراندا، مار و میرووی لە کونان وەجوولە خست، شیرزەبوونی هەواش
گەلای درەختەکانی خستە سەر لەرزین، کە بەپرتا و چوینە سەر بەرخە کە...
دایکە کە بەقەهرێکی زۆرەوه دەیلستەوه و دەبیاعاند... من دەمزانی
ئەوێان «باعە باعی ناو رانی ساز و سەنتوور و زیل» نییه... لەو دەچوو
بگری، دایکی من بەقەد ئەو مەرە منی نەلستەوه، باوکم بۆ مەرگی
بەرخە کە گریا، کەچی بۆ نەخۆشی و سەفەری من نەگریا، دواي ئەو شەوه
شومە بوو کە لە ناوەرستی حەکایەتەکان نەنکم هەراسان دەکرد و
دەمپرسی:

«نەنی گیان... بۆچی دەبی گورگ مەر بخوات؟».

هەر هەمان وەلامی ئامادەیی پێ بوو کە هەرگیز من دلم بەو وەلامە خوش
نەدەبوو... ئەو نەندە تر توورە و بێ تۆقرەتری دەکردم:

«زێدە جەرگم شیر و پلنگ ناسک دەخۆن، گورگ مەر دەخوا و مەریش
کیا دەخوا».

وازم نەدەهینا و دەمپرسی:

«بۆچی وایە نەنی؟».

دەستە پاچە و بێ چارە و ماندوو و بەو لایمیکی دروست، دروست لە
نەزەر خۆی، دەبویست لە پرسیارەکانم رابکا و قورتاری بێ:

«گورگەم خودا کەلە و جرنوکی بە شیر و پلنگ و گورگ بە خشیوه...!».

مەحال بوو دلم ئاو بخواتەوه و نینۆکەکانی خۆم دەکرۆشت و تەنگە تاوتر
لە هەموو کاتیکی زۆرتر دەمپرسی:

«ئەو بۆچی کەلە و جرنوکی نەدا بە مەر؟».

شیرزە و بەپەله دەبویست بگەریتەوه لای پالەوانە کە و حەکایەتە کەم بۆ
تەواو بکات... من نەمدەهیشتم:

«نەنی گیان... بەرخ و مەر و بز کە ئەو نەندە گوناو بن و بخورین... دەچنە
بەهەشت یان جەهەننەم؟».

ئیدی تەواو بەندی تەحەمولی دەپچرا و دەستی بە یە کەدا دەدا و سوێندی

ده‌خوارد که نه‌گهر واز نه‌هینم ده‌چی دهنوی و نه‌ه‌شبان دوا حه‌کایه‌تی ده‌بی که بۆ منی بگپرتته‌وه... ئیدی مانی ده‌گرت و نقه‌ی نه‌ده‌کرد... له‌به‌رده‌م ترسی نه‌نی له‌خودا و له‌پرسیاره‌سه‌ره‌خۆره‌کانی خۆمدا منیش مات و مه‌لوول داده‌نیشتم، که ده‌یزانی له‌به‌رده‌م دۆشدامانی نه‌ودا منیش خامۆش و وه‌رسم ده‌هاته‌دنگ و سویندی ده‌دام که ئیتر واز له‌و جۆره‌پرسیارانه‌بینم و پیتی ده‌وتم:

«مه‌هیتله‌ شه‌یتان به‌چیته‌ دلته‌وه... خوا خۆی حه‌کیمه‌ و ده‌زانی بۆ گورگ مه‌ر ده‌خوا و مه‌ریش گیا...»

شه‌وه‌های شه‌و هه‌راسانیم ده‌کرد و ئیدی شه‌وانی من و نه‌نی پر ببوو له‌شه‌ر و ناشتی و پرسیار و گومان و حه‌کایه‌ته‌غه‌مگینه‌کان، بۆ ناگا له‌خۆم له‌باوه‌شی نه‌نیدا هه‌لده‌له‌رزیم و به‌دریژایی نه‌و کۆلانه‌و پێگاکه‌دوو چاوی سوور و پر خۆینی نه‌و گورگه‌ له‌پیشمه‌وه‌بوون، ده‌بویست په‌لاماری هیتستره‌که‌بدا، هه‌میشه‌گورگ په‌لاماری نه‌و مه‌ره‌ده‌دا که که‌وتۆته‌دواوه‌ی هه‌موو مه‌ر و بزنه‌کان، من و نه‌نکیشم له‌و کاروانه‌دا دوا که‌س بووین که له‌سه‌ر هیتستره‌که‌ده‌له‌نگینه‌وه... ده‌ترسام شه‌و دابی و هه‌ر به‌رێگه‌وه‌بین... له‌ناکاو لێم پرسى:

«نه‌نی... که‌ی ده‌گه‌پنه‌ کوستان؟»

پیتی سه‌یر بوو گوئی له‌دنگم بوو... له‌خۆشيانا وتی:

«دوو شه‌وی ترا!»

ئیدی ته‌واو... من هه‌تره‌شم چوو... هه‌موو شتییک... هه‌ر به‌لا و کاره‌ساتییک له‌ناو تاریکی شه‌و و نه‌و شاخ و داخانه‌دا سه‌یر نابێ گه‌ر بقه‌ومى، نه‌وه‌نده‌ی تر زنده‌قم پڑا که هیدی هیدی ورشه‌ورشی کراس و گه‌لا و فرکه‌فرکی شیرینی بالی مه‌لان له‌گویمدا نه‌ده‌ما، تا پتر له‌مالی شیرین دوور ده‌که‌وتمه‌وه‌گویم له‌لووره‌لووری گورگان ده‌بوو که له‌هه‌زار لاوه‌هه‌راسانی ده‌کردم، دوو چاوی خۆینی گورگ وان له‌پیشمه‌وه‌و تارمایی رۆشنی شیرین-یش له‌دوامه‌وه‌هه‌ر ده‌رنه‌که‌وت، ده‌مویست سه‌رم له‌نیوان

هه‌ردوو مه‌مکی چرچه‌وه‌بووی نه‌نکمدان قوم بکه‌م و هه‌ردوو په‌ره‌ی گویم داخه‌ن و گویم له‌هیچ نه‌بی، ده‌ت وت که‌لله‌ی سه‌رم نه‌شکه‌وتییکه‌و لووره‌ی گورگییک تیایدا ده‌نگ ده‌داته‌وه، له‌ترسانا پتر خۆم ناخنییه‌وه‌ناو باوه‌شی، سست و مت بووم و هه‌ناسه‌م له‌سینه‌مدا خنکاندبوو، نه‌وه‌نده‌بی جۆله‌و سست که نه‌نکم بترسی و رامته‌کیینی و دلنیاپی که‌ماوم و هه‌ناسه‌ده‌ده‌م... چریاندى:

«هه‌نسک هه‌لده‌هه‌موو که‌سه‌که‌م... چاک ده‌بیسته‌وه‌و به‌یه‌که‌وه‌ده‌گه‌رپینه‌وه‌ئیره!»

سه‌یری گۆله‌ژاکاوه‌که‌ی ناو ده‌ستی خۆم ده‌کرد و ده‌گریام، هه‌موو جار پیم ده‌وت:

«گۆله‌که‌ به‌ماچیک»

بی شه‌رمانه‌روومه‌تی لای راسته‌ی له‌ده‌م نزیک ده‌خسته‌وه‌، مه‌کریازانه‌ده‌ی وت:

«ده‌زوو... ده‌زوو...!»

نه‌مه‌ده‌وترا... گه‌ر که‌سیش دیار نه‌بووایه‌هه‌ر نه‌مه‌ده‌وترا... گۆله‌که‌م بی ماچ ده‌به‌خشی، من هه‌رگیز شیرین-م ماچ نه‌کرد... چونکه‌دایکم هه‌میشه‌سه‌د باره‌ی ده‌کرده‌وه‌که‌هه‌موو کچانی گه‌ره‌ک خوشکمن و... ماچیان له‌من حه‌رامه...

هه‌نسکم هه‌لده‌دا... ئیدی کێ هه‌یه‌له‌و کوستانه‌باسی مه‌رگی بزنه‌خۆشه‌ویسته‌که‌می بۆ بکه‌م؟ به‌ده‌م رتیه‌ملم شکا نه‌وه‌نده‌ی ناوڕ بده‌مه‌وه‌و خۆم و نه‌نکم له‌سه‌ر هیتستره‌که‌لاسه‌نگ بین، هیدی هیدی هه‌را و زه‌نای کۆلان له‌گویمدا ده‌مرد و نه‌ده‌ما، تا ده‌هات چۆل و خامۆشتر ده‌بوو، له‌ناو نه‌و ترسه‌ی خۆمدا ئیدی من هیچ سرتیه‌و ورته‌یه‌کم نه‌ده‌بیست، که نه‌نکم زانی وازناهیتم و به‌هه‌ردوو لادا مل ده‌سووپینم و ناوړی دواوه‌ده‌ده‌مه‌وه‌، باوه‌شی نه‌ویش دونیای لی تاریک کردبووم، به‌هه‌ر زه‌حمه‌تییکه‌وه‌بی تیی گیاندم که‌ده‌یه‌وی به‌رزم کاته‌وه‌و وا بکات که‌روومان له‌یه‌کدی بی و

منیش يتوانم سهر به ستانه به کامی دل دوور پروانم، له بن بالی نه نکمه وه تا چاو بر دهکا ده مروانی و که سیکم نه بیینی... رڅو شی رین... تارما ییبه که یی... ستوونیک له رڅو شای بالای... خو... دهر بکه وئ و من فربا بکه وم گول که ی بڅه لیدم، چاو انم ره شکه و پیشکه ی ده کرد و هیچم نه ددی... به لای راستدا پروانیم، به سهر ره زی دار هه ناره زه کانه وه پرووه خه رنده که چاوه کانم نازاد کردن... به ته مای ته وه ی که مه ودای دوور چاوانی لیلم رڅو شتر بکه نه وه، که چی له قولای خه رنده که وه ته مومرئیک ته نک پرووه ئاسمان به رز و به رزتر ده بڅو و، به سهر هه ردو لیواری خه رنده که ده کشا و په له ی بوو بگاته ناو ره زی دار هه ناره زه کان و... هه واش بوو... له چاو ترووکانیکدا له ته میکی سووکه وه چر و چرتر ده بڅو به ناو دار هه ناره کاندا پیچی ده خوارده وه، هه روهک ته وه ی هیشتا له ناو دهکا یه ته کانی نه نکمدا بم و ته میکی چر غه رقم کا... ته مومرئیک ده هات و ده کشا و ره زه که ی له چاو انم شارده وه، یه که یه که ی مال کانی گه ره کی خواری، ته مومرئیک میهری نواند و که مه کئ خو ی گران کرد و وهک ته وه ی گه مه یه کم له گه لدا بکا و پیم بلئ هه تا نه هاتووم له و گه رده لوله بسته بالایه پروانه... هه واش بوو... کشانی ته م به و چری سهر ئاسمانی ره زه که نه گه یشتبووه ناو کو لانه که ی ئیمه، به لام ده هات... ئاسمان و خو ری لی شاردمه وه، به په له پروانیم، دوور، تا ته شو پنه ی مه زنده م ده کرد بهر قاپیبه که ی مائی شیرین بی... له و دووره وه... دهنیو بالای به ناو یه کدیدا سوورای کو مه لیک ژنی عبا به سهر که به هه شتاوی ده هاتن و داد و فیغانیان ده گه یشته گویم گه رده لولولیک له رڅو شاییم ده بیینی، له ناو ته پ و تو زی هه لساو له به ری پی ژنه کان و ته مومرئیک له سه رخو کشاو لیم ون ده بوو... پاشان ده هاتوه، له پشت فرمیسه که کانی خو مه وه ته و ستوونی نوورم ده بیینی که دهیخواست له ته مومرئیک نه خنکئ و فریام بکه وئ، تا و تا ویک تارمایی ته و پرووناکیبه بالای ده کرد و تا ویک دیکه ته و نه دی بستیک دهمایه وه و له ته مدا ده کو زایه وه و له ته پوتو زی به جیما و له

ته شک و تیریتی کراس و که و و عه بای ژنه کاندا ده خنکا، تا ویک خه نی ده کردم و تا ویک غه مگین، هه ده هات و هه وئی ددها له ناو ته و ته مومرئیکدا له دهروشانه وه ی خو ی نه که وئ، دت و ت چرایه که و کز ده سووتی... دوا پرتو ی گری مومیکه و نایه وئ بفه وتی، له و دووره وه له دوو چاوی ته و پر له باقویریق ده چوو که دهنیو ته پوتو زی جیما و له کاروان، جیما و له کو مه لی ژنی عبا به سهر و دم به هاوار، جیما و و پاکردو له ترسی کشانی ته میکی چر... ی من دهریسه کانه وه... ده کو زانه وه و دهریسه کانه وه، هه دت و ت له گو میکی به فراودا هه لکیشراوم و هه هه لده لرزیم و دانه چو قه م پی که و تیبو، ملم به هه ردو لادا ده که و ت، به زور سهرم پاکیر ده کرد و له بن بالی راست و چه پی نه نکمه وه ده مویست ته و تو زه نووره... ته و گه رده لوله ره نگین و جیما وه بدو زمه وه، ته و تو زه نووره ی گه مه ی به ره شی عبا کان ده کرد، من به هه ویای هه له هاتنی هه تاوی ته و بووم له ناو ته م و تاریکی ته و ژنه عبا به سه رانه دا، هه ندی جار ته و تارما ییبه و هه دهره وشایه وه که به شه واره ی ده خستم، هه دت و ت راسته وخو دپروانه دوو خور، دت و ت خو ی لاده دا ته و نووره پاکه، خو ی گرمو له ده کرد، خو ی لاده دا تا نه که ویتنه بن ده ست و پییان، له ترسانا بز ده بوو... پاشان و ده در ده که و ته وه... دلی خو م خو ش ده کرد که ته و تارما ییبه ی گه مه له گه ل چاوه کانم ده کا... گه مه به خه یال و خولیم ده کا... هه ده بی تارمایی شیرینی شیرین بی، رڅو شای ده وری تارما ییبه که که له پاکردن ماندو و نه ده بوو، هه هه مان نواله ی پاکی ده وری بالا که ی له و به یانیبه زو وانه دا که له ده وری زوپاکه سه مای ده کرد و گری و گهرمی و پرووناکی به رڅو سارد و تاریکم ده به خشی، نه مده زانی ناخو ماوه یان مردووه، نه مده زانی چه نده ها شه و و رڅو نه خو شی و له جیکه و تنم لیکدی کردوین، له ناو سیحری ته و به یانیبه دا و وهری که و تنی مردو وانه ی ته و کاروانه ی کتوپر هات و منی له پیخه فیه سارده که م دزی هه له خه ون و خه یال ده چوو، و رده بو و نه وه و گه ران و تیرامانم له سیبه ری ته و هه موو ره نگه پرش و بلاوه ی ده وری تارما ییبه

خۆشەويستەكەم گىيژ و كاس و وريان كردم، دەت وت ھاوار و نالە و گريانى ژنە عەبا بەسەرەكان تەمەكە دەتترسىنىڭ و لەگەل ھەر زىكەيەك تەمەكە چەند ھەنگاويك دەپويىيەو لە پاشيدا، ئەو ژنانە ھەك ئازىزمردەيەك بەچەپۆكان لە لاروومەتى خويان دەدا، ببوون بەديواريكى ئەستور و بڵند... نەيان دەھيشت نيوان من و ئەو نوورە بستە بالاىە تەواو كۆيژ بىتەو، بەلام خۆ نەشيان دەھيشت پيشيان بکەوئ، من ھەر چاوپرئ بووم خيراتر غار بدا و بەو ھەنگاوە سستەنى فريام بکەوئ و بەر لە ھەلۆھرينى پەلکى گولەكان لەناو چنگمدا بگاتى، دەمخواست تا زووە بەفرمىسك و ماچ گولەكەم بشۆمەو و گەشاو و تەر بۆ ھەلبدەم، تا ئەو مەودايەى تەمومژ لى دەگەر لە سەربانى مائەكانم دەروانى، بەر قاپىيەكان و ناو ھەوشەكان، جگە لە مالى شيرين زۆريەى خەلکى لەبەر دەرگا بەپتوہ يان ھەلترووشكابوون، چ لە سەربانەكان و چ لەناو ھەوشەكاندا مەزن و منالەم دەيىنى كە تىك قزقزابوون، ژنەكانى بەر دەرگا زۆر زەبوونانە و لارەمل لە منيان دەروانى، جاروبار پياوانى سەروداى كاروانەكە و نەنكم، لەژيژ لىتوہو، بەدەست بەرزكردنيكى قورسەوہ سالاويان لەو ھەشامات و ەزازيلە دەساندەو، سەپان و شوان و شيرۆ و مامەندم بىنى، جانتا بەشانەو، تەندروست و بزىو خويان دەگەياندە كلكى ھيستەرەكە و من و نەنكم لاسەنگ دەبووين، بەشەرمەو، شەرم لەوہى كە من نەخۆشم و ئەوان تەندروست، بەدرۆ بەرووياندا دەخەنيمەو، دەت وت دلم خوين دەدەليني، چ شەرميكي گەورە و چ مردەنيىك بوو بەسەر ھيستەرەكەوہ ھەك منالتيكى چكۆلە و جيغن دەلەنگيمەو... ھاوارم كرد خودايە بۆ نامكۆزى... تۆ بۆ رقت لە منە؟ ھاوارەكەم لە دلم خنكا و سەد جار وتم: خودايە... گووم خوارد... لە گووى سەگ... ئاخر نەنكم ھەرەشەى لى كردبووم و دەى وت گەر خەيال و ختوورەى خەراپ بەدلندا ھات... ھەتا زووە پەشيمان بەرەو... دەنا لای خوا ئاسانە ھەردوو چاوانت كۆيژكا... من ھەزم دەكرد بەربمەو و بکەومە ژيژ سەمى ھيستەرەكە و راست نەبەو، ئاخر

دواى دۆرانی شيرين و بزە شيت من چى لە خۆم بکەم؟ سەرم ھەلدەپرى ھەر تەمومژ بوو، سەرم نەوى كرد و لەو دوو سى دوكانەم روانى كە تازە دەكرانەو، لەو ژنە رەوئەندە ماست فرۆشانەى بەر دەمى چاپخانەكە، لە چەندىن كەرى باركراو بەچرووى براوى ناو شاخان كە لەو دەچوو خاوەنەكانيان لە ژوورەو نەن و ماستى بەيانى بخۆن، بەدەنگى نەنى ھاقتەو سەرم خۆم كە بەدەنگى بەرز «ئايەتەل كورسى» دەخويند و فووى ساردى بەسەر سەرى مندا بلاو دەكرەو، من دەمزانى ئيىدى تا دەگەين بەكوستان لى نايىتەو، بەسەر سەرمەو، ديسانەو، ئەو پۆلە چۆلەكەم بينيىو ھەك لەسەر شاتووەكەى بەر دەمى مالى شيرين-وہ بەسەر سەرى من و كاروانەكەدا ھەلڤرين، نەمدەزانى چۆن دەتوانن ئەو تەمە چە شەق بکەن... چۆن ليكىدى بزر نابن؟ ھەر سەردەتاكيتم بوو... دوا ئوميتدم، لەو بەيانى خەم و نەخۆشى و كۆچەدا، لای نانەواكە بوو، ھەموو كۆر و كچەكانم ناسيىو، ھەموو ئەو ژن و پياوانەى پەلەيانە زووانيان دەست بکەوئ، شەرى و گيچەلتيكى زۆرم بىر كەوتەو لەسەر نۆرەپرى، شەپرى دەستەويەخە... تف و جنيو، من ھەموو بەيانىيەك نۆرەى خۆم بەشيرين دەبەخشى، دەمزانى چەندە شەرمەن و دلئاسكە... لە ترسى باوكى ھەميشە بى ئۆقرە دەستەكانى ھەلدەگلوفى و شپىرە و پەريشان لە نانەواكەى دەروانى، ئەويش بى باك قوونى لە ھەمووان دەكرد و چاو و برۆى لە گرەكە دوور دەخستەو و بەدەم گۆرانى وتەو نانى پتوہ دەدا... ھەر ھەمان گۆرانى...

«ئەرى كرووتە عادەت

گيانەكەم ھەيوان دانىشتن

ئەرى چاوان مەگپەر

جوانى... بۆ عاشق كوشتن».

پاشان بى باكانە ئاوپرى دەدايەو... چەند نانت دەوئ؟ بەلام من مەرگى خۆم دەخواست بزانم لەگەل كيىبەتى... نەك من... كەس نەيدەزانى، شيرين

وهك گهرده لولویکی شین و رۆشن به ههله داوان ئەم دەست و ئەو دەستی به نانه که ده کرد تاوه کو په نجه کانی نه سووتین... غاری ددها تا فریای قاوه لتي باوکی بکهوئ، من هه میسه درنگ نانم بهرده کهوت... نانه واکه، هه میسه، سزای ددهام چونکه نۆرهی خۆم ددها به شیرین، نانه وایه کی چاو باشقال... به دهم گۆرانییه وه له کچه پارچه له کانی دهروانی و بزهی دههاتی، به بیانییه کیان دوا کهس بووم و ههر چاوه ری بووم... که چی زۆلانه له ژیر سمیله وه خه نییه وه و وتی: خړ و خه پانه ها... پاشان به پلاریکه وه وتی:

«لێت نه گۆری... وا بزانی تو فهرهاد-یت و ئه ویش شیرین!».

من له وه تووره تر بووم گوئ لهو تیر و توانجانه بگرم... که شیرین دوور ده کهوت وه و ده گه یشته وه ژیر شاتوه که من دلیم پر ده بو له گریان و هه ناوم پر له فرمیسک، بۆ دوا جار و به په له سهیری بهرده می نانه واخانه کهم کرد... خودا هاوار... شیرین-م نه دی... له حه ییه تا... به په له و شیتانه دوو چاوی دیکه م قهرز کرد و له دار و دیوار راده مام، له ده رگا و په نجه ره و قه نته ره کان، له قالدرمه کان که ده چونه وه سه ربانه کان، له و منالانه ی له راکه راکه ی دوا ی کاروان وهرس نه ده بوون... ههر ده گه رام گهرده لولوی ئەو رووناکییه رهنگاو رهنگه بدۆزمه وه که له نا کاو لیم بزربوو، سه رزه نشتی خۆم کرد که نه ده بوو غافلگیر بم، کۆلانه که تا دههات له دواوه بهر ته سک ده بووه ژنه عه با به سه ره کان ساتمه یان له یه ک ده کرد و تارمایییه رۆشن و خۆشه ویسته که ی منیان خستبووه ناو ته مومژ و گێژه لولو که یه کی تاریکه وه، ده مزانی ئەوه نده نابا و ئیدی له پتچیکدا کۆلانه که ی خۆمان جی دیلین و ده که وینه وه ناو کۆلانیکی ته نگه بهر تر... پاشان ده چینه وه سه ر ئەو ری بهرده لانه ی به ناو شاخ و کتیه کاندای ده مانبا ته وه زارکی گه لیبه کی دهم کراوه که تا مه ودا یه کی دوور رووباریک به دهم هاژه و خوهری که فچرینه وه له گه لمان رتیه وه تا ئەو وه خته ی به ته وای له ناو ته مومژ و هاژه ی چه می به خوهری خه رنده که بزر ده بین... کتوپر نه نکم و هاگای هینام:

«چیه رۆلنه کهم... بۆ ده نگت نییه ؟».

له دهنگی مردووی نه نییدا زرنگانه وه ی زهنگیکی ترسناکم بیست، هالاوویکی گهرم و هه ناسه یه کی بۆگه ن دا بگرتم، ناچار و به په له ده موچاوم له میخه که نه ده که ی نزیک خسته وه، ده ترسام به بۆن بکهوم یان ئەو هالاوه قورس و گه نیوه بمخنکینتی... دوور دوور... چاوانم به سه ر پنتیکی زۆر چکۆله وه روا بو... که هیدی هیدی ده بو به خالیکی رۆشن و گه وه... دووام ده کرد و ده پارامه وه که بهرله وه ی بگه ینه ئەو پیچه، کتوپر، وه ک ئەوه ی که له حه کایه ته کانی نه نکم روو ددها شیرین ده ربکهوئ، گۆله که ی بۆ هه لیده م و به هه ردوو چاوانی پر له گریانم مالتا وایی لی بکه م، هه موو ده نگه کان له رۆحمدا ده مردن، هه موو ره نگه کان له چاوانا ده کۆژانه وه، که له لم کاس زرنگه ی دههات، ورته ورتی نه نی به دهم خویندنی ئایه ته ل کورسییه وه هه راسانی کردبووم، ئەو ورته ورته دت وت به ردی ئەو شاخانه یه و به سه ر مندا ده رمین، ته مه کهش ههر دههات و ده کشا و چتر ده بوو، خۆی له دیواره کان، ده رگا کان، ده رخته کان، مه ردوومه کان هه لده سو... تا دههات پان و به رینتر ده بوو، ههر هه موو شتیکی له خۆیه وه ورده پتچا... زۆر چروپر له ناو قوولایی خه رنده که وه هه لکشا... ته نک ته نک به سه ر سه ری هه مووماندا له ئاسمانه وه داده کشا، ههر زوو زانیم ئەوه نده نابا و ئەو ته مه ههر هه موو دونیا داده پوشتی و هه ناسه ش سوار ده کا، ئیدی هه موو که سییک و شتیکم لی بزر ده کا، وه ک هه میسه له ناو رۆخی خه رنده که وه هه ناسه ی ددها و ده ته نییه وه و یه که مین شوین که داگیری ده کرد ئەو باخه ی دار هه ناره زره کان بوو، هه لده کشا و ترۆپکی چیاکانی ده شارده وه... دوا جار رووه و ناو ماله کان گران ده کشا و ههر هه موومانی له یه کدی بزر ده کرد، وای لی دههات که من پیاله و قاپی ماسته که ی بهرده مم، نه بینم، که دههات چ له بهرده می مالان بووایه، چ له ژیر شاتوه که و یان له حه وشه ی مه کته ب: شیرین-ی له من ون ده کرد، هه تا گهر له بهرده می نانه واخانه کهش بووایه گری ته نووره که نه ییده توانی ئەو ته مه زۆره چره به وینیتیه وه، گهر له بهر میگه ل بووما یه مه ر و بزنه کانی لی

ون دهکردم، من دهمزانی که ی ئه و ته مه دهکش... چونکه بهر له وه بزنه شیت عاقلانه دهبقاراند و خۆی پیوه دهنووساندم، لاملی له به له کم هه لده سووی، ههر له دواى دارژانی ئه و ته مه دا بوو که شیرین دههاته ژیر با لم، که چى له و به یانی کۆچ و لیک داپرانه دا چهنده ئه و ریکه وته ناشیرینه پهست و غه مگینی کردم... به لام نا... له دواى نائومیدییه کی درێژخایه ن دیسانه وه که وته وه شنه شن و باله فیه و شاگه شکه بوون، دوو چاو له دووره وه ده بریسکانه وه، دپران به ته مه که ده دا، دوو چاوی گه ورۆنه و پر گریان که له وه ده چوو ری له به رده م تارما یییه کی چکۆله و بسته بالا دا رۆشن بکه نه وه... له به رده م رۆحی گه رده لوولیکى په نگا ورپه نگدا در به ته م و تاریکی بدا و... بیته و... بگاته کاروان، دلم خۆش بوو که گویم له به ریه که وته نالی ژیر سمی هیستره که و به رده کانی سهر رپگا بوو... له گویمدا (ئایه ته ل کورسی) یه که ی نه نکم خۆش دههاته، هه تا دههاته توندتر به با وه شی خۆیه وه ی وه دهنووساندم، هه ناسه م خیراتر... به لام ههر ته نگ و سوار، به زۆر سهرم له ژیر بالی نه نکم ده رباز ده کرد تا وه کو ئه و رۆحه دره وشا وه لم لی ون نه بی، دهمزانی ئه وه یان دوا هه له و دوا به خت... ههر ده بوو مه زنده ی ئه وه بکه م که ئه وه یان جگه له رۆحی رۆشنی شیرین هیچ شتیکی دیکه نییه، له وه ده چوو له دووره وه ئه و دوو چاوانه ی ناو ته مه که بگرین، چاوه کانی تا دههاته روونتر و ته رتر ده دره وشانه وه، تا نزیکتر ده که وته وه من پتر لی ده گه رام گو له که ی ناو دهستم هه ناسه بدا و ببوو ژیتیه وه، به په له و رۆح په روه رانه بۆنم ده کرد، وام ده زانی گه ر بۆنی نه که م هالا ویکى بوخن و بوگه ن ده مخنکینی، خۆزگه م بوو خیراتر بی و ته م شه ق بکا و بگاته لام، گه رما و گه رم بۆنی هه ناسه و فرمیسه که کانم له گو له که بکات، جاروبار چاوه رۆشنه کانی تارما یییه که م لی بز ده بوو... له ناو گیتزه لووله که ی جیمای ژنه کانددا ده خنکا و بابه خوله یان پت ده کرد، ئه و کو مه له ژنه ی له و به یانییه دا وه ک قه له ره ش به دهم گرپانه وه ده یان قیغاند و له ناکا له ناو ئه و ته مه دا ریسکان، ده بوو ههر ئه وه بی: که سیک

له ناواییدا مردووه و ئه وان ده چن گه رمه شین به جۆشتر بکه ن، تا و تا و یک تارما یی ناشنا و رۆشنا به رۆحم ناو ری پر له ترسی ده دا یه وه به و ده لیله ی بریسکه ی چاوانی له من ده کو ژانده وه... دههاته... دههاته... دههاته... سووکه له و پت هه لگرتوو... له وم ده روانی و له هه موو دونیا داپرا بووم، ته مو مژ وه ها لوولی کردین که من ته واو له کاروان داپرا بووم، به لامه وه سه یر بوو که نه نی نه ده ترسا له ناو ئه و شاخ و داخانه ری ویل بکه ین، ئیدی من دلم داخو رپا... چونکه ویستم له نه نکم بپرسم که ئیمه واین له کو... که چى ده نگم نووسا و ده رنه هاته، ژنه دهم به ها واره کانیش ئه وه نده به تا و دههاتن که له گه ل خۆیاندا ئه و تارما یییه رۆشنه ی منیان را ده مالى و ده یانه یتنا، نوو ریکى ته واو پاک و رۆحی گرگرتوو له ناو ئه و ته مه چر ده دا... سه ره تا خانووه کانی ده ور به ری لی بز کردم، یه که یه که ی هیستره کان و پیان و ژنانی ناو کاروان، ده رگا و په نجه ره کان، چهنده بی که س و ته نیا بووم به سه ر پشتی ته میکه وه که تا و یک رووه و سهر ترۆپکی شاخه کان هه لی ده گرتم و تا و یکى تر رووه و قوولا یی خه رنده که، ترسام و تاس بر دمییه وه، پتر خۆم گرمۆله کرد و پشتم وه ها کوو ر کرده وه که بر پردی پشتم له گه لیا ژانی کرد، رۆحی تارما یییه رۆشنه که م وه ک گیتزه بو بی به م لا و به ولادا ده که وت و هه لده ستایه وه، بی ئاگا له خۆم ها وارم کرد:

«شیرین... شیرین...»

نه نکم توند قه رساندمی به به رسکی قوپاوی خۆیه وه تا ها واره که م ده رنه چى و کاروان په رپه یتیه وه، تارما یییه که رۆشنتر له جار ان هه ستایه وه و که وته دوام، سه رسام و نه بله ق بووم که زانیم ئه و رۆحه شیرینه ده یه وى بگات به کاروان، ده مو یست پیم بگا تا وه کو پیتی بلیم که من چهن دین شه و و رۆژ، بهر له م سه فهره، نه خۆش بووم، خه ونم به تۆوه ببینیوه و راچه نیوم، خه ونی ترسناک به هه لدیرانی بز نه که م... له تۆم پرسیه و که س پیتی نه وتووم تۆ له کو تی، ده مو یست گو له که هه لیده م تا ئه و تارما یییه به دوو چاوی رۆشن و داگیر ساوی ناو ئه و ته مه چر ببینی و هه لی بگریته وه، بۆنی بکا و بزانی

هی منە، خۆزگەم دەخواست ئەم سەفەر بەناو تەمدا خەونێک بێ لە خەونە زۆرەکانی شەوانی سووتانم لەناو گرانه تادا، ئاخەر من بۆ هەمیشە زیندەخەونم دەدی: لە پۆل، بەدیار لەوەرێ مەر و بزنەوه، لە مال، لەژێر دار هەنجیرەکە ی خۆمان و شاتوووەکە ی بەرمالی شیریندا، لە سەریان، هاوینان، تا خەو دەبیردەوه دەچومە ناو شانیشینی ئەستێرەکان، لە گەڵ مانگدا سەفەری شارانم دەکرد، هەر بەخەیاڵ منی ترسۆک دەچومە ناو باوەشی خوشی شیرین و خۆم بەقژی پەخش و پری دادەپۆشی، بۆ ساتێک هەستم کرد کە زۆر لێم نزیک کەوتۆتەوه و دەمبینی و دەبینم، تەم و تاریکی بۆتە شوورە ی تەنکی چوار دەورمان، لە قەد و بالای ورد دەبوومەوه، گویم زەنگایەوه بەپرووشە ی هەناسە ی شیرینی، سۆزی پزای چاوانی دەبیراندم، پەنجە بێ ئیسقانه کانی، پەنا گوێی وەک ئەو وەختە ی لەبەر دەمی زۆپاکە دا ئارەقە یان دەردەدا، هەردوو کۆلمی سووتاوی، پیتلوی داکەوتووی سەرچاوەکانی کە من حەزم دەکرد هەلیان بینی تاوەکو خەم و قەهر و نەخۆشیم، بۆ دواجار، ببینی... تا سکی پیم بسووتی و لە ئامیزی خۆیم بگری و دیسانەوه لە ترسانا خۆم لەناو خەرمانی قژی ئەودا بشارمەوه، ئەوەندە نزیک بوومەوه کە بۆنی بن گەردنی کاسم بکات، بۆنی سینە و بەرۆکی ساوای، کەچی کتوپر لەگەڵ پرسیارێکی نەنکم پراچەنیم: «ئەوه خەوتووی پۆلە کەم؟»

تەم لێ نەدەگەرا بزەم وام لە کوێ، توند لە ترسانا باوەشم کردەوه بەسینە و مەمکی چرچ و داوای نەنکەدا... خودا... چەندە تەنیا و هەتیو و غەمگین بووم، لە بری باوەشی نەرمی شیرین کەوتە ناو هەناوی بەتالی نەنکم کە خبەزە خیزی سینە ی تاکە دەنگێک بوو دەنیو ئەو تەمە تاریک و چرەدا بیسەلینێ کە من هیشتا ماوم و نەمردووم... دوا ی خنکانێکی درێخایەن پرسیم:

«لە کوێن نەنی؟»

مردووانە وتی:

«نازانم پۆلە... گویم لە زەنگۆلە ی ملی هێستەرەکانیش نییە... لەوه دەچی لە کاروان داڕابین...»

لەناو ئەو زیندە خەوه خوش و ناخۆشەدا چاوم لەو تارمایییە پۆشنە نەدەترووکەکاند، دوور و نزیک دەکەوتەوه... هەر لەتری دەدا و هەلەستایەوه، لەنیو گەردەلوولی قەبە و بڵندی ژنە پرسەدارەکان ون دەبوو، تاوێک و پیشیان دەکەوتەوه، بەلام تا دەهات تەمەکە چتر دادەپزێ و ئەو دوو چاوه پۆشنە ی لێ ون دەکردم، ترسام پۆخی شیرین بێ و هەنگاوی ورد و چکۆلە و ماندووانە ی دەرەقەتی هەلات هەلاتی کاروانە کە نەیت، چاوه پزێ بووم کە ئەگەر ئەمجارە یان دەرکەوتەوه، نزیک بێ یان دوور، گۆلەکە ی بۆ هەلبەدم، بەلکو ئەوە خوایه ببینی و هەلی بگری و بۆنی بکات، بۆنی هەناسە ی منی نەخۆش، فرمیسکی گەرم دەکرا لەو بەیانییەدا، بەسەر پەرەکانییەوه، لە شەونم بچن، دلم خوش بوو... چونکە دوا هەول و تەقەلای دەدا بزری نەکەم و بزرم نەکات، هەر دەت وت لە تەکمایە و پزێ دەکات، من بریسکە ی چاوەکانی شیرین-م دەناسییەوه... رووی پۆشنی، خەندە ی شەرمی سەرلێوانی ئەو کاتە ی دیهوی شتیکی بلی و بۆی نایە، نیگای دەکردم... جوامیر و سوارچاکانە دەنوشتامەوه... دەنوشتامەوه تا ئەو پۆخە ماندووه بگرم و سواری هێستەرەکە می بکەم و رووهو کویتستانان لەگەڵ خۆمدا ببەم... دەدرەوشایەوه، دەت وت پۆخی جۆگەلەیهکە و لەژێر خۆرە تاوێکی پەنھاندا بریسکە بریسک خۆی رووت دەکاتەوه، بەناشکرا قژی درێژیم دەدی، پەخش و پەرتیشان، لەژێر تەپ و نمی تەمەکەدا ئاونگی لێ دەتکا، کە غاری دەدا پەخش و بلاو لەسەر کەفەل و نیکی راست و چەپیدا شەپۆلی دەدا، هەر کتومت لەناو ئەو تەمەدا لە پۆخی سیبەر و تاو دەچوو، جوان جوان لێی ورد دەبوومەوه، هەمان کراسی کلۆشی جاران کە (با) پری دەکرد و تا سەر هەردوو ئەژنۆی لە من بەدەردەکەوت و پۆژانی سەمای بەر زۆپاکە ی وەبیر دەهێنامەوه، دەستی هەلەدەشەقاند، بەلفەری بوو سەری

پەنجەکانی بەر سەری پەنجەکانم بکەون، بەسەر پشستی تەمەوه دوورتر بووم لەوێ دەستی بەگاتێ، هێدی هێدی هەستم دەکرد من سواری تەمپیک بووم و بەحەواوەم، چونکە ئیدی تەواو... چیتەر هێستەرەکم نەدەدی، گەر بۆنی هالای هەناسە هێ بۆخنی نەنکم نەبوایە کە تیکەڵ بەرۆخی مێخە کەبەندەکە دی دەبوو پرۆام نەدەما کە من هێشتا وام لە باوەشی ئەودا، ئاخر نەنکیشم تاوێک لەژێر تەمدا ونم دەکرد و تاوێک دەهاتەوه، بەدەم بۆنکردنی گۆلەکەوه دەمزانی پەلک بەپەلک و خەریکە مەری، چ فەرهاد- یکی ناشیرین بووم، من سوار و شیرین پیاده، دەمویست لەسەر پشستی تەمەکە دابەزمە خوارێ، تارماییههکی ئەژەنگ توند منی دەگوشی و بەرزەفتی دەکردم تا نەجووێتم، لەناو ئەو تەمە چەدا پارچەیک لە رۆخی شەبەنگ و نوور دەگریا و هەنسکی هەلەدا، بەوێ کە تەمەکە لەسەر هەردوو چاوەکانم دەنیشت و تانەیکە دروست دەکرد و دەمزانی کە رێگا کە چەندە بەرتەسک و تەنگە، دەترسام ئەو تارماییهه زۆر خۆشەویستەم بکەوێتە ژێر هەر چوارپەلی هێستەرەکە و بیهارێ، ئەگەر پرمە پرم و هەناسە سواریهه کە نەبوایە من هەر وام دەزانی بەسەر پشستی تەمەوه، ترووسکە چاوانی، خەندە شیرینی، قژی رەشی تەم دایبۆشین، بێ دەستەلات و زەبوونانە دوعاکانی نەنکم دەخوێند تا ئەو تۆزە نوورە دەریکەوێتەوه، لە دوورەوه گۆیم لە نالە جەرگبری ژنەکان بوو کە دەت و ت تا کویتستان بەدوای کاروانەکەوه دەبن و... هەردین، دەگریان و دەلالانەوه، ئەو تارماییهه غەمگینانە لەو بیانییهه دا ببوون بەبەشێک لە رۆخی ئەو تەمە هەموومانی لە یەکدی بزر کردبوو، تیکەڵ بەو گریان و داد و فیغانە، گۆیم لە قاقای ناشیرین و ناقولای کۆمەلێک پیاوی بێ باک بوو کە تاو تاوێک تەمەکە دی دەترساند و دەپەوییهه، لە گەرمە یەکیک لەو قاقایانە بوو کە من پر و تەواو رۆخی تارماییهه رۆشنەکە ی خۆم بینیهه کە هەر دەت و ت بازنەیکە لە نوالە و نوور، لەژێر دەست و پێی ژنەکان دەکەوت و راست دەبۆوه، دەبویست خۆی لابادات و رابکات و

دەنگی بەمن بگات، هاوار بکات تا فریای بکەوم، هەر لەو ساتەوهختەدا بوو لەگەڵ قاقا و پێکەنینی ترسناکی ئەو پیاوانە ی کە من مەزەندەم دەکرد لە قوولایی خەردەندەکەوه بێ تاسمانی پر لە تەمومژی سەر سەرم بەپرووسکەیک تەقییهه، نازانم چرپوونەوه ی تەمەکە لەسەر رووم خەستەر دەبۆوه و دڵۆپ دڵۆپ لەسەر لووتم و تەویلمدا زەنگۆلەیان دەبەست یان پرۆشی باران بوو...؟ نەمدەزانی... ئان و سات، لە چاوترووکانی کدا دنیا رۆشن بۆوه و من پەلەم بوو گۆلەکە هەلەبەدەم... چونکە هێدی هێدی گۆیم نەدەما، چاوم تاریکتر و... دەنگیشم دەرەدەهات، بەسەر تەمەوه ون دەبووم و دیسانەوه من و تارمایی شیرین-ی لیکدی بزر کرد، پیرام دەدا و پەشیمان دەبوومەوه... دواجار وتم چش لە بەختی ناپوختم... دەت و ت گۆلە پەژموورەکم دلی سیسی خۆمە رووهو لای ئەو گەردەلولی نوورە هەلی دەدەم، بەدەم هاوار و زیرکەوه دەمبینی چۆن دەیهوێ وەک رۆخی (با)... دەیهوێ هەلەبکات و گۆلە هەتیوێکم رووهو تاسمان و باوەشی خۆی هەلەبگری، بەلام... نا... لەژێر دەست و پێی تارمایی ژنە رەشپۆشەکاندا هەلەپرووکا، فریای نەکەوت... نەیدەتوانی و دەستی نەگەشت بەگۆلی هەلەریو و بێ نازکەوتووم لەناو تەمومژ و... تۆز و خۆلدا، بێگومان بووم لەوێ کە ئەویش وەک رۆخی پر لە سێبەر و تاوی شیرین دەکەوێتە بەر پێیان و هەلەپرووکێ، یەکەم جارم بوو کە بەدەم هەلمژینی هەوای پاکێ ناو شاخان سینەم پر بێ لە قەهرێکی کوشندە، بەپێی ئەو هەموو پێچە ریکانە ی رێگەکە و گێژبوون و سەرسووڕانم دەمزانی تا دی لە زارکی خەردەندەکە نزیک بووینەتەوه... رووهو هەناوی ئەو زەندۆلە دەم کراوێه دەچوین کە هاژەهاژی رووبارەکە دیترساندم من و نەنی و هێستەرەکە بکەوینە ناوی و بخنکین و تا ئەبەد کەس نەماندۆزیتەوه، دەمزانی لەوێ لە قوولاییدا تەمەکە خەوتوو و کەچی هەناسە ی تاریکیشی دنیای داگیر کردوو، تەواو گومانی ئەو دەکرد کە لە کاروان داڕوین و... نەنکیشم تەواو خامۆش و بێ ورتە نە ئایەتەل کورسییهه کە دیخوێند و نە دوعاکانی

ده نارده بهر قاپی خودا، ته واو... من گومانم هه بوو له باوهشی ئه ودايم، گومانم له وهش هه بوو كه به سهر پشتی هبستره كه وه بين... ناچار به دهم قولپی گريانه وه له نه نكم پارامه وه و تكام كرد كه تا ده گهينه كوستان حه كايه تيكی دريژم بو بگيتره وه و... ترسی خنكانم له ناو ته م و ئه و ريگا دووهم بره ويته وه، كه چي به گريانيكي كپ و خنكاو وه لامي ددهامه وه، گريانيكي قول، په نهان و نه پراوه، كه له سینهی تهنگی نيوان ههردوو مه مكه وشكه وه بووه كانی ده پرايه ناو سینه و رۆحي من؛ دوا حه كايه تی ليكدابرا و مهرگ رۆحي ساوامی داغان ده كرد و هه رگيز نه يده هبشت منيش ژير بيمه وه... دهمزانی له ناو ئه و ته مه دا نه نه نكم، نه دايكه، نه شیرين، نه بزنه شيت، نه خوشك و نه براكانم... هيچ كهس فرميسكه كانم نابيني... چيتر له وهش نه ده ترسام له و درده راست نه بجه وه و له و كوستانه دووردا بمرم، دواچار هه نسکی من و نه ني تيكه ل ده بوون، له ناکاودا به ترسيكه وه نالاندی و قرخه يه ك له قورگی عاسی ما... وهك ئه و دی بمری يان خه و بيباهته وه هه موو گرانیی سهر و سینهی به سهر سهری منی جيقندا كه وت، سهر و ملم له ژير قورسايی نه نيذا ده شكا، من هه ر له خویم بيستبوو كه له شی كه سيكي مردوو دوو قات گرانتتر ده بی، دت وت كه وتوومه ته ژير كه رته شاخيك و هه ناسه م بو درنايه، هیدی هیدی... نه گویم ده ما... نه چاو... تازه مه حال بوو تارمایی رۆشنی شیرين فريام كه وئ... تا ده هات نه نكم به سهرما داده كه وت و به سهر خویمدا ده ينووشتاندمه وه، هه روهك ئه و دی بيه وئ بشاريته وه يان بيهاته وه ناو هه ناوی ساردی خو، تا ده هات ههردوو باسکی باریکی له منه وه ده نالاند و توندی ده كرد، ئه وه قورسايی له شه لاوازه كه ی نه بوو كه منی ده خنكاند، هه ستم ده كرد من وام له ژير گرانیی ئه و هه موو حه كايه ته زۆرانه ی وان له ناو كه لله سهری نه نيذا، له ژير قورسايی ئه و هه موو پاله وانانه ی جارتيك ده به زن و جارتيك سه رده كه ون، ئه و هه موو ته ليسمانه ی ناشکين، ئه و هه موو ديوانه ی كه ده كوژرين خوينيان جوگه له هه لده به ستی، ئه و هه موو

شارانه ی پرڼ له دز و چه ته و پياو كوژ و جوامير، ئه و هه موو عاشقانه ی دهمرن و ناگه ن به وه سلتي يار... ئه و ئه ژديه ايانه ی به ري پروو باريان ده گرت و... ئه و هه موو سيمرخه ی به سهر شاراندا ده يان گه راندم... ئه و هه موو سال و رۆژ و مانگانه... ئه و هه موو كه لاوه و كوژكانه... من دهمزانی سینه ی نه نكم گه لي له وه ته نگتره جيتي ئه و هه موو مه مله كه تانه ی تيا بييته وه... هه ر بۆيه ئه و نه ده گران به سهر سه رمه وه يه... وه ها گه مارۆي بالا ساوا و كوله كه می دا كه ئيدي ته واو... من هيچم نه دده دی... هيچم نه ده بيست... هاژه اژي چه مه كه ی ناو خه رهنديش له هه ردوو گویمدا دهمرد و... ده خنكا... خویشم به دهم قولپی هه نسكه وه هه ناسه به هه ناسه... ده خنكام و... له ناو ته مه دا بز ده بووم...!

پاييز و زستانی ۲۰۰۲